

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

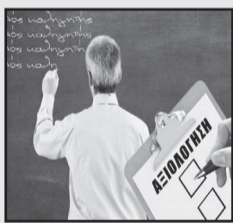
Φύλλο 475 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Σε χώρους εργασίας, εκπαίδευση, υγεία, γειτονιές η μάχη ενάντια στο ν. Χατζηδάκη να γίνει...

Αγώνας Διαρκείας & Ανατροπής

Εκπαίδευση
Ολοκληρώνεται το θεσμικό πλαίσιο της Αξιολόγησης
σελ. 5

23η Συνδιάσκεψη ΟΚΔΕ
Σταθερά βήματα μπροστά
σελ. 7

Περου
Όχι στο «λευκό πραξικόπημα» των διεφθαρμένων ελίτ
σελ. 13

Ιστορία
82 χρόνια από το σύμφωνο Χίτλερ-Στάλιν
σελ. 15

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ: Εισβολή της αστυνομίας σε ΜΕΘ για να συλλάβει εργαζόμενη

Για ακόμα μια φορά η ακραία αντεργατική κυβέρνηση της ΝΔ έδειξε το πραγματικό της πρόσωπο απέναντι στους υγειονομικούς που επί 1,5 χρόνο βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του αγώνα κατά της πανδημίας. Την Τρίτη 6/7 αστυνομικοί εισέβαλλαν στο νοσοκομείο Ευαγγελισμού για να συλλάβουν μια εργαζόμενη. Είχε προηγηθεί μηνυτήρια αναφορά από μια πολίτη η οποία ζήτηγε κάποια έγγραφα από το νοσοκομείο. Όταν η συνάδελφος, που εργάζεται στην γραμματεία της ΜΕΘ του Ευαγγελισμού της εξήγησε ότι δεν έχει τη δικαιοδοσία να δώσει έγγραφα και ότι δεν είχε στην κατοχή της τα συγκεκριμένα, η πολίτης κάλεσε την αστυνομία ώστε να καταθέσει μήνυση(!) Οι πρώτοι αστυνομικοί που έσπευσαν στο χώρο κάλεσαν μέχρι και ενισχύσεις (!) και τελικά 8 πάνοπλοι αστυνομικοί «μούκαραν» σε απαγορευμένο και αποστειρωμένο χώρο της ΜΕΘ του νοσοκομείου, πέρασαν χειροπέδες στη συνάδελφο και την προσήγαγαν βίαια

στο ΑΤ Συντάγματος. Μάλιστα, παρόλο, που η μήνυση εν τέλει αποσύρθηκε, οι αστυνομικοί κρατούσαν τη συνάδελφο στο τμήμα επί 5 ώρες και αναγκάστηκαν να την αφήσουν ελεύθερη μετά από παρέμβαση του Σωματείου Εργαζομένων Νοσοκομείου Ευαγγελισμού και της ΠΟΕΔΗΝ.
Κύρια υπεύθυνη για τέτοιες εικόνες αίσχους είναι η ίδια η κυβέρνηση που έχει καλλιεργήσει ένα κλίμα βίας και κρατικής τρομοκρατίας. Από την πρώτη στιγμή της πανδημίας έχει βάλει στο στόχαστρο υγειονομικούς, εργαζόμενους και νέους που αντιστέκονται στη βάρβαρη αντεργατική πολιτική της και στην εγκληματική διαχείριση της πανδημίας. Κάθε κινητοποίηση καταστάθηκε βίαια με ΜΑΤ, ξύλο και πρόστιμα, δεκάδες εργαζόμενοι στα νοσοκομεία βρέθηκαν αντιμέτωποι με διώξεις και ΕΔΕ λόγω της συνδικαλιστικής τους δράσης, ενώ εν μέσω πανδημίας είχαν το θράσος να πετσοκόψουν τις δαπάνες του προϋπολογισμού για τη Δημόσια Υγεία σχεδόν κατά 600 εκ. ευρώ. Το

αντεργατικό έκτρωμα Χατζηδάκη που ψήφισε η αναισθητική κυβέρνηση ανοίγει τον ασκό του Αϊόλου και σίγουρα τέτοιες εικόνες καταστολής και τρομοκρατίας μέσα στους εργασιακούς χώρους θα πολλαπλασιαστούν και θα οξυνθούν.

Δεν μας τρομοκρατούν - Μας εξοργίζουν

Οι υγειονομικοί και όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να οργανωθούμε και να διεκδικήσουμε άμεση ενίσχυση της Δημόσιας Υγείας με μόνιμες προσλήψεις, ΜΕΘ και πραγματικά μέτρα προστασίας. Μέσα από τα σωματεια μας και με επιτροπές αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς και γειτονιά να βάλουμε φρένο στο αντεργατικό έκτρωμα Χατζηδάκη και στη νεοφιλελεύθερη επίθεση της κυβέρνησης. Μόνο έτσι θα εκλείψουν τέτοια ανεκδιήγητα περιστατικά-απότοκα όλης αυτής της περιόδου που βρίθει από ακραία αστυνομική καταστολή και τρομοκρατία. Με μαζικούς και ανυποχώρητους αγώνες να επιβάλλουμε πως «νόμος είναι το δικό του εργάτη»!

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίντια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια άνεργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμαμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τρότσκιζμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε ένα μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**170 χρόνια από το Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος**

Συγγραφείς: Β. Λένιν - Λ. Τρότσκι

Χρονολογία έκδοσης: Ιανουάριος 2018

Σελίδες: 163

Τιμή: 6 ευρώ

Πάνω απ' όλα, ξεχωρίζει η θέση του Μανιφέστου για το επαναστατικό δυναμικό του προλεταριάτου, που από τη θέση του στην παραγωγή είναι η μόνη «αληθινή επαναστατική τάξη» - ενάντια στις θεωρίες-σειρήνες της ενσωμάτωσης του προλεταριάτου στην αστική κοινωνία ή της δήθεν οριστικά αποδειγμένης αδυναμίας του να δώσει επαναστατικούς αγώνες. Για την ανάγκη της ανεξάρτητης ταξικής δράσης αλλά και πολιτικής του (πολιτικός αγώνας, εργατικά κόμματα), για τον προλεταριακό διεθνισμό. Αυτή την επαναστατική θεωρία/πρόγραμμα, ταξική ανεξαρτησία και διεθνισμό που βίασαν επανειλημμένα η σοσιαλδημοκρατία και ο σταλινισμός, που πρόσφατα και πάλι αντικαταστάθηκε με ελεεινές εκλογικές και κοινοβουλευτικές απάτες από τους διάφορους ΣΥΡΙΖΑ (και Ποδέμος, Μελανσόν κ.λπ.), με οδυνηρά αποτελέσματα για

τις εργαζόμενες και καταπιεσμένες μάζες.

Σε αυτή την επετειακή έκδοση, ο αναγνώστης θα βρει σημαντικά κείμενα του Λένιν και του Τρότσκι. (1. Οι Τρεις πηγές & Τα Τρία Συντακτικά Μέρη του Μαρξισμού-Λένιν, 2. Καρλ Μαρξ (Σύντομη Βιογραφική Έκθεση του Μαρξισμού)-Λένιν, 3. Φρίντριχ Ένγκελς-Λένιν, 4. Ο Μαρξισμός και η Εποχή μας-Τρότσκι, 5. Τα 90 Χρόνια του Μανιφέστου του κομμουνιστικού Κόμματος-Τρότσκι) που αν και σύντομα είναι αληθινά διαμάντια του διαλεκτικού και ιστορικού υλισμού, συμπυκνώνοντας εξαιρετικά τα διδάγματα του Μανιφέστου και της πορείας των Μαρξ-Ένγκελς. Ακόμη στο Παράρτημα της έκδοσης δημοσιεύεται το κείμενο του Ένγκελς Αρχές του Κομμουνισμού, που υπήρξε προδρομικό του Μανιφέστου.

Από τον πρόλογο της έκδοσης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνανα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνανα

Ψλικάτζιδικό "Ψλικάτέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΜηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Οαντεργατικός νόμος που ψήφισε η κυβέρνηση των α(χ)ρίστων που λιβανίζεται από τα ΜΜΕξαπάτησης είναι ένα πισωγύρισμα στην «δουλεία» για τους εργαζόμενους. Όλοι αυτοί που έχουν επιδοθεί σε μία άνευ προηγουμένου επιχείρηση τρομοκρατίας, εκβιασμού, πατριδεμπορίου και «λοβοτομής», που εξελίσσεται πάνω από δέκα χρόνια, έχουν στρέψει όλα τα όπλα του συστήματος ενάντια στους μισθούς και τα δικαιώματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Αυτοί οι χρυσοκάνθαροι που με αναίδεια καλοζωισμένων πορφυρογέννητων, αυτοί οι χορτάτοι, διατάζουν τους πεινασμένους «να αρθούν στο ύψος των περιστάσεων», να «εκσυγχρονιστούν» και να μετρούν τα δωρα με 10ωρα και το μεροκάματό τους με... ρεπό.

Δικτατορία του κεφαλαίου

Ήδη στο Κομμουνιστικό Μανιφέστο οι Μαρξ - Ένγκελς μιλούν για τον δεσποτισμό των εργασιακών σχέσεων, του εργοστασιάρχη κ.λπ. Η επιθετική εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων θεωριών που αποτελούν τον πυρήνα του εργασιακού νόμου, είναι ταυτόχρονα επίθεση και στα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες όλης της κοινωνίας. Εκείνο όμως που συμβαίνει στο κοινωνικό-ταξικό επίπεδο ίσως είναι ακόμη πιο κρίσιμο και πιο αποκαλυπτικό. Οι εργασιακές σχέσεις στον καπιταλισμό δεν ήταν ποτέ δημοκρατικές και πάντοτε διέφεραν από τις κοινωνικές-πολιτικές σχέσεις και τα γενικά δικαιώματα και ελευθερίες που επικρατούσαν στην κοινωνία. Οι κατακτήσεις και οι θεσμοί που κατακτήθηκαν διά μέσου κοινωνικών αγώνων, όπως το σταθερό ωράριο, οι συλλογικές συμβάσεις, το δικαίωμα στην απεργία κ.ά., περιορίζοντας τον δεσποτισμό των καπιταλιστών, δηλαδή την εργοδοτική αυθαιρεσία/δικτατορία, επέφεραν μια «περιορισμένη δημοκρατία» και στις εργασιακές σχέσεις. Οι καπιταλιστές και το αστικό κράτος φρόντιζαν πάντοτε και με όλα τα μέσα για τη διατήρηση

Να τους τιμωρήσουμε με τον Νόμο τους

του καθεστώτος «δεσποτισμού», έστω της «περιορισμένης δημοκρατίας» μέσα στο εργοστάσιο, στις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, τους τόπους δουλειάς.

Ο δεσποτισμός στις εργασιακές σχέσεις -μόνιμο και όχι συγκυριακό καθεστώς στις καπιταλιστικές κοινωνίες- δείχνει επί της ουσίας, ότι η αστική τάξη δεν υπήρξε ποτέ «δημοκρατική» και όχι μόνο μέσα στο εργοστάσιο. Αποτελεί γεγονός ότι σε κάποιες αστικές κοινωνίες υπήρξαν δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, πάντα όμως μετά από σκληρούς αγώνες των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων. Στην Βρετανία -στην αρχαιότερη κοινοβουλευτική αλλά και καπιταλιστική χώρα- το δικαίωμα ψήφου επεκτάθηκε στο σύνολο των ανδρών (όχι σε όλες τις γυναίκες, λόγω ηλικιακών και περιοικών κριτηρίων) ενήλικων εργαζόμενων (δηλαδή και των μη κατεχόντων περιουσία) το 1918 (!), μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, όπου η εργατική τάξη είχε χύσει ποταμούς αίματος για αυτή την παραχώρηση και για να αποφύγουν οι άρχουσες τάξεις εκρηκτικές καταστάσεις! Αυτό δεν σημαίνει ότι υπήρχε και υπάρχει δημοκρατία στην αστική κοινωνία, όχι μόνο λόγω του δεσποτισμού στις εργασιακές σχέσεις, αλλά γιατί αυτή η κοινωνία ήταν και είναι θεμελιωμένη πάνω στην εκμετάλλευση και την καταπίεση των πολλών από τους λίγους, στην ιδιοποίηση της ξένης ιδιοκτησίας και του πλούτου που παράγουν οι εργαζόμενοι. Έτσι, ο όρος «αστική δημοκρατία» επί της ουσίας είναι καταχρηστικός και κυρίως αποτελεί μια διάκριση από τα δικτατορικά, φασιστικά κ.λπ., καθεστώτα, αλλά μόνο στο πολιτικό επίπεδο και όχι όσον αφορά το κοινωνικό και τη λειτουργία

του καπιταλισμού και του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Μόνο οι κάθε είδους ρεφορμιστές χρησιμοποίησαν και ταύτισαν τον όρο «αστική δημοκρατία» με τη «Δημοκρατία» για την προώθηση του «σχεδίου» τους, του «δημοκρατικού δρόμου προς το σοσιαλισμό» και κατασκεύασαν, αρχικά, «δημοκρατικές» μερίδες της αστικής τάξης και κατόπιν συνολικά (ειδικά σε περιόδους κρίσης και «ανώμαλων καταστάσεων») για να πραγματοποιήσουν τις αξιοθρήνητες πολιτικές τους συμμαχίες, που όλες οδήγησαν στην ενίσχυση του αστικού καθεστώτος και στο αδυνάτισμα του εργατικού κινήματος.

Οι αγώνες για την κατάργηση των αντιδραστικών εργασιακών σχέσεων, του αντεργατικού νόμου Χατζηδάκη-Μητσοτάκη δεν αποτελούν μόνο αγώνες για την κατάργηση του δεσποτισμού των εργοδοτών ή έστω της άμβλυνσης της εγγενούς ταξικής ανισότητας καπιταλιστών και εργαζομένων, αλλά είναι και αγώνες ταξικοί για πολιτικά δικαιώματα, δημοκρατικές και ατομικές ελευθερίες και για την Δημοκρατία των εργαζομένων. Όλοι οι κλασικοί του μαρξισμού θεωρούσαν την πλήρη δημοκρατία στις εργασιακές σχέσεις σαν βασική προϋπόθεση για το σοσιαλισμό.

«Ούτε τα φίδια δεν γεννάν τόσα αυγά»

Ο Μητσοτάκης και όλη η ακραία νεοφιλελεύθερη παρέα του είναι ότι χειρότερο έχει αναδείξει η μέχρι τώρα πολιτική ιστορία της χώρας. Προσπαθεί να συγκεντρώσει γύρω του ένα «κοινωνικό μπλοκ» με ότι πιο αντιδραστικό και σάπιο υπάρχει στην πολιτική και κοινωνική ζωή (πολιτικούς νέκρους της άρχουσας τάξης, κυρίους και τις

κυρίες «φιλανθρωπικών» σωματείων, «επιφανείς» κυρίους και κυρίες της «υψηλής» κοινωνίας, όλοι τους κηφίνες και σφετεριστές του πλούτου που άλλοι παράγουν) και κυρίως να συγκροτήσει έναν φασίζων μηχανισμό καταστολής, για να τσακίσει το εργατικό κίνημα και να καταπατήσει τα πιο βασικά δικαιώματα των εργαζομένων. Προσπαθεί να ξεκολλήσει την αστική τάξη από την διαρκή αποτυχία και χρεοκοπία, ιδιαίτερα της προηγούμενης δεκαετίας, με μια πολιτική απίστευτης σκληρότητας και χωρίς προηγούμενο για τους εργαζόμενους που βρίσκονται στην παραγωγή-μια και οι μετεμφυλιακές γενιές έχουν αποχωρήσει. Σ' αυτή την προσπάθειά του ο ΣΥΡΙΖΑ του «έστρωσε τον δρόμο» πάνω στον οποίο οικοδομεί το καθεστώς του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης (ΝΣΕ) και βέβαια τα ΜΜΕξαπάτησης και οι γνωστοί αργυρώνητοι δημοσιογράφοι που έχουν κάνει επιστήμη τον επικοινωνιακό φασισμό, οι οποίοι επαναλαμβάνουν ουρλιάζοντας ότι η εργατική τάξη απαγορεύεται να έχει δικαιώματα.

Το μόνο σχέδιο που έχει η αστική τάξη, οι αστικές δυνάμεις και όλο αυτός ο σурφетός, είναι η επίθεση στα συμφέροντα και στα δικαιώματα της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων και η εγκαθίδρυση ενός αυταρχικού αστυνομικού καθεστώτος. Με λίγα λόγια, το σύνολο της πολιτικής τους είναι το τσεκούρωμα των εργασιακών σχέσεων, η διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης, το ξεπούλημα του πλούτου του ελληνικού λαού (οι λεγόμενες ιδιωτικοποιήσεις), το ΝΣΕ (όπως εμπλουτίστηκε και με τον τελευταίο αντεργατικό νόμο) κ.λπ., δηλαδή ότι κατάκτησε ο ελληνικός λαός και η κοινωνία με τεράστιους αγώνες και θυσίες μετά τα μετεμφυλιακά χρόνια.

Εμείς οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα έχουμε καθήκον να στείλουμε όλους αυτούς τους σπουδαιοφανείς αλλά ά(χ)ριστους επί της ουσίας, κυρίους και κυρίες της εξουσίας να δουλέψουν σύμφωνα με το αντεργατικό νόμο που ψήφισαν, τίποτα άλλο.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Μετά την άρση των lockdown στην Ευρώπη, η σταδιακή επιστροφή στην κανονική ζωή προκάλεσε αύξηση του αριθμού των γυναικοκτονιών. Στις λίγες ευρωπαϊκές χώρες όπου είναι διαθέσιμα στατιστικά στοιχεία ή απολογισμοί οργανώσεων για το 2021 οι αριθμοί είναι αμείλικτοι.

Στην Ισπανία, μετά την άρση τον Μάιο της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, μία γυναίκα δολοφονείται κάθε τρεις ημέρες από τον πρώην ή νυν σύντροφό της, έναντι μίας κάθε εβδομάδα κατά μέσο όρο πριν την πανδημία. Στο Βέλγιο τους τέσσερις πρώτους μήνες του έτους καταγράφηκαν 13 γυναικοκτονίες έναντι 24 στο σύνολο του 2020. Στη Γαλλία 56 γυναίκες έχουν δολοφονηθεί από την αρχή του 2021, ενώ στη διάρκεια της ίδιας περιόδου πέρυσι ο αριθμός ήταν 46, σύμφωνα με την οργάνωση «Γυναικοκτονίες από συντρόφους ή πρώην».

Σε όλη την Ευρώπη τα lockdown κατέστησαν την καταγγελία της ενδοοικογενειακής βίας ακόμη πιο δύσκολη. Αποκλεισμένα, τα θύματα αναγκάστηκαν να ζήσουν με τους κακοποιητές τους και να αναζητήσουν με δυσκολία βοήθεια. Στην Ισπανία στη διάρκεια του lockdown (από τα μέσα Μαρτίου ως τα μέσα Ιουνίου 2020) οι εκκλήσεις για βοήθεια αυξήθηκαν κατά 58% σε σχέση με την ίδια περίοδο το 2019, κυρίως μέσω του διαδικτύου. «Αυτό λέει πολλά για την κατάσταση των γυναικών που δεν μπορούσαν καν να κάνουν ένα τηλεφώνημα από το σπίτι τους», σημειώνει η Ροσέλ. Στην Ιταλία και τη Γερμανία παρατηρήθηκε ίδια τάση, με άνοδο του αριθμού των εκκλήσεων σε βοήθεια σε τηλεφωνικές γραμμές αφιερωμένες στην αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας τον Απρίλιο και τον Μάιο του 2020. Στη Βρετανία η οργάνωση "Refuge", που βοηθά θύματα ενδοοικογενειακής βίας, έλαβε από την άνοιξη του 2020 ως τον Φεβρουάριο του 2021 σχεδόν διπλάσιο αριθμό κλήσεων σε σχέση με τον κανονικό καιρό.

Το φαινόμενο δεν προκαλεί έκπληξη καθώς το lockdown εξαφανίζει την κοινωνική ζωή ειδικά με την εργασία από το σπίτι, συμπιέζει το βιοτικό επίπεδο, ενώ βάζοντας στον «γυψο» την ταξική πάλη αυξάνει κάθε είδους ψυχολογικές πιέσεις και βάρβαρες συμπεριφορές μέσα στην κοινωνία.

Το μεθάνιο εκλύεται από υποδομές φυσικού αερίου σε ολόκληρη την ΕΕ λόγω διαρροών και εξαερισμού, δείχνουν πλάνα από βίντεο του Reuters. Χρησιμοποιώντας ειδική κάμερα, η μη κερδοσκοπική εταιρεία Clean Air Task Force (CATF) βρήκε μεθάνιο να διαχέεται στην ατμόσφαιρα από 123 εγκαταστάσεις πετρελαίου και φυσικού αερίου σε Αυστρία, Τσεχία, Γερμανία, Ουγγαρία, Ιταλία, Πολωνία και Ρουμανία

Το μεθάνιο, η μεγαλύτερη αιτία της κλιματικής αλλαγής μετά το διοξείδιο του άνθρακα (CO2), είναι το κύριο συστατικό του φυσικού αερίου και τουλάχιστον 80 φορές πιο ισχυρό από το CO2 στα πρώτα 20 χρόνια του στον αέρα. Επίσης, αντιπροσωπεύει το 10% των συνολικών εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου στην Ευρώπη.

Επί του παρόντος, η ΕΕ δεν ρυθμίζει τις εκπομπές μεθανίου στον ενεργειακό τομέα, πράγμα που σημαίνει ότι οι εταιρείες που διαχειρίζονται τα εργοστάσια που μπήκαν στο «μικροσκόπιο» της CATF δεν παραβαίνουν τους νόμους λόγω διαρροών ή εξαερισμού. Στον ενεργειακό τομέα, το μεθάνιο εκπέμπεται σκόπιμα μέσω εξαερισμού και τυχαία από μέρη όπως δεξαμενές αποθήκευσης αερίου, τερματικούς σταθμούς υδροποιημένου φυσικού αερίου (LNG), σταθμούς συμπιεστών αγωγών και χώρους επεξεργασίας πετρελαίου και φυσικού αερίου. Αποκαλύπτεται ότι εκπομπές θα μπορούσαν να αποφευχθούν εάν οι διαχειριστές του δικτύου υποδομής χρησιμοποιούσαν τεχνολογία μέτρησης που διατίθεται στο εμπόριο, ανέφεραν ειδικοί εκπομπών αερίων.

Οι κινητοποιήσεις για το αντεργατικό νομοσχέδιο

Η Κυβέρνηση Μητσοτάκη από την αρχή της όξυνσης της οικονομικής κρίσης και της πανδημίας επιτίθεται στην εργατική τάξη με πληθώρα διατάξεων και ΠΝΠ με αποκορύφωμα το αντεργατικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη. Το νομοσχέδιο αυτό ενισχύει το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης και μαζί με τα χουντικού τύπου μέτρα απαγορεύσεων, την επικείμενη ενίσχυση – στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας ενισχύεται και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Τα μέτρα που ψηφίστηκαν εφαρμόζονται εδώ και καιρό σε ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας, η καινοτομία που ίσως υπάρχει σε αυτό το νομοσχέδιο είναι η ενίσχυση της διαμόρφωσης μίας νέας συνείδησης για τους εργαζόμενους με βασικό συστατικό της, την πλήρη ατομικοποίηση τους, την κατάργηση της συλλογικότητας. Απαγορεύεται να σκέφτεσαι και να δρας συλλογικά (σαν σωματείο, επιτροπή συλλογικότητας κ.λπ.), σαν κοινωνία και σαν τάξη.

Το βάθος και η έκταση αυτής της αλλαγής θα φανεί το επόμενο διάστημα και η αναχαίτιση της επίθεσης αυτής πρέπει να γίνει το κύριο καθήκον της τάξης. Στην περίοδο της διαβούλευσης και ψηφίσις του νομοσχεδίου, έγινε ξανά ορατή η κρίση και η άσχημη κατάσταση του οργανωμένου εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος. Τεράστια ευθύνη για αυτό έχουν: 1) Οι δήθεν αριστεροί του ΣΥΡΙΖΑ (αρκετές δυνάμεις όπως το ΣΕΚ, ΑΡΑΣ τους βγάδουν «λάδι» για χάρη ενός «αντιδεξιού» μετώπου), που με την 4ετή διακυβέρνησή τους ξήλωσαν με διαρκή χτυπήματα πλήθος κατακτήσεων, έφεραν στην εξουσία την Κυβέρνηση Μητσοτάκη και τώρα είχαν το θράσος να κάνουν καμπάνια υπεράσπισης του οκταώρου και της απεργίας (μέτρα που έχουν ψηφίσει οι ίδιοι από το 2017). 2) Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΜΕΤΑ-ΠΑΜΕ που ελέγχουν Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες κ.λπ.) για την βαθύτατη κρίση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος. Για να προχωρήσει σε αυτή την επίθεση η κυβέρνηση πάτησε στην διαλυτική κατάσταση που έχει επικρατήσει στο συνδικαλιστικό κίνημα. Η μοναδική πανελλαδική απεργία που έγινε και κατάφεραν να συντονιστούν η ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και τα Εργατικά Κέντρα ήταν στις 10/06. Η κινητοποίηση παρά τα αλαλούμ, τις αναβολές και μεταθέσεις, ήταν η μεγαλύτερη απεργία τουλάχιστον από το 2015 και μετά. Περίπου 20.000 κινητοποιήθηκαν στην Αθηνά και μεγάλα ήταν τα νούμερα σε όλες τις πόλεις τις επαρχίας. Αυτή την εικόνα η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έσπενε να την αντιστρέψει. Στην επικείμενη ψηφίσις του νομοσχεδίου, δεν υπήρχε καμία διάθεση συντονισμού με αποτέλεσμα να μην κηρυχτεί πανελλαδική απεργία (με ευθύνη της ηγεσίας της ΓΣΕΕ¹ που πήρε απόφαση μόνο για απογευματινή στάση εργασίας!), και οι κινητοποιήσεις είχαν χωριστεί σε πρωινή και απογευματινή (η ΓΣΕΕ καλούσε μόνο απόγευμα). 3) δυνάμεις που αναφέρονται στο εργατικό κίνημα, μα

υποτιμούν την κρισιμότητα της πάλης για την ενότητα του εργατικού κινήματος ακολουθώντας την δική τους μικροκομματική ατζέντα, πολλές φορές υιοθετούν την πολιτική του ΠΑΜΕ πραγματοποιώντας ξεχωριστές συγκεντρώσεις (π.χ. ΝΑΡ, ΚΚΕ (μ-λ) κ.α.). Το καινούργιο στοιχείο που εμφανίζεται από το ΝΑΡ (απολαμβάνοντας την κάλυψη, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, των Μ-Λ ΚΚΕ, ΚΚΕ (μ-λ), ΕΣΕ) είναι οι σταλινικές πρακτικές απειλών και υβριστικών επιθέσεων σε αγωνιστές όπως πραγματοποιήσαν στην διαδήλωση στις 10/06² σε συντρόφους μας στα Γιάννενα.

Η Αντεπίθεση Των Εργαζομένων κατά την διάρκεια της διαβούλευσης του νόμου έριξε όλες τις δυνάμεις για την καλύτερη οργάνωση του αγώνα. Στην Αθηνά έγιναν σταθερές εβδομαδιαίες κινητοποιήσεις στο Νοσοκομείο Ευαγγελισμός, στην πλατεία Συντάγματος, σε γειτονίες και σε στάσεις του μετρό. Ταυτόχρονα βοήθησε πανελλαδικά να οργανωθούν εργαζόμενοι από διάφορους κλάδους (επισιτισμό, εκπαιδευτικοί, εμπόριο, τηλε/νίες κ.α.) και συμμετείχε με ενωτικό πνεύμα στις απεργιακές συγκεντρώσεις. Σημαντική είναι και η οργάνωση που έγινε από την Αντεπίθεση των Εργαζομένων για την δημιουργία σωματείου στη νέα εταιρία VANTAGE TOWERS, θυγατρική του ομίλου Vodafone, η σύσταση του οποίου έγινε λίγες μέρες πριν την κατάθεση του νομοσχεδίου.

Το ζητούμενο είναι να προχωρήσουμε στην ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, να εκμεταλλευτούμε τις εκρήξεις που θα έρθουν και να αλλάξουμε τον ταξικό συσχετισμό υπέρ των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, σε αυτή την κατάσταση πρέπει να ξεπεράσουμε την επίσημη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Το νέο νομοσχέδιο για τον συνδικαλισμό πιέζει προς την κατεύθυνση να μετατραπουν τα συνδικάτα σε όργανα του κράτους και είναι σίγουρο ότι ένα κομμάτι της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας υποκύπτει ήδη στην πίεση αυτή. Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, πιάνοντας το νήμα από τις κινητοποιήσεις ενάντια στην καταστολή με αποκορύφωμα την έκρηξη στην πλατεία της Νέας Σμύρνης, πρέπει να ενισχυθεί και να προχωρήσει στην ενίσχυση των σωματείων και στην δημιουργία νέων.

■ *Κιτσώνης Ευάγγελος*

1. Η ΓΣΕΕ είναι το μόνο συνδικαλιστικό όργανο που μπορεί να κηρύξει πανελλαδική απεργία στον ιδιωτικό τομέα κάτι που αντικειμενικά μεταφράζεται σε μαζικότερη κινητοποίηση των εργαζομένων, παρά την μηδαμινή εμπιστοσύνη που έχουν στην ξεπουλημένη ηγεσία της.

2. <https://www.okde.gr/archives/14013>, <https://www.okde.gr/archives/13962>

Επίκαιρα...

Άλλος Κώδικας Οδικής Κυκλοφορίας για τα «όργανα της τάξης»

Το βράδυ της Παρασκευής 25 Ιούνη, δυο μηχανές ΔΙΑΣ παραβίασαν το κόκκινο φανάρι στην Λεωφόρο Ποσειδώνος στην Αθηνά, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό γυναίκας που διέσχισε τον δρόμο. Μπορεί η κατάληξη αυτού του γεγονότος να μην ήταν «τραγική», όμως ακόμη και στις καθημερινές λεπτομέρειες μπορεί κανείς να διακρίνει αυτό που οι ίδιοι εντέχνως ονομάζουν «περιστατικά αστυνομικής αυθαιρεσίας» και που δεν είναι τίποτε άλλο από μια συνειδητή και συνεχή καταπάτηση ακόμη και της δικής τους αστικής νομοθεσίας, αλλά και των δικαιωμάτων και της αξιοπρέπειας των εργαζομένων, των νέων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Το αστικό κράτος και οι μηχανισμοί του εκμεταλλεύονται την πανδημία για να επιβάλλουν μια ακόμη μεγαλύτερη αντιδημοκρατική αναδίπλωση στην κοινωνία, με την εγκαθίδρυση ενός εξελιγμένου Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Μία από τις βασικές μεθόδους τους είναι η σιωπηλή συνενοχή τους στην ατιμωρησία των οργάνων καταστολής, κλείνοντας τους το μάτι και αφήνοντάς τους ελεύθερους να σουλατσάρουν στους δρόμους, έχοντας καρφίσιωμένο στο πέτο το δικό τους «απυρόβλητο». Φυσικά, παράλληλα, προσπαθούν να κατευνάσουν την κοινή γνώμη και να ρίξουν στάχτη στα μάτια μας με κάποιες ελάχιστες και άκρως επεικείες ΕΔΕ.

Κάθε γενιά, και κυρίως αυτές που παίζανε ενεργό ρόλο στους αγώνες, καταμετρά τους δικούς της που επανειλημμένα «σκοντάφτουν» μέσα στα ΑΤ, «ταυτίζονται» με διαρρήκτες και ληστές, «επιτίθενται» σε πάνοπλες διμοιρίες ΜΑΤ ή απλώς ξυλοφορτώνονται γιατί είναι «δημόσιος κίνδυνος». Έτσι, όταν τα όργανα καταστολής γνωρίζουν ότι μπορούν ανενόχλητοι να σακατεύουν, να τρομοκρατούν ή ακόμη και να δολοφονούν, η παραβίαση του ΚΟΚ δεν αποτελεί μια ασήμαντη ατασθαλία από μεριάς τους αλλά μια επικίνδυνη πρακτική.

Χυδαιότητες Βελόπουλου κατά οικογένειας Φύσσα

Σε καταγγελία εις βάρος του Κυριάκου Βελόπουλου, προέδρου της «Ελληνικής Λύσης», προέβη η Μάρθα Φύσσα, μητέρα του Παύλου, για διάδοση ψευδών ειδήσεων. Ο Βελόπουλος συκοφαντεί επανειλημμένα σε τηλεοπτικές εκπομπές και μέσω σόσι-αλ μίντια την οικογένεια του Φύσσα, ισχυριζόμενος ότι αυτή έχει αποζημιωθεί από το Ελληνικό Δημόσιο με το ποσό των 800.000 ευρώ, γεγονός που η Μάρθα Φύσσα διαψεύδει, λέγοντας πως δεν έχει ασκήσει καν την σχετική αγωγή.

Προφανώς, η ακροδεξιά και φασιστική ρητορεία και συκοφαντία δεν εξαφανίστηκαν με την καταδική της Χρυσής Αυγής, παρά την τεράστια νίκη που αυτή αποτέλεσε για το εργατικό κίνημα. Ακροδεξιά μορφώματα θα συνεχίσουν να δρουν και να σπέρνουν την μισαλλοδοξία και τις διαιρέσεις εντός της εργατικής τάξης, όσο αυτό το σύστημα που ζούμε αναπνέει ακόμη. Όσο επικίνδυνοι και αν είναι, είναι ταυτόχρονα και γελοίοι, μιας και σχεδόν σύσσωμη η κοινωνία έχει πάρει θέση και έχει καταδικάσει την δολοφονική ενέργεια κατά του Φύσσα και δεν θα είχε καμία αντίρρηση για μια μάνα δολοφονημένου παιδιού να λάβει την οποιοδήποτε ύψους χρηματική αποζημίωση. Είναι τουλάχιστον χυδαίο το γεγονός πως εκμεταλλεύονται την ανέχεια στην οποία μας έχει βυθίσει το ίδιο σύστημα που τους θρέφει, προσπαθώντας να αντιστρέψουν την κοινή γνώμη κατά του φασισμού με το ανυπόστατο ότι η Μάρθα Φύσσα ζει από τα... λεφτά των φορολογούμενων εργαζομένων.

Ολοκληρώνεται το θεσμικό πλαίσιο της Αξιολόγησης Στόχος η ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης

Μετά από μια πρώτη σημαντική ήττα που υπέστη η Κεραμέως στην προσπάθειά της να εφαρμόσει την λεγόμενη «αυτοαξιολόγηση» της σχολικής μονάδας, με την σχεδόν καθολική συμμετοχή των εκπαιδευτικών στην απεργία-αποχή που κήρυξαν οι ομοσπονδίες (ΟΛΜΕ, ΔΟΕ), αντεπιτίθεται τώρα με νέο νομοσχέδιο που φέρει τον παραπλανητικό τίτλο «Αναβάθμιση του σχολείου και ενδυνάμωση του εκπαιδευτικού». Μέσα στο καλοκαίρι, με κλειστά σχολεία για την αποφυγή των αντιδράσεων, προωθείται η ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, η αυτονομία της σχολικής μονάδας, το πολλαπλό βιβλίο ενώ ενισχύεται ο ρόλος του διευθυντή που είναι πλέον μάνατζερ (μπορεί να διαθέτει το κτίριο και τις υποδομές του δημόσιου σχολείου σε «τρίτους», με σκοπό να αποκομίσει πόρους για τη λειτουργία του), αξιολογητής των εκπαιδευτικών της σχολικής μονάδας και αυτός που ορίζει τους Ενδοσχολικούς Συντονιστές, τους Μέντορες και τους Υποδιευθυντές.

Σύμφωνα με το νομοσχέδιο, μετά την εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση της σχολικής μονάδας ακολουθεί η ατομική αξιολόγηση, η οποία θα γίνεται σε τρία στάδια:

1) Η γενική και ειδική διδακτική του γνωστικού αντικείμενου των εκπαιδευτικών θα αποτιμάται από τον Σύμβουλο Εκπαίδευσης Επιστημονικής Ευθύνης ανά 4 έτη.

2) Το παιδαγωγικό κλίμα της τάξης θα

αποτιμάται από τον Διευθυντή της σχολικής μονάδας, επίσης ανά τετραετία.

3) Η υπηρεσιακή συνέπεια και επάρκεια θα αποτιμάται και από τον Διευθυντή και από τον Σύμβουλο, ανά διετία.

Η βαθμολογία είναι περιγραφική και περιλαμβάνει τις βαθμίδες: μη ικανοποιητικός, ικανοποιητικός, πολύ καλός, εξαιρετικός. Σύμφωνα με ανακοίνωση της ΟΛΜΕ, μετά από τη συνάντησή της με την Υπουργό, το μοντέλο της αξιολόγησης που προωθείται είναι «σκληρό, με τιμωρίες ακόμη και με απολύσεις». Στην περίπτωση που ο δόκιμος εκπαιδευτικός αξιολογηθεί ως «μη ικανοποιητικός», κατά την αξιολόγηση που γίνεται στη λήξη της δοκιμαστικής περιόδου, δεν μονιμοποιείται.

Στο πλαίσιο της αξιολόγησης, κάθε σχολική μονάδα υποχρεούται να λειτουργεί ιστοσελίδα στην οποία, εκτός από πληροφορίες για το διδακτικό προσωπικό, τις υποδομές και τον εξοπλισμό, το εβδομαδιαίο ωρολόγιο πρόγραμμα διδασκαλίας, πρέπει να αναρτώνται τα εκπαιδευτικά προγράμματα, οι εκπαιδευτικοί όμιλοι, το σχέδιο δράσης που εκπονεί η σχολική μονάδα. Τα αποτελέσματα της εσωτερικής αξιολόγησης, μαζί με τα αποτελέσματα της εξωτερικής αξιολόγησης, θα δημοσιοποιούνται, ώστε να δώσουν στον γονιό-πελάτη τις πληροφορίες που θα χρειάζεται για την «ελεύθερη επιλογή» του ιδιωτικοποιημένου πλέον σχολείου.

Συνολικά, η αποτελεσματικότητα του εκπαιδευτικού συστήματος θα αξιολογείται με τη διεξαγωγή σε εθνικό επίπεδο διαγνώ-

στικών τεστ σε Γλώσσα και Μαθηματικά, για τους μαθητές της Στ' Δημοτικού και της Γ' Γυμνασίου (Ελληνική PISA-Διεθνές Πρόγραμμα Αξιολόγησης Μαθητών).

Η υπουργός Παιδείας, αλλά και ο ίδιος ο πρωθυπουργός, προσπαθούν να μας πείσουν ότι η αξιολόγηση γίνεται με στόχο την βελτίωση του εκπαιδευτικού και της εκπαίδευσης γενικότερα. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν ενδιαφέρονται για το δημόσιο σχολείο, για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες κάνουμε μάθημα. Έχουν καταδικάσει την εκπαίδευση σε μια χρόνια υποχρηματοδότηση, με μηδενικούς διορισμούς μόνιμων εκπαιδευτικών την τελευταία δεκαετία, με υποτυπώδη υλικοτεχνική υποδομή και εντελώς εγκαταλελειμμένους εργαστηριακούς χώρους και με κτίρια συχνά ακατάλληλα ή ανεπαρκή να καλύψουν τις ανάγκες. Με την αξιολόγηση θέλουν να φοβίσουν τους εκπαιδευτικούς και να φορτώσουν στην πλάτη μας όλα τα κακώς κείμενα του δημόσιου σχολείου, για τα οποία αποκλειστικά υπεύθυνη είναι η κυβέρνηση.

Η αξιολόγηση σε συνδυασμό με την αυτονομία της σχολικής μονάδας γίνεται πολύ επικίνδυνη για το μέλλον της εκπαίδευσης. Με την οικονομική αυτονομία επιδιώκεται η απαλλαγή του κράτους από την υποχρέωση της χρηματοδότησης της δημόσιας εκπαί-

δευσης ενώ με την παιδαγωγική αυτονομία σπάει ο ενιαίος χαρακτήρας της εκπαίδευσης και ενισχύεται έτσι η κατηγοριοποίηση των σχολείων. Επίσης, το πολλαπλό βιβλίο, εκτός από το ότι ανοίγει τον δρόμο για την κατάργηση του βιβλίου, σπάει και τον ενιαίο χαρακτήρα της εκπαιδευτικής διαδικασίας, αφού η επιλογή γίνεται σύμφωνα με τις ανάγκες της περιοχής και τις δυνατότητες του μαθητικού πληθυσμού. Η κατηγοριοποίηση των σχολείων είναι απαραίτητη για να μπορέσει να πουληθεί καλύτερα το προϊόν εκπαίδευση.

Η εφαρμογή της αξιολόγησης είναι βασική κατεύθυνση του ΟΟΣΑ και της ΕΕ, που μαζί με την αυτονομία της σχολικής μονάδας πρόκειται να οδηγήσει την εκπαίδευση στην πλήρη ιδιωτικοποίηση. Η Ελλάδα είναι η χώρα με τον χαμηλότερο δείκτη σχολικής αυτονομίας μεταξύ των κρατών-μελών του ΟΟΣΑ και μια από τις ελάχιστες χώρες όπου με τους αγώνες μας υπερασπίσαμε τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών μας και συλλογικά με αποφάσεις των σωματείων μας εμποδίσαμε την εφαρμογή της αξιολόγησης σε όλες τις προσπάθειες που έγιναν από όλους τους υπουργούς Παιδείας, από το 1997 μέχρι σήμερα, και έτσι θα συνεχίσουμε και από εδώ και πέρα.

■ Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών

Ανακοίνωση της «Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης» και της «Μαθητικής Αντεπίθεσης»

«Δωράκι» της κυβέρνησης στους 25.000 νέους που πετάει έξω από τα ΑΕΙ

Αρκετά με την κοροϊδία και τους εμπαιγμούς τους

Πριν λίγες μέρες η κυβέρνηση της ΝΔ ανακοίνωσε ένα νέο «σχέδιο ενίσχυσης του εμβολιαστικού προγράμματος» για τους νέους ηλικίας 18 - 25 ετών, σύμφωνα με το οποίο όσοι έχουν προχωρήσει στην διαδικασία του εμβολιασμού θα «ανταμειφθούν» με την λεγόμενη «κάρτα ελευθερίας» αξίας 150 ευρώ. Την κάρτα αυτή θα μπορούν να εξαργυρώσουν σε τουριστικές επιχειρήσεις και πολιτιστικούς χώρους. Ο Μητσοτάκης, σε ένα κρεσέντο ειρωνείας και εμπαιγμού, μάλιστα ανέφερε πως η συγκεκριμένη «παροχή» είναι «μια οφειλή και ένα δώρο ευγνωμοσύνης προς τους νέους για την στάση που κράτησαν κατά την διάρκεια των λοκντάουν», την ίδια στιγμή που καθ' όλη την διάρκεια της πανδημίας είχε επιτεθεί στην νεολαία τόσο με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς όσο και με την στοχοποίηση της ως υπεύθυνη για την εξάπλωση του ιού.

Όλο το προηγούμενο διάστημα η κυβέρνηση έχει επιβάλει χιλιάδες πρό-

στιμα σε ένα τεράστιο κομμάτι της κοινωνίας και ιδιαίτερα στους νέους, έχει χτυπήσει, συλλάβει και βασανίσει ανθρώπους που παλεύουν για τα δικαιώματά τους, έχει περάσει νόμους-εκτρώματα για την παιδεία (νόμος Κεραμέως), αλλά και τα εργασιακά (νόμος Χατζηδάκη), που διαλύουν τις ζωές και το μέλλον μας, έχει καταστρέψει το δημόσιο σύστημα υγείας οδηγώντας χιλιάδες ανθρώπους στον θάνατο. Τώρα προσπαθούν να αντιστρέψουν την πραγματικότητα και να εμφανιστούν ως υποστηρικτές της νεολαίας, αυτοί που: επέβαλαν την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής πετώντας δεκάδες χιλιάδες εισακτέους έξω από τα πανεπιστήμια κάθε χρόνο και μετατρέπουν τις σχολές μας σε φυλακές με Πανεπιστημιακή Αστυνομία - κάμερες - φοιτητοδικεία, με τα δίδακτρα να κοντοζυγώνουν!!

Παρουσιάζει τα δώρα στις τουριστικές επιχειρήσεις (μίας και εκεί θα κατευθυνθούν τα χρήματα), που θα τα πληρώσουμε εν τέλει από την τσέπη μας με πιο σκληρά μνημόνια, σαν μία

ενίσχυση της υγειονομικής προστασίας του πληθυσμού. Για ακόμα μία φορά αντί να πάρει ουσιαστικά μέτρα για την υγεία και την προστασία των εργαζομένων (ΜΕΘ, ιατρικό προσωπικό, αύξηση της χρηματοδότησης για την υγεία, παιδεία κ.α.), προχωράει σε σκανδαλώδεις ενισχύσεις του κεφαλαίου, των τοκογλύφων και των ημετέρων.

Πέρα από αυτά, ακόμα και η «ιδέα» πως τα οικονομικά κίνητρα θα πείσουν για τον εμβολιασμό αποτελεί σχέδιο που έχει ήδη εφαρμοστεί σε άλλες χώρες και έχει αποτύχει παταγωδώς. Αν η κυβέρνηση πραγματικά είχε στόχο να προχωρήσει τον εμβολιασμό και όχι απλά να μοιράσει χρήματα στους «φίλους» της, δεν θα χρησιμοποιούσε την επιτροπή λοιμωξιολόγων σαν ένα προκάλυμμα για την νομιμοποίηση της καταστολής και των σκανδάλων, δεν θα εργαλειοποιούσε την πανδημία και δεν θα άφηνε στην άγνοια και καχυποψία το σύνολο του πληθυσμού. Η αμφιβολία της νεολαίας για τα εμβόλια δεν προκύπτει από τον φόβο της για την

επιστήμη και την εξέλιξη, αλλά από το φιάσκο της κυβέρνησης και το αλαλούμ της διαχείρισης της πανδημίας.

Για ακόμη μια φορά, η κυβέρνηση της ΝΔ αποδεικνύεται εντελώς ανίκανη στο να προχωρήσει σε ένα ουσιαστικό σχέδιο για το ξεπέρασμα του κορονοϊού αλλά και συνολικά στο να επαναφέρει την κατάσταση σε αξιοπρεπή επίπεδα για την κοινωνία. Ο μόνος τρόπος να απαλλαγούμε από όλα αυτά είναι μέσα από τους αγώνες και την αυτοοργάνωσή μας. Οι αγώνες του προηγούμενου διαστήματος έχουν δείξει ότι έχουμε τη δύναμη: οι δικές μας καταλήψεις, οι φοιτητικές κινητοποιήσεις που φρενάρουν την πανεπιστημιακή αστυνομία, η «έκρηξη» σε γειτονιές και πλατείες ενάντια στην αστυνομοκρατία, οι αγώνες των εργαζομένων ενάντια στο έκτρωμα Χατζηδάκη κ.ά. Θα πρέπει να οργανωθούμε σε κάθε χώρο δουλειάς, γειτονιά, σχολείο και σχολή και να παλέψουμε για τα δικαιώματά μας στην υγεία, στην παιδεία, στην εργασία ανατρέποντας την κυβέρνηση της ΝΔ.

21ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΚΚΕ: Συνέδριο Εσωτερικής Αναδίπλωσης Και Στρατηγικής Αμνηστίας

Το βράδυ της Κυριακής 27 Ιουνίου, ολοκληρώθηκαν στον Περισσό οι εργασίες του 21ου Συνεδρίου του ΚΚΕ. Οι θέσεις της Κεντρικής Επιτροπής (ΚΕ)¹ ψηφίστηκαν, όπως ήταν αναμενόμενο, ομόφωνα από τους συνέδρους, ενώ εξελέγησαν και τα νέα όργανα του κόμματος, η νέα Κεντρική Επιτροπή και η νέα Κεντρική Επιτροπή Οικονομικού Ελέγχου.

Παρά το πανηγυρικό κλίμα του Συνεδρίου, των στελεχών του ΚΚΕ και του Ριζοσπάστη, γιατί «το Κόμμα άντεξε στις δύσκολες συνθήκες», η αλήθεια είναι ότι τόσο το κείμενο της Πολιτικής Απόφασης όσο και ορισμένα στοιχεία του ίδιου του Συνεδρίου, δείχνουν ότι το ΚΚΕ είναι αντιμετώπιμο με μια σειρά από προβλήματα, πολιτικά και οργανωτικά:

α) Σύμφωνα με τα στοιχεία της απερχόμενης Κεντρικής Επιτροπής, το κόμμα εμφανίζει στασιμότητα στις δυνάμεις του (αύξηση μελών κατά 0,7% από το προηγούμενο Συνέδριο). Περισσότερο αξιοσημείωτο από αυτό, είναι η ταξική σύνθεση του κόμματος, με το 46% μόλις των μελών του να είναι μισθωτοί του δημόσιου ή ιδιωτικού τομέα², -σύμφωνα με τα στοιχεία της ΚΕ, αυτή η ταξική σύνθεση βελτιωνόταν συνεχώς στα τελευταία συνέδρια.

β) Το ΚΚΕ φαίνεται να βρίσκεται σε στρατηγική σύγχυση, η οποία όλο και βαθιάειν, ιδιαίτερα όσο προχωρά η λεγόμενη «κριτική εξέταση της ιστορίας του Κόμματος και του

Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος». Το ΚΚΕ έχει αναθεωρήσει κυριολεκτικά ολόκληρη την ιστορία του μέχρι το 1967, ανακαλύπτοντας σε κάθε κρίσιμη και ιστορική του απόφαση, λάθη, οπορτουνισμούς κ.λπ. Όσο αυτή η κριτική επανεξέταση θα πλησιάζει στη νεότερη ιστορία του κόμματος, και κυρίως γύρω από τις εξελίξεις του 1989, είναι σίγουρο ότι θα προκαλέσει εσωτερικού τριγυούς.

γ) Κεντρικό ρόλο σε αυτήν την αναθεώρηση κατέχει η αποκρήρυξη των σταδίων της επανάστασης. Το ιδιαίτερο με αυτό, δεν είναι μόνο ότι η λογική των σταδίων είναι συνυφασμένη με κάθε πρόγραμμα του ΚΚΕ από το 1934, και με αυτήν την έννοια αποτελεί μια άρνηση της ίδιας της φύσης του. Αλλά ότι λίγο πολύ, στα ντοκουμέντα του Συνεδρίου βαφτίζεται σταδιοποίηση κάθε μεταβατική ή άμεση διεκδίκηση, με λίγα λόγια η ίδια η ταξική πάλη. Πρόκειται για μια θέση όχι απλώς αντιμαρξιστική, αλλά και εντελώς ξένη με την πραγματικότητα, με την εμπειρία του εργατικού κινήματος.

δ) Το ΚΚΕ βρίσκεται εγκλωβισμένο στα αδιέξοδά του σχετικά με κρίσιμα και φλέγοντα ζητήματα της επικαιρότητας. Χαρακτηριστικό δείγμα της αμνηστίας του είναι οι θέσεις του για τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Στο άνοιγμα του Συνεδρίου, εκ μέρους της ΚΕ ο Δημήτρης Κουτσούμπας αφιέρωσε ολόκληρες σελίδες επιχειρηματολογώντας για την επιθετικότητα του ελληνικού καπιταλισμού, καταλήγοντας όμως και πάλι στο συμπέρασμα ότι εν τέλει αυτό που απειλείται είναι τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας, τα οποία οι

κομμουνιστές υπερασπίζονται!

ε) Σημαντικές εξελίξεις ίσως υπάρξουν και στο ζήτημα της συνδικαλιστικής επέμβασης του ΚΚΕ. Πάνω από δύο δεκαετίες μετά την ίδρυση του ΠΑΜΕ, και την εγκαθίδρυση αυτής της σεχταριστικής-διασπαστικής γραμμής στο εργατικό κίνημα, η πολιτική απόφαση του 21ου Συνεδρίου επιχειρεί κάποιες δειλές «διορθώσεις» στην πολιτική του κόμματος, διαχωρίζοντας τα συνδικάτα από το ΠΑΜΕ και από το κόμμα, πιθανόν γιατί βλέπει ότι το σχέδιο για μια σημαντική αναβάθμιση του ΚΚΕ μέσα στο οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα αποτυγχάνει μέρα με την ημέρα.

Το βασικότερο πρόβλημα του ΚΚΕ φαίνεται πως είναι ότι δεν υπάρχει για αυτό χώρος μέσα στο πολιτικό σκηνικό, στην ταξική πάλη. Το ΚΚΕ, αποτέλεσε για δεκαετίες το κυριότερο ρεφορμιστικό κόμμα της αριστεράς στην Ελλάδα, προσβλέποντας σε αστικές κυβερνήσεις με τμήματα της «προοδευτικής» αστικής τάξης (που βέβαια υπήρχαν μόνο στη φαντασία της ηγεσίας του). Η βαθιά κρίση του 2008 και η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ μετά το 2012 και η πορεία του προς την εξουσία, ανάγκασαν το ΚΚΕ να επιταχύνει και να βαθύνει τις αλλαγές στο πρόγραμμα και την στρατηγική του, δημιουργώντας ασφαλιστικές δικλείδες ώστε να μην αναγκαστεί να συμμετέχει σε μια κυβέρνηση συνεργασίας με τον ΣΥΡΙΖΑ. Όσο η οικονομική κρίση βαθιάειν και η αντιδημοκρατική αναδίπλωση παίρνει πλέον μόνιμα και όχι συγκυριακά χαρακτηριστικά, το νέο πολιτικό σκηνικό που διαμορφώνεται δεν δίνει πλέον

περιθώριο για έναν «κλασσικό» ρεφορμισμό. Με αυτήν την έννοια, οι δρόμοι που ανοίχθηκαν και συνεχίζουν να υπάρχουν μπροστά στο ΚΚΕ είναι δύο: είτε η απόλυτη υποταγή του στο σύστημα είτε η σταδιακή εξαφάνισή του.

Η αφόρητη αυτή πίεση που ασκείται στο ΚΚΕ δεν έχει να κάνει με τα άλλα κόμματα, με τον συσχετισμό δυνάμεων, αλλά με την ίδια την εξέλιξη του καπιταλιστικού συστήματος και την ιδιαίτερη μορφή της χρεοκοπίας/κατάρρευσης που παίρνει στη χώρα μας. Φαινομενικά, μπορεί να καταφέρει να την αντιπάρχει, λόγω της άσχημης κατάστασης της άκρας αριστεράς, της οργανωτικής δύναμης και του μηχανισμού που διατηρεί και κάποιων ιστορικών δεσμών που διατηρούν μαζί του ορισμένα κομμάτια εργατικών-λαϊκών μαζών. Ωστόσο, αυτά σε καμιά περίπτωση δεν είναι ικανά να επιλύσουν την αντίφαση με την οποία βρίσκεται αντιμετώπιμο. Και με αυτήν την έννοια, οι εξελίξεις βρίσκονται μπροστά του, είτε αυτές αποτυπωθούν σε μια περαιτέρω προγραμματική διολίσθηση είτε σε μια βαθιά οργανωτική κρίση είτε σε έναν συνδυασμό των δύο.

■ Γιάννης Σμυρλής

Υποσημειώσεις

1. Σε προηγούμενα φύλλα της Εργατικής Πάλης (Μαρτίου και Απριλίου 2021) έχει γίνει μια πρώτη κριτική σε αυτές τις θέσεις.
2. Να σημειωθεί εδώ ότι στα μέλη του ΚΚΕ δεν προσμετρούνται μαθητές και φοιτητές, αφού είναι μέλη της ΚΝΕ.

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ 2015: Το ηρωικό «ΟΧΙ» και η προδοσία ΣΥΡΙΖΑ

Στις 5 Ιούλη 2015 οι εργαζόμενοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα μόλις είχαν δώσει μια σκληρή μάχη ενάντια στους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και τα εγχώρια τσιράκια τους και είχαν νικήσει κατά κράτος, με την επικράτηση του «ΟΧΙ» στο δημοψήφισμα εκείνης της μέρας, με ποσοστό 61,3%. Το ίδιο βράδυ ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ και τότε πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας, ανακοινώνει ότι «... το δημοψήφισμα δεν έχει νικητές και ηττημένους». Ήταν η φράση που αποκρυστάλλωνε την αρχή του τέλους των αυταπατών περί αριστερής διακυβέρνησης του ελληνικού καπιταλισμού και επιβεβαίωνε με εμφαντικό τρόπο τη νεοφιλελεύθερη μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, που είχε ξεκινήσει με τους συνεχείς συμβιβασμούς απέναντι στους Ευρωπαίους τοκογλύφους και ολοκληρώθηκε με την ψήφιση του 3ου και 4ου Μνημονίου.

Από τα μνημόνια, στο δημοψήφισμα...

Οι εκλογές της 25ης Γενάρη του 2015 είχαν επισφραγίσει την ήττα των μνημονιακών δυνάμεων και την αριστερή στροφή της ελληνικής κοινωνίας με τα αριστερά κόμματα να συγκεντρώνουν ένα πολύ μεγάλο ποσοστό (43%). Η λύσσα του κεφαλαίου, των τραπεζιτών, των κερδοσκόπων και κυρίως των ιμπεριαλιστών της Ε.Ε. και των ΗΠΑ δεν άφηνε χώρο για εφησυχασμό. Στις 27 Ιούνη, ο Τσίπρας ανακοινώνει την διεξαγωγή δημοψηφίσματος με θέμα την αποδοχή ή όχι της απαράδεκτης και τελεσιγραφικής προτεινόμενης συμφωνίας των δανειστών/τοκογλύφων της Ε.Ε. και του ΔΝΤ. Είχαν προηγηθεί οι διαρκείς υποχωρήσεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Η ιστορική νίκη του ελληνικού λαού στις 25 Γενάρη αποτέλεσε προϊόν των σκληρών και μεγάλων αγώνων της διετίας 2010-12, του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου που περιλαμβάνει όλη τη μνημονιακή περίοδο και

όχι μόνο αυτή τη διετία, και σηματοδεύτηκε από περισσότερες από 30 Γενικές Απεργίες και αμέτρητες μικρές και μεγάλες απεργίες, κινητοποιήσεις, αντιστάσεις, συγκρούσεις κ.λπ., της κοινωνικής και πολιτικής ριζοσπαστικοποίησης, με την τελευταία να είναι η κυρίαρχη μορφή μετά την σχετική κάμψη των αγώνων και των κινητοποιήσεων και τέλος, και πιο σημαντικό, των πολιτικών μετατοπίσεων και αλλαγών, με κυρίαρχες την τάση συρρίκνωσης των αστικών δυνάμεων και της ενίσχυσης προς τ' αριστερά.

Περνώντας από συμπληγάδες πέτρες

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος αποτέλεσε έναν άθλο για τον ελληνικό λαό. Τα τέσσερα χρόνια μνημονίων ρήμαξαν την κοινωνία, σπέρνοντας πρωτοφανή φτώχεια και εξαθλίωση. Η αποκαθίωση των ντόπιων καλοθελητών με το αποτέλεσμα των εκλογών της 25ης Γενάρη, τους έκανε να λυσσάζουν ακόμα περισσότερο, ζητώντας την ρεβάνς από την επόμενη κιόλας μέρα των εκλογών. Ξεπέρασαν κάθε όριο απειλών και τρομοκρατίας την περίοδο του δημοψηφίσματος, μιλώντας για λιμούς, σεισμούς και καταποντισμούς εάν δεν γίνει αποδεκτή η πρόταση των δανειστών. Η κατώτερη των περιστάσεων στάση του ΣΥΡΙΖΑ τους έδινε διαρκώς έδαφος για να λοιδορούν την απόφαση εκατομμυρίων εργαζομένων. Τα αργυρώνητα ΜΜΕξαπάτησης αναπαρήγαγαν διαρκώς εικόνες (συχνά πλαστές) από ουρές στα ΑΤΜ, προέτρεπαν τον κόσμο να σπεύσει στα σουπερ μάρκετ. Στις τηλεοπτικές εκπομπές που έγιναν για το δημοψήφισμα υπερπροβλήθηκαν οι υποστηρικτές του «ΝΑΙ». Ένα απίστευτο κλίμα τρομοκρατίας αντιμετώπισε η πλειοψηφία των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, τόσο την εβδομάδα πριν το δημοψήφισμα όσο και μετά.

Το ΚΚΕ κράτησε προδοτική στάση σπέρ-

νοντας συνειδητά την σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό, καλώντας σε αποχή σε μια από τις σημαντικότερες μάχες του ελληνικού λαού, βοηθώντας πρακτικά το «ΝΑΙ».

Τη νύχτα της 5ης Ιούλη οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα βγαίνουν νικητές. Το 61,3% υπέρ του «ΟΧΙ» χάράζεται βαθιά στις μνήμες των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, των τραπεζιτών και των ντόπιων υποτακτικών τους. Είναι ένα «ΟΧΙ» το οποίο δεν εκφράζει μόνο την αντίθεση στην πρόταση της τρόικας, αλλά μια συνολικότερη αντίθεση στο Ευρώ (οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές της Ε.Ε. είχαν καθορίσει αυτό το πεδίο σύγκρουσης!) και για ένα κομμάτι εκφράζει την ρήξη με Ευρωζώνη/Ε.Ε., ΔΝΤ, Μνημόνια, χρέος. Ήταν ένα καθαρά ταξικό «ΟΧΙ», όπως φάνηκε από τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος στην Αθήνα από περιοχή σε περιοχή, ανάλογα με το εισόδημα των κατοίκων. Περιοχές με υψηλά εισοδήματα ψήφισαν «ΝΑΙ» ενώ το «ΟΧΙ» έλαβε μεγάλα ποσοστά σε περιοχές με χαμηλά εισοδήματα.

... και πάλι μνημόνια.

Με την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων, ο Τσίπρας έπευσε να κάνει δηλώσεις υποταγής στην τρόικα και στην ντόπια αστική τάξη, μετατρέποντας το «ΟΧΙ» σε «ΝΑΙ». Ήταν μια προδοσία η οποία προδιαγράφηκε από την διαρκή υποχωρητικότητα και δειλία του ΣΥΡΙΖΑ μπροστά στους ευρωπαίους δανειστές και βασικά από τα αδιέξοδα της πολιτικής και του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ, με την στρατηγική επιλογή της πάσης θυσία παραμονής σε Ευρώ και Ευρωπαϊκή Ένωση. Η προδοσία αυτή επισφραγίστηκε με το τρίτο και χειρότερο μνημόνιο που ψήφισε ο ΣΥΡΙΖΑ προσχωρώντας πλήρως στο στρατόπεδο των μνημονιακών-νεοφιλελεύθερων δυνάμεων. Και εάν η συγκυβέρνηση ΝΔ - Συνασπισμού (συνμμαχία ΚΚΕ και ΕΑΡ, πρόδρομος του ΣΥΡΙΖΑ) το 1989 ξεκαθάρισε σε έναν βαθμό το

ποια είναι η πολιτική των ρεφορμιστών και η θέση τους σαν δεκανίκι του συστήματος, ξελασπώνοντας το κάθε φορά που βρίσκεται σε κρίση, η προδοσία του «ΟΧΙ» διέλυσσε κάθε αυταπάτη. Γιατί μπορεί από την συγκυβέρνηση και μετά ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ να κατάφερε να τρυπώσει και να παρασιτήσει στον πολιτικό χώρο της αριστεράς, όμως με την προδοσία του δημοψηφίσματος, και φιλοδοξώντας να καλύψει τον χώρο από την ιστορική διάλυση της σοσιαλδημοκρατίας, ο ΣΥΡΙΖΑ πέρασε στην αντίπερα όχθη χωρίς επιστροφή. Σήμερα, παραμένει πιστά νεοφιλελεύθερος και μνημονιακός, αφού δυσφήμισε την έννοια της αριστεράς και των αγώνων, σπέρνοντας ακόμη σύγχυση και απογοήτευση στις εργαζόμενες μάζες και κυρίως έχοντας νεκραναστήσει τους νεοφιλελεύθερους κανίβαλους.

Η ΟΚΔΕ πάλεψε με όλες τις δυνάμεις της για την επικράτηση του «ΟΧΙ», θέτοντας το ζήτημα στην ουσία του και προσπαθώντας να δείξει μια διεξοδο από την λαίλαπα των μνημονίων, των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και της κρίσης. Στις δύσκολες μέρες που έρχονται πρέπει να συνεχίσουμε στο δρόμο του αγώνα για να απαλλαγούμε μια και καλή από το καπιταλιστικό σύστημα και την εξαθλίωση που σκορπά. Με μια κυβέρνηση των εργαζομένων, να επιβάλλουμε το δικό μας.

■ Νίκος Σπ.

23^η Συνδιάσκεψη της Ο.Κ.Δ.Ε.

Σταθερά βήματα μπροστά για την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος

Το Σαββατοκύριακο 3-4 Ιουλίου πραγματοποιήθηκε η 23η Συνδιάσκεψη της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ), στο θέατρο Αργώ στον Κεραμεικό.

Η όλη διαδικασία (όπως και ο προσυνεδριακός διάλογος) επιβεβαίωσε την σταθερά ανοδική πορεία της Οργάνωσης την τελευταία δεκαετία. Με αυξανόμενη συμμετοχή συντρόφων, περισσότερες τοποθετήσεις, μεταφορά εμπειριών και συμπερασμάτων από νέες επεμβάσεις, ανάδειξη νέων στελεχών. Ιδιαίτερα ξεχώρισαν η εργατική φυσιογνωμία της Οργάνωσης με πολλούς συντρόφους νέους εργαζόμενους, η ενίσχυση της επέμβασης στους μαθητές και η πρόοδος στην γεωγραφική εξάπλωση (Πάτρα).

Μερικά στοιχεία για τους συμμετέχοντες στη Συνδιάσκεψη:

- Ο μ.ο. ηλικίας είναι τα 32 έτη.
- Το 39% είναι γυναίκες.
- 57% είναι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό & δημόσιο τομέα και 33% μαθητές/φοιτητές.

Η διαδικασία ολοκληρώθηκε με την υπερψήφιση των Θέσεων της απερχόμενης Κεντρικής Επιτροπής (Πολιτικό Ντοκουμέντο, Κείμενο Οικοδόμησης) και την εκλογή νέων οργάνων (Κεντρική Επιτροπή, Εξελεγκτική Επιτροπή).

Στα τρία χρόνια που μεσολάβησαν από την 22^η Συνδιάσκεψη, η ΟΚΔΕ κλήθηκε να παρέμβει σε πολύ δύσκολες συνθήκες. Με το βάθεμα της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, τις απανωτές επιθέσεις της κυβέρνησης που επιταχύνθηκαν με την υγειονομική κρίση, την κρίση του εργατικού κινήματος και την υποχώρηση που καταγράφει ο χώρος της άκρας και ριζοσπαστικής Αριστεράς σχεδόν στο σύνολό της. Στο διάστημα αυτό, η ΟΚΔΕ κατέγραψε συγκεκριμένα βήματα στην επεξεργασία και εφαρμογή του σχεδίου της, φτάνοντας σήμερα να αναγνωρίζεται ως μια από τις 3-4 δυνάμεις του χώρου της άκρας αριστεράς με συγκροτημένη αυτόνομη παρουσία.

Γνωρίζουμε ότι σήμερα έχει υποχωρήσει συνολικά το όραμα της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού. Όμως, όσο δεδομένη κι αν ήταν η απογοήτευση με την κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων, καθόλου δεδομένη δεν ήταν η διάλυση του πυρήνα του σοσιαλιστικού προγράμματος, που επήλθε με την προδοτική πολιτική της ηγεσίας της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς. Αυτή η διαλυτική εξέλιξη είναι ο βασικός λόγος της κρίσης του κινήματος σήμερα, την ανακύκλωση των ίδιων λαθών και των ομοιομορφιών, την απουσία μαζικής αξιόπιστης εναλλακτικής πρότασης.

Με αυστηρή προσήλωση στην αυτοδύναμη οικοδόμηση της ΟΚΔΕ στη βάση του επαναστατικού μαρξισμού, του λενινισμού και του τροτσκισμού, εκπαιδεύουμε τα μέλη μας διαρκώς να δουλεύουν αποτελεσματικά μέσα στην τάξη. Τα βήματα που κάνουμε στην οικοδόμηση της ΟΚΔΕ είναι μετρήσιμα βήματα **για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος**, για την ενότητα των αγώνων, για συμμαχίες με πραγματική μετωπική πολιτική.

Οι μικρές μας δυνάμεις σήμερα, θέλουμε να διαδραματίσουν καιρό ρόλο στους αγώνες που θα έρθουν ή και που θα ανοίξουμε, παρέχοντας στις μάζες μια ηγεσία, διοχετεύοντας τη διάχυτη δυσάρεσκεια σε συγκεκριμένα συνθήματα, όργανα και μορφές πάλης, συμβάλλοντας στον απαραίτητο ριζοσπαστικό και επαναστατικό προσανατολισμό του μαζικού κινήματος. Με αυτό το αίσθημα ιστορικής ευθύνης βλέπουμε την οικοδόμησή μας από σήμερα. Η καθημερινή μας δουλειά, όλες μας οι επιλογές και οι αποφάσεις υπαγορεύονται από αυτή την προοπτική, που είμαστε ένα προζύμι επαναστατικού πυρήνα, μέχρι την ώρα που θα βρεθούμε στην ηγεσία μαζικών κινήσεων και εξεγέρσεων.

Με μήνυμα της απερχόμενης ΚΕ στην έναρξη των εργασιών της 23ης Συνδιάσκεψης της Ο.Κ.Δ.Ε. μνημονεύθηκαν οι σύντροφοι που έφυγαν από κοντά μας και διαβάστηκαν ενδεικτικά τα παρακάτω ονόματα:

1. Χρήστος Αναστασιάδης
2. Λουκάς Καρλιάφτης
3. Δημήτρης Σαββόπουλος
4. Θεοδόσης Θωμαδάκης
5. Πάννης Νίκας
6. Χρήστος Φλωρόπουλος
7. Σήφης Μανάτος
8. Δημήτρης Φραγκουλάκης
9. Στρατής Χούτος
10. Χρόνης Ασπιώτης
11. Ανέστης Σουβατζόγλου
12. Θεολόγος Ψαραδέλλης

Στη Μνήμη του Ανέστη Σουβατζόγλου

Οι σύντροφοι Φ. και Γ. του αγωνιστή/τροτσκιστή Ανέστη Σουβατζόγλου, που έφυγε από κοντά μας στις 15 Φλεβάρη 2020 (https://www.okde.gr/wp-content/uploads/2020/03/EP_Martios2020-compressed.pdf) έστειλαν στην Εργατική Πάλη 500 ευρώ.

18ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ της ΟΚΔΕ

Από τις 31 Ιουλίου μέχρι τις 8 Αυγούστου η ΟΚΔΕ, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση θα πραγματοποιήσουν το 18ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ στο κάμπινγκ «Panorama», στην παραλία Μονολίθι, στην Πρέβεζα.

Το Μονολίθι είναι μια μεγάλη παραλία αμμουδιάς στις ακτές του Νομού Πρέβεζας με μήκος 25 χλμ. Όπως σε όλες τις παραλίες του Ιονίου, είναι πολύ έντονο το πράσινο στοιχείο με τα δέντρα να φτάνουν σχεδόν μέχρι τη θάλασσα. Πολύ κοντά στην Παραλία βρίσκεται το προστατευόμενο δάσος του Μονολιθίου και η αρχαία Νικόπολη. Το κάμπινγκ απέχει μόλις 11 χλμ. από την Πρέβεζα και 36 χλμ. από τη Λευκάδα.

Το κόστος συμμετοχής είναι 70 ευρώ για φοιτητές, μαθητές και άνεργους και 85 ευρώ για τους υπόλοιπους. Σε αυτή την τιμή περιλαμβάνονται 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στην αυτοοργανωμένη κουζίνα του κάμπινγκ. Για λιγότερες μέρες διαμονής, το κόστος διαμορφώνεται αντίστοιχα σε 9 και 11 ευρώ την ημέρα.

Για τη μετακίνησή σας μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου. Διαφορετικά, υπάρχει πρόσβαση με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας και Ηγουμενίτσας.

Το πρόγραμμα των συζητήσεων είναι το ακόλουθο:

α) 200 χρόνια από την Επανάσταση του 1821: παραχάραξη και εκμετάλλευση από την αστική τάξη, διαχρονικά και στις μέρες μας. Οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, ο χαρακτήρας και η εξέλιξη της Επανάστασης. Το νεαρό ανεξάρτητο ελληνικό κράτος.

β) Μαζική αντίσταση στο αστυνομικό κράτος: η «μαύρη βίβλος» του ελληνικού

αστικού κράτους και των μηχανισμών καταστολής. Από την απαγόρευση των διαδηλώσεων, στα «έκτακτα» μέτρα και την αστυνομοκρατία των λοκντάουν. Η αστική στρατηγική της έντασης και της πόλωσης στην Ελλάδα, την Ευρώπη και τον κόσμο. Πώς να οργανώσουμε την αυτοάμυνα του κινήματος.

γ) Το εργατικό κίνημα στις ΗΠΑ και η παγκόσμια σημασία του: Από τα κινήματα του 1% και του «Occury» στους εργατικούς και αντιρατσιστικούς αγώνες. Υπάρχει «ομαλή» διέξοδος στην κρίση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού; Ποια η στάση απέναντι στην πολιτική Μπάιντεν; Συμπεράσματα και προοπτικές για το διεθνές εργατικό κίνημα.

Οι συζητήσεις θα γίνουν σε χώρο του κάμπινγκ, από τις 10:00 το πρωί έως τις 12:30 το μεσημέρι, και είναι ανοιχτές.

Όπως κάθε χρόνο, θα διοργανωθούν εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών για τον σχεδιασμό των παρεμβάσεων στους αντίστοιχους χώρους. Θα υπάρχει παρουσία συντρόφων από επαναστατικές οργανώσεις του εξωτερικού. Εκτός από τις συζητήσεις και τα εργαστήρια, πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του κάμπινγκ, με μουσικές βραδιές, αθλητικές δραστηριότητες, προβολές ταινιών, εκδρομές, παιχνίδια κ.ά. Για τους μικρούς μας φίλους, θα γίνουν ξεχωριστές προβολές παιδικών ταινιών και θα λειτουργεί παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόλησή τους. Όλες τις μέρες του κάμπινγκ, θα λειτουργεί το βιβλιοπωλείο των εκδόσεων Εργατική Πάλη, με πλούσια συλλογή βιβλίων πολιτικού και λογοτεχνικού περιεχομένου. Επιπρόσθετα, είναι αυτονόητο πως στο χώρο του κάμπινγκ θα τηρούνται όλα τα απαραίτητα μέτρα υγειονομικής προστασίας.

Το 18ο Αντικαπιταλιστικό κάμπινγκ της ΟΚΔΕ και των παρατάξεων της θα

πραγματοποιηθεί σε μια ιδιαίτερα παραχώδη περίοδο σε διεθνές και εθνικό επίπεδο. Η οικονομική και υγειονομική κρίση βαθαίνουν, την ίδια στιγμή που επελαύνουν η οικολογική καταστροφή και η απειλή ενός παγκόσμιου πολέμου. Οι αστικές κυβερνήσεις και οι ιμπεριαλιστές απαντούν με τις γνωστές μισάνθρωπες νεοφιλελεύθερες πολιτικές, φορτώνοντας την κρίση στις πλάτες των εργαζομένων και της νεολαίας, καταργώντας κάθε εργασιακό, κοινωνικό και πολιτικό δικαίωμα, στήνοντας σιδηρόφρακτες χούντες με αύρες, στρατιωτικοποιημένες αστυνομίες και απαγορεύσεις διαδηλώσεων. Ίδια κατάσταση επικρατεί και στη χώρα μας, με την πλήρη αποτυχία της κυβέρνησης Μητσοτάκη να αντιμετωπίσει την υγειονομική κρίση και την απειλή έξαρσής της πανδημίας μέσα στο καλοκαίρι.

Για όλους αυτούς τους λόγους είναι απαραίτητο κάθε εργαζόμενος, νέος και φτωχός να συζητήσει για τις επιθέσεις αυτές, να προβληματιστεί, να εκφράσει την γνώμη του και να συνειδητοποιήσει την κατάσταση που ζούμε και την αναγκαιότητα να παλέψει οργανωμένα για να την αλλάξει. Οι συζητήσεις του κάμπινγκ, με το πλούσιο περιεχόμενο τους, συμβάλλουν σε αυτή την πορεία και δείχνουν την κατεύθυνση που η ΟΚΔΕ και οι παρατάξεις της θέλουν να δώσουν στο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα: την ανασυγκρότηση των δυνάμεων των εργαζομένων και της νεολαίας, την οργάνωση ανυποχώρητων αγώνων, εν τέλει την επαναστατική ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος.

Τέλος, το κάμπινγκ της ΟΚΔΕ προωθεί ένα διαφορετικό τρόπο ζωής, μια διαφορετική κουλτούρα, καθώς είναι εξίσου σημαντικό όλοι εμείς οι «από κάτω» να οικοδομήσουμε ένα δικό μας μέτωπο ηθικής, βασισμένο στις αρχές και τις παραδόσεις του επαναστατικού μαρξισμού,

στις καλύτερες αξίες της εργατικής τάξης και του εργατικού κινήματος. Ένα μέτωπο ηθικής, κόντρα στην ηθική παρακμή του καπιταλισμού, στις εκτονώσεις, στις καταχρήσεις, στην ατομικοποίηση. Ενάντια σε όλα αυτά αντιτάσσουμε ποιοτικές μορφές ψυχαγωγίας, κοινωνικοποίηση, το διάβασμα και συνολικότερα έναν συλλογικό τρόπο ζωής.

Πληροφορίες Επικοινωνίας:

- **Αθήνα**, Αγ. Κωνσταντίνου 57, τηλ: 2105247227, 6949937522
- **Θεσσαλονίκη**, Κλεισούρας 4, τηλ: 2310 237938, 6975762131
- **Ιωάννινα - Ήπειρος**, τηλ: 6972728101
- **Πάτρα - Πελοπόννησος**, τηλ : 6946342176
- **Κρήτη**, τηλ: 6976226525

e-mail: ergatikipali@okde.gr

Μεσοπρόθεσμο...

Καταστροφής και κοινωνικής βαρβα

Από το σύμπαν των ανέμελων διακοπών του, ο Μητσοτάκης χαρακτήρισε τις ανακοινώσεις της ΕΛΣΤΑΤ για το α' 3μηνο «πολύ καλύτερες από τις προσδοκίες μας». Και έχοντας λίγες μέρες πίσω του την έγκριση του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος, εκτίμησε ότι, με βάση την επιτυχημένη πολιτική του, η οικονομία θα ανακτήσει «με ταχύτητα το χαμένο έδαφος».

■ Σταύρος Σκεύος

Σύμφωνα με τις προβλέψεις του Μεσοπρόθεσμου, μέχρι το 2025 θα αυξηθούν σημαντικά ή θεαματικά το ΑΕΠ, οι ιδιωτικές επενδύσεις (μαζί με τα χρήματα του Ταμείου Ανάκαμψης της ΕΕ), οι εξαγωγές. Η ανεργία θα μειωθεί από 16,3% φέτος (επίπεδο ίδιο με το 2020, αρνητικό ρεκόρ πανευρωπαϊκά – η πραγματική, αντίθετα με τις αλχημείες της ΕΛΣΤΑΤ, πρέπει να εκτιμάται κοντά στο 25%) στο 11,1%.

Για άλλη μια φορά, πίσω απ' αυτή τη μαγική εικόνα αποκαλύπτεται μια οικονομία αποσαθρωμένη, μια αποικία χρέους που ο στραγγαλισμός της θα συνεχιστεί αμείωτος και μια κατάσταση δραματική για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Σύμφωνα με την ετήσια έκθεση του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ:

α) Η ελληνική οικονομία, εκτός από την τρίτη χειρότερη μείωση του ΑΕΠ (-8,2%) στην Ευρωζώνη το 2020, έχει ρουφηχτεί από μια μαύρη τρύπα αποεπένδυσης. Τη 10ετία 2010-2020 η μείωση των επενδύσεων οδήγησε σε σωρευτική απώλεια του 25% του φυσικού κεφαλαίου των επιχειρήσεων. Οι έλληνες καπιταλιστές παίρνουν το «ευρωπαϊκό» στον αρπακτικό πλουτισμό: απολαμβάνουν το 2ο υψηλότερο περιθώριο κέρδους στην Ευρωζώνη, αλλά κάνουν τις μικρότερες επενδύσεις (ποσοστό ΑΕΠ)! Φυσικό επακόλουθο η καταρράκωση της παραγωγικότητας (στο 51,4% αυτής της ΕΕ, 44,2% της Ευρωζώνης), αφήνοντας την οικονομία να κρέμεται από τουρισμό-εστίαση και την προστιθέμενη αξία με σοβαρή μείωση (-8,1%).

β) Το δημόσιο χρέος είχε τη μεγαλύτερη αύξηση ως ποσοστό του ΑΕΠ στην Ευρωζώνη, ενώ υποβαθμίζεται δραστικά η «φερεγγυότητα» του ελ-

ληνικού καπιταλισμού. Αποκαλυπτικό είναι ότι στο τέλος των επιτυχιών του Μεσοπρόθεσμου μένουμε με μια ασημαντη μείωσή του (350 δισ. το 2022, 340,4 δισ. το 2025). Η κυβέρνηση, με τη βοήθεια των ΜΜΕ, επαίρεται για το χαμηλό κόστος δανεισμού, που της επιτρέπει να συσσωρεύει χρέος πάνω στο χρέος απολαμβάνοντας την εμπιστοσύνη των αγορών. Ωστόσο, αυτό γίνεται μόνο λόγω της ένταξης των ελληνικών ομολόγων στο έκτακτο πρόγραμμα αγοράς της ΕΚΤ (PEPP). Πράγμα που έχει ημερομηνία λήξης, γι' αυτό και το Μεσοπρόθεσμο, ντροπαλά, εισάγει κι ένα «επικίνδυνο σενάριο» ανόδου των ελληνικών επιτοκίων. Με απλά λόγια, οδεύουμε με μαθηματική ακρίβεια στο ξέσπασμα της σημερινής δημοσιονομική απογύμνωσης σε νέα ανοιχτή χρεωκοπία. Ταυτόχρονα, έχει εκτοξευτεί (+35% το δ' 3μηνο του 2020) ο δείκτης χρέους προς ακαθάριστα κέρδη των επιχειρήσεων: καμπάνα «κόκκινων» δανείων και μαζικών πτωχεύσεων. Ενώ τα χρέη στην εφορία και τα ασφαλιστικά ταμεία έχουν ξεπεράσει τα 109 δισ. και αυξάνονται διαρκώς.

γ) Η Ελλάδα παρουσίασε τη μεγαλύτερη χειροτέρευση των δεικτών απασχόλησης πανευρωπαϊκά (ανεργία, ελαστική και επισφαλής απασχόληση, «μαύρη» εργασία κ.λπ.). Ακόμα και η ΕΛΣΤΑΤ αναγκάζεται να καταγράψει ότι π.χ. η ανεργία είναι 46,8% στους νέους κάτω των 24 ετών! Ειδικά ο (τυπικός) εβδομαδιαίος εργασιμος χρόνος είναι ο υψηλότερος στην ΕΕ και ο 3ος υψηλότερος αν συνυπολογίσουμε χώρες όπως Τουρκία, Μαυροβούνιο, Μακεδονία. Ο κατώτατος μισθός βρίσκεται κάτω από το όριο φτώχειας, ενώ πλέον η αγοραστική δύναμη των μισθωτών είναι κοντά στα

επίπεδα των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης (όπως και άλλα δικαιώματα π.χ. ποσοστό κάλυψης συλλογικών διαπραγματεύσεων).

Ενώ για το 2021 και το 2022 ισχύει η ευρωπαϊκή «ρήτρα διαφυγής» (λόγω της έκτακτης κατάστασης της πανδημίας), στη συνέχεια επανέρχονται τα αιματηρά πρωτογενή πλεονάσματα: 2% το 2023, 2,8% το 2024 και 3,7% το 2025 – παραπάνω κι απ' τις δεσμεύσεις της «μεταμνημονιακής» εποπτείας από τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές-δανειστές (2,2%), που είχε συμφωνήσει ο Τσίπρας/ΣΥΡΙΖΑ. Ξεκινώντας από έλλειμμα 7,1% του ΑΕΠ σήμερα, αυτό σημαίνει μια συνολική αφαίμαξη 16 δισ. μέσω μείωσης κοινωνικών δαπανών και αύξησης φόρων, μια νέα σφαγή των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Άμεσα θα ελαχιστοποιηθούν τα κονδύλια «στήριξης» από την πανδημία (από 15,8 δισ. φέτος σε μόλις 2 δισ. το 2022), ενώ προβλέπεται θηριώδης αύξηση 18% των φόρων εισοδήματος μέχρι το 2025.

Η κοινωνία βουλιάζει

Πρόσφατη έκθεση της ΕΛΣΤΑΤ δίνει μια αμυδρή εικόνα της εξάπλωσης της φτώχειας και εξαθλίωσης, όπου πλέον ζει σταθερά ο μισός πληθυσμός.

- 3 στα 10 νοικοκυριά είναι χρεωμένα, εξοφλούν δάνεια στις τράπεζες. Πρόκειται βασικά για κάλυψη στοιχειωδών αναγκών (ενυπόθηκα δάνεια κύριας κατοικίας, αγορά οικιακών συσκευών και επίπλων, καθημερινά έξοδα διατροφής και μετακίνησης, δαπάνες υγείας και εκπαίδευσης κ.ά.).

- Σχεδόν το 45% των νοικοκυριών στο τέλος κάθε μήνα είναι αναγκασμένο να ξοδεύει τις όποιες αποταμιεύσεις

χρότητας

του, ενώ για τα περισσότερα τα χρήματα αυτά επαρκούν μόνο για λίγους μήνες.

- Το μέσο ποσό που πληρώθηκε τον προηγούμενο μήνα σε δάνεια και τόκους (πλην ενυπόθηκων δανείων πρώτης κατοικίας), είναι 237 ευρώ ανά νοικοκυριό. Λογαριάζοντας 600 ευρώ το μήνα για διατροφή και μετακίνηση, περίπου ένας μέσος μισθός (834 ευρώ) πηγαίνει σε δάνεια και βασικές ανάγκες, χώρια τα πάγια έξοδα για λογαριασμούς, ένδυση-υπόδηση, εκπαίδευση, υγεία, ψυχαγωγία.

Και άμεσα βρίσκονται μπροστά μας μέρες πολύ πιο σκληρές, κυριολεκτικά μαύρες. Ένα νέο κύμα ακρίβειας, από τις ανατιμήσεις στο πετρέλαιο ή με αφορμή τις «διεθνείς πληθωριστικές πιέσεις» (αποτέλεσμα κυρίως της κερδοσκοπίας πάνω στα ασύλληπτα πακέτα προς το κεφάλαιο από κεντρικές τράπεζες και αστικά κράτη). Αυξήσεις-φωτιά στο ρεύμα, μετά τις επιτυχίες του αγριάνθρωπου της αγοράς Χατζηδάκη στην ιδιωτικοποίηση-διάλυση της ΔΕΗ και στην απελευθέρωση της ενέργειας – τα ίδια θα ακολουθήσουν την ιδιωτικοποίηση του νερού. Αρπαγή εισοδημάτων και λαϊκών σπιτιών, με πλειστηριασμούς και εξώσεις, κάτω από τον πελέκι του νέου Πτωχευτικού. Πέταγμα των νέων εκτός εκπαίδευσης, με την ταξική τακτοποίηση που βάζει μπρος η Κεραμέως. Αδιάκοπες «μεταρρυθμίσεις» (νέοι αντιασφαλιστικοί νόμοι κ.ά.) ως προαπαιτούμενα του Ταμείου της ΕΕ... Ενώ λοιπόν οι ά(χ)ριστοι του Μητσotάκη θα γλεντοκοπάνε σε «αναπτυξιακές» φιέστες στο φόντο κάποιου φαραωνικού Ελληνικού, μισθοί, συντάξεις, κοινωνικές δαπάνες, εργασιακές σχέσεις, συνδικαλιστικές και δημοκρατικές ελευθερίες, κάθε δικαίωμα και ηθική-ανθρώπινη αξία θα ρίχνονται βορά στο φαγοπότη της ελίτ, βυθίζοντας την ελληνική κοινωνία στην καταχνιά άλλων εποχών. Πριν αυτές οι δυνάμεις αφήσουν πάλι ένα ρημαδιό στο πέρασμά τους, ο αγώνας και η εξέγερσή μας πρέπει να τους ανατρέψει, να σταματήσει την απειλή κοινωνικής αποσύνθεσης.

ΟΧΙ στο νέο αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο για τις επικουρικές συντάξεις

Αγώνας Διάρκειας Για δημόσια καθολική κοινωνική ασφάλιση

Προς τα τέλη του Ιουνίου 2021, η κυβέρνηση της ΝΔ παρουσίασε ένα «νέο» νομοσχέδιο για την επικουρική ασφάλιση με τίτλο «Ασφαλιστική μεταρρύθμιση για τη νέα γενιά». Όμως, το ν/σ αυτό ούτε νέο είναι ούτε μεταρρύθμιση αποτελεί, και φυσικά, δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με την Κοινωνική Ασφάλιση (ΚΑ).

Το θέμα της επιβολής ενός **συστήματος**, ουσιαστικά, **πλήρους ιδιωτικής**, δηλαδή, πλήρως ανταποδοτικής και κεφαλαιοποιητικής **επικουρικής σύνταξης** (όπου η όποια σύνταξη θα εξαρτάται, σχεδόν αποκλειστικά, από τις ατομικές εισφορές και το τζογάρισμα, αυτών των εισφορών χωρίς απολύτως καμιά κοινωνική προστασία) είχε τεθεί από τον Σεπτέμβριο του 2019, με δηλώσεις ότι: «Έχουμε ένα **σχέδιο** για το **ασφαλιστικό** με **τρεις πυλώνες**. Ο πρώτος, οι κύριες συντάξεις, θα παραμείνει ως έχει, δημόσιος. Ο δεύτερος, **που αντιστοιχεί στις επικουρικές, θα γίνει κεφαλαιοποιητικός**. Αυτό δεν αφορά τους τωρινούς συνταξιούχους. Αφορά τα νέα παιδιά που θα μπουν στην αγορά εργασίας». «Η νέα **επικουρική σύνταξη θα έχει τη λογική του ατομικού κουμπαρά, καθώς τα χρήματα του κάθε ασφαλισμένου θα παραμένουν στο δικό του όνομα**». «**Ο κάθε ασφαλισμένος θα έχει το δικαίωμα να επιλέξει** μεταξύ είτε ενός δημοσίου φορέα είτε ιδιωτικών συνταξιοδοτικών ταμείων». «**Με την πλήρη μετάβαση στο νέο κεφαλαιοποιητικό σύστημα επικουρικής ασφάλισης, θα δημιουργηθούν στην ελληνική αγορά κεφάλαια που ενδέχεται να ξεπεράσουν και τα 50 δις. ευρώ!** Τα ίδια λένε και τώρα, με ψέματα περί της υπεροχής της «ανταποδοτικότητας» και της «κεφαλαιοποίησης».

Απέναντι σε όλα αυτά, σημειώναμε στην Εργατική Πάλη από τον Σεπτέμβριο 2019, τα εξής:

α) Ο Μητσotάκης και η ΝΔ δεσμεύονται σε ένα τέτοιο «μοντέλο ασφάλισης» (των 3 πυλώνων, ανταποδοτικού και κεφαλαιοποιητικού χαρακτήρα) λόγω των νεοφιλελεύθερων πολιτικών τους, αλλά και λόγω των δεσμεύσεών τους από την ΕΕ.

β) Η επιβολή αυτού του μοντέλου, ουσιαστικά της πλήρους ιδιωτικής ασφάλισης, πλήρως ανταποδοτικής και πλήρως κεφαλαιοποιητικής, αρχικά για τις επικουρικές συντάξεις και για τους νεοασφαλισμένους από 1/1/2022, θα οδηγήσει πολύ σύντομα

στην επιβολή αυτού του μοντέλου σε όλες τις συντάξεις, και τις κύριες, όλων των ασφαλισμένων και όλων των συνταξιούχων, παλιών και νέων.

γ) Αυτό το μοντέλο είναι το «αγαπημένο» μοντέλο των απανταχού νεοφιλελεύθερων και του ΔΝΤ που είχε βοηθήσει και τον δικτάτορα Πινοσέτ να το επιβάλλει με καταστροφικά αποτελέσματα. Αυτό το μοντέλο, εφαρμόζεται κατά βάση στις ΗΠΑ, με αποτέλεσμα τόσο την ύπαρξη τουλάχιστον 40-50 εκατ. ανασφάλιστων, όσο και την συχνή χρεοκοπία, επιχειρήσεων ή ασφαλιστικών εταιρειών, που συμπαρασύρουν/εξαφανίζουν τις ασφαλιστικές εισφορές των εργαζομένων. Σχεδόν πουθενά αλλού στον πλανήτη, και ιδίως στην Ευρώπη, δεν έχουν αυτά τα μοντέλα ευρεία εφαρμογή.

δ) Το μοντέλο επικουρικής σύνταξης που προτείνει η ΝΔ δεν έχει επί της ουσίας μεγάλη διαφορά από το μοντέλο που έχει ήδη θεσμοθετηθεί με τον νόμο Κατρούγκαλου. Σε αυτόν, η ΚΑ, γενικά έχει ήδη ενταφιαστεί (δηλαδή ο κοινωνικός, ο αλληλέγγυος χαρακτήρας της) γιατί 1) έχει μπει υπό την αίρεση των δημοσίων οικονομικών και των ελλειμμάτων, 2) έχουν ήδη καταργηθεί τα κατώτατα όρια και τα όποια άλλα «στοιχεία» προστάτευαν τους πιο αδύναμους και εξασφάλιζαν τον κοινωνικό χαρακτήρα της ασφάλισης και 3) έχει ήδη επιβληθεί ένα μοντέλο ανταποδοτικών παροχών ανάλογα με τις ατομικές εισφορές.

Και ειδικότερα, με τον νόμο Κατρούγκαλου, η επικουρική σύνταξη για τους «νέους» ασφαλισμένους είχε ήδη γίνει πλήρως ανταποδοτική, όμως δεν είχε γίνει και πλήρως κεφαλαιοποιητική. Δηλαδή, οι επικουρικές συντάξεις των νέων θα υπολογίζονταν πλέον ανταποδοτικά, με βάση κυρίως τις ατομικές εισφορές, όμως όλες οι εισφορές θα έμπαιναν στον κοινό κουμπαρά, στα πλαίσια του αναδιανεμητικού συστήματος, της αλληλεγγύης των γενεών, για να πληρώνονται οι τρέχουσες συντάξεις. Τώρα, το σχέδιο Χατζηδάκη/Μητσotάκη προχωράει κάποια βήματα «παραπέρα», κάνοντας την επικουρική σύνταξη/ασφάλιση, εκτός από ανταποδοτική και πλήρως κεφαλαιοποιητική.

ε) Τα όποια ανταποδοτικά και κεφαλαιοποιητικά συστήματα ασφάλισης δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με την ΚΑ, και το στοχεύουν το υπάρχον σύστημα ΚΑ να το κάνουν ολοκληρωτικά ιδιωτικό. Να επιβάλλουν τα ίδια σε υγεία και πρόνοια.

Να δημιουργήσουν μια αγορά για όσους έχουν κάποια χρήματα και για όσο έχουν. Να καταληστέψουν όσα αποθεματικά ακόμη υπάρχουν στα ταμεία. **Να καταστρέψουν την ΚΑ σαν τέτοια (και όλες τις «παλιές» παροχές, όπου και αν διατηρούνται)** για να επιβάλλουν μια στρατηγική ήττα σε εργαζόμενους, νεολαία και λαϊκά στρώματα, την πλήρη ατομικοποίηση.

στ) Η **συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας** (εργαζόμενοι, νέοι, συνταξιούχοι και λαϊκά στρώματα), γνωρίζει πολύ καλά ότι τα περί υπεροχής του **ατομικού κουμπαρά**, της **«ατομικής επιλογής»**, της **«ελευθερίας να διαλέγεις εισφορές και επενδυτικά πακέτα»** (δηλαδή παροχές σύνταξης, υγείας κ.λπ.), αποτελούν **συνειδητά ψέματα** αλλά και ύβρη. **Υβρη και κοροϊδία** για την συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, γιατί: 1) ζουν σε μια πραγματικά άθλια κατάσταση, σε ανεργία ή υποαπασχόληση, με ανύπαρκτα ή μηδαμινά εισοδήματα, με συνεχείς απώλειες ή μειώσεις εισοδημάτων, με φτώχεια και ανασφάλιστη ή μισοασφαλισμένη εργασία κ.λπ. 2) Ξέρουν, είτε ότι ο οικογενειακός κουμπαράς, πόσο μάλλον ο δημόσιος ή κοινωνικός κουμπαράς, είναι πολύ πιο σημαντικός από τον ατομικό κουμπαρά είτε ότι ο κουμπαράς του πλούσιου είναι πολύ πιο γεμάτος από τον κουμπαρά ενός φτωχού. 3) Επίσης, ξέρουν, ότι τον κουμπαρά της ΚΑ στη χώρα μας τον καταλήστευσαν, τον αξιοποίησαν και τον άδειασαν για τα κέρδη και τις επενδύσεις τους, οι ίδιοι οι εργοδότες, οι τραπεζίτες και οι τοκογλύφοι, οι κυβερνήσεις και η ΕΕ.

Απέναντι λοιπόν στην νέα αντιασφαλιστική επίθεση, που θα είναι προάγγελος άλλων ακόμη χειρότερων επιθέσεων, η διέξοδος είναι μία. Με επιτροπές αγώνα παντού, σε χώρους εργασίας, σε πλατείες και γειτονιές, σε σχολεία και σχολές, να προετοιμάσουμε, να οργανώσουμε **έναν αγώνα διάρκειας ενάντια στο νέο αντιασφαλιστικό ν/σ Χατζηδάκη** για την υπεράσπιση της Δημόσιας Καθολικής Κοινωνικής Ασφάλισης, και ενάντια, στην κυβέρνηση, και σε κάθε κυβέρνηση, της υποκρισίας, της φτώχειας, της λεηλασίας και της κατάργησης των δικαιωμάτων μας.

■ *Λάχανης Τηλέμαχος*

Αλγερία: «Νομοθετικές εκλογές χωρίς καμία νομιμότητα»

του Καμέλ Αϊσά (ακτιβιστής-μέλος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Αλγερίας (PST, τμήμα της 4ης Διεθνούς), μετάφραση από το *International Viewpoint*, 13/6/2021

Οι νομοθετικές εκλογές στις 12/6, όπως και οι προεδρικές στις 12/12/2019, συνιστούν ένα πέρασμα προς τη διαίωση του καθεστώτος. Και αυτό διαμέσου της ισχύος, επειδή το κίνημα της 22ης Φεβρουαρίου [1] εγείρει το ερώτημα της λαϊκής κυριαρχίας στα πολιτικά, οικονομικά, κοινωνικά θέματα.

Το καθεστώς δεν ηγεμονεύει πάνω στην κοινωνία. Σε δύο χρόνια, δεν κατάφερε να χτίσει μια κοινωνική βάση ή ένα νέο πολιτικό σύστημα. Ανακύνωνε μόνο τα παλιά μέλη του FLN (Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο) και του RND (Εθνικός Δημοκρατικός Συνταγερμός), τους παλιούς ηγέτες του συστήματος, με λίγα νέα πρόσωπα αλλά συνδεδεμένα με τα πελατειακά δίκτυα του καθεστώτος.

Καταστολή παντού

Για να επιβάλει το εκλογικό του σχέδιο, κατέφυγε σε πρωτοφανή καταστολή, δημιούργησε ένα κλίμα τρομοκρατίας. Έπειτα από ένα χρόνο διακοπής του κινήματος λόγω κορονοϊού, υπολόγιζε ότι το κίνημα δεν θα συνεχιζόταν. Αλλά από τον Φεβρουάριο, υπήρξε συνέχεια. Αλήθεια, δεν είναι τόσο μαζικό όπως πριν, αλλά οι Παρασκευές (μέρες κινητοποίησης) συνεχίστηκαν στις περισσότερες περιοχές. Αυτό οδήγησε τις αρχές στην καταστολή. Το καθεστώς που κυβερνά παρουσιάζει έλλειμμα νομιμοποίησης. Επέλεξε λοιπόν την καταστολή, ως τρόπο διαχείρισης των λαϊκών απαιτήσεων.

Η καταστολή δεν επηρέασε μόνο το κίνημα Χιράκ, αλλά ολόκληρο το κοινωνικό κίνημα: απεργία των πυροσβεστών, των εκπαιδευτικών κ.λπ. Το καθεστώς φοβόταν ότι θα υπήρχε μια σύγκλιση μεταξύ του λαϊκού και του κοινωνικού κινήματος.

Οι μάζες ζουν πρωτοφανή κοινωνική

κρίση: απολύσεις, μειώσεις θέσεων εργασίας (λόγω κορονοϊού), παρότι η πολιτική της αποβιομηχάνισης υπάρχει από την περίοδο Μπουτεφλίκα. Μετέτρεψαν την Αλγερία σε εισαγωγική οικονομία, κατέστρεψαν τον παραγωγικό τομέα.

Οι μάζες, έπειτα από δύο χρόνια, δεν έχουν ηττηθεί, αλλά υπάρχουν ερωτήματα, οπισθοχώρηση. Είναι αρκετές οι «Παρασκευές»; Ποιοι είναι οι στόχοι μας; Η απόρριψη του συστήματος είναι ακέραια και δομική. Το 2019 δημιούργησε ρήγμα μεταξύ του λαϊκού πληθυσμού και του κεντρικού καθεστώτος.

Αδιαφορία για τις εκλογές

Η τρομοκρατία είναι εντυπωσιακή. Από την αρχή της εκλογικής καμπάνιας, υπήρξαν πάνω από 2.000 συλλήψεις, περισσότερες από 226 φυλακίσεις, ιδιαίτερα νέων ακτιβιστών, και απαγορεύσεις αγωνιστικών ενεργειών. Στις 10/6, ο Ποινικός Κώδικας τροποποιήθηκε: μπορούν να χαρακτηρίζονται τρομοκρατικές πολιτικές οργανώσεις που αμφισβητούν το υπάρχον κυβερνητικό σύστημα. Οργανώσεις στην Καβύλη, όπως το MAC (Κίνημα για την Αυτοδιάθεση) και ισλαμικές οργανώσεις, όπως η Rachad, χαρακτηρίζονται έτσι, παρότι δεν συμμετέχουν καν στο Χιράκ.

Όσοι εμποδίζουν τις εκλογές ή προσπαθούν να αποτρέψουν ανθρώπους από το να ψηφίσουν, τιμωρούνται, με ποινές ως 20ετή φυλάκιση.

Όσον αφορά τις νομοθετικές εκλογές, σε συγκεκριμένες περιοχές, ειδικά στην Καβύλη και τα γειτονικά γεωγραφικά διαμερίσματα, υπάρχουν πολύ λιγότεροι ψηφισάντες. Π.χ. στην Μπετζάια ανακοινώθηκαν μόλις 4.000 ψηφισάντες από 500.000 εγγεγραμμένους. Προσπάθησαν να ανοίξουν τα εκλογικά κέ-

ντρα το πρωί, αλλά χωρίς επιτυχία. Συχνά είναι οι δυνάμεις της τάξης, στρατός και αστυνομία, που ψηφίζουν, σχεδόν μυστικά. Η προσέλευση ήταν πολύ χαμηλή.

Πανεθνικά, ανακοινώθηκε προσέλευση 10% (1μμ) και 14,5% (4μμ), δηλ. 2,2 εκ. ψηφισάντες σε σύνολο 24,5 εκ.

Οικοδομώντας ένα αντικαταστατικό μέτωπο

Διατυπώνουμε έναν σταθερό προσανατολισμό: κάθε επανάσταση πρέπει να οργανώνεται στη βάση, όπου συζητάμε πως θα αντιμετωπίσουμε την καταστολή, τι θέλουμε να οικοδομήσουμε... Χωρίς τέτοια οργανώση, οι εκπρόσωποι θα διορίζονται από τα αστικά ΜΜΕ, από σφαίρες επιρροής της εξουσίας. Από την οργάνωση στη βάση μπορούμε να παρέχουμε στο κίνημα δημοκρατικές και κοινωνικές πλατφόρμες, το περίγραμμα του νέου συστήματος που θέλουμε να οικοδομήσουμε. Άρα έχουμε το τρίπτυχο: Αυτοοργάνωση, Συμμετοχή στο κοινωνικό και λαϊκό κίνημα, Ανώτατη Συστατική Συνέλευση.

Τους τελευταίους δύο μήνες, το PST αγωνίζεται για την οικοδόμηση ενός αντικαταστατικού μετώπου. Το ίδιο απειλείται με διάλυση, όπως πολλές άλλες οργανώσεις: όλες όσες εμπλέκονται στο PAD (Συμφωνία για τη Δημοκρατική Εναλλακτική) έχουν απειληθεί με διάλυση, έχουν κινηθεί διαδικασίες εναντίον ορισμένων από το Συμβούλιο του Κράτους. Έχουν επίσης ασκηθεί πιέσεις σε ενώσεις, όπως το SOS Bab al Oued ή το RAJ. Έχουν συλληφθεί πολλοί ενεργοί ακτιβιστές. Ένας ηγέτης του MDS (Δημοκρατικό και Κοινωνικό Κίνημα) συνελήφθη στην στάση του λεωφορείου του.

Χρειαζόμαστε ένα μέτωπο ενάντια στην

καταστολή, όσο το δυνατόν ευρύτερο, με όλες τις δυνάμεις και ομάδες που θέλουν να αντισταθούν. Οι ελευθερίες είναι πολύτιμες για τους εργαζόμενους και το λαϊκό στρατόπεδο. Στόχος μας είναι, επίσης, οι νέοι που συγκεντρώνονται και συζητούν, να εκμεταλλευτούν ένα τέτοιο μέτωπο για να χτίσουν πυρήνες αυτοοργάνωσης.

Το καθεστώς δεν έχει νομιμοποίηση

Πριν από λίγες ημέρες, ο πρόεδρος Τεμπούν είπε ότι η συμμετοχή θα ήταν τεράστια, τώρα λέει ότι σημασία έχει απλά η διοργάνωση των εκλογών, ενώ η συμμετοχή είναι δευτερεύουσα! Μια δήλωση αντάξια δικτατόρων.

Λέει ότι η μειοψηφία πρέπει να σέβεται την πλειοψηφία. Αλλά ποια είναι η πλειοψηφία; Αυτοί που δεν ψήφισαν! Ναι, η πλειοψηφία δεν έχει γίνει σεβαστή: μια μειοψηφία αποφασίζει για την πλειοψηφία των Αλγερινών, που απορρίπτουν τις εκλογές. Είναι καιρός να ακυρώσουμε όλες τις εκλογές που δεν έχουν αξία ή νομιμότητα για τον λαό.

12 Ιουνίου 2021

[1] Η Παρασκευή 22/2/2019 αποτελεί ορόσημο για το αλγερινό κίνημα της τελευταίας δεκαετίας. Ήταν η πρώτη μαζική πανεθνική κινητοποίηση του «Κινήματος Χιράκ», με αφορμή την επίσημη ανακοίνωση της προεδρικής υποψηφιότητας Μπουτεφλίκα για 5η φορά. Οι αιτίες του κινήματος βρίσκονται στην τεράστια κοινωνική κρίση, τις ανισότητες και εκμετάλλευση που μαστίζουν τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τους φτωχούς, παραμένοντας παρά την απόσυρση του Μπουτεφλίκα. Οι Παρασκευές παραμένουν αγωνιστικά ραντεβού του Χιράκ.

Η 20η Ιουνίου έχει αναγνωριστεί σαν παγκόσμια ημέρα των προσφύγων και αφιερώνεται στα εκατομμύρια ανθρώπων που βίαια ξεριζώνονται απ' τις εστίες τους. Η προσφυγιά έχει γίνει ένα από τα μεγάλα, καθολικά προβλήματα της εποχής μας, που ξερνιέται από την κρίση, παρακμή και σήψη του καπιταλιστικού συστήματος. Πόλεμοι και επεμβάσεις, δικτατορικά καθεστώτα, οικονομική ληλασία, αβάσταχτη φτώχεια, περιβαλλοντική καταστροφή και αρπαγή-ιδιωτικοποίηση της γης κ.ά. οδηγούν εκατομμύρια στον ξεριζωμό. Πρωταίτιοι οι ιμπεριαλιστές, που στη συνέχεια υψώνουν φράχτες και φυτεύουν ναρκοπείδια για να ελέγξουν τις ροές προς τις μητροπόλεις του ρατσιστικού πολιτισμού τους. Και ενώ χύνουν κροκοδείλια δάκρυα και δήθεν πολεμάνε διακινητές και δουλέμπορους, σπέρνουν τα θαλάσσια και χερσαία περάσματα με πτώματα προσφύγων, ανδρών και γυναικών, παιδιών και βρεφών.

Πρόσφυγες και μετανάστες χρησιμοποιούνται σαν αντικείμενα διαπραγματεύσης και εμπορεύματα μεταξύ κυβερνήσεων (π.χ. σύμφωνο ΕΕ-Τουρκίας), μια απάνθρωπη και εγκληματική στάση τόσο της ΕΕ όσο και των ελληνικών κυβερνήσεων, που ισοδυναμεί με κήρυξη πολέμου εναντίον τους.

Ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα, μέσα στην πανδημία, συνεχίζονται αμείωτες στην Ελλάδα οι παραβιάσεις στα δικαιώματα των προσφύγων, με εξώσεις από δομές και διαμερίσματα ακόμα και όσων το καθεστώς πρόσφυγα έχει αναγνωριστεί, ενώ εξωθούνται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Οι συνθήκες εκεί είναι μη βιώσιμες, με σκηνές θαμμένες

20 Ιουνίου: Παγκόσμια ημέρα των Προσφύγων

στο χιόνι και τη λάσπη, κάθε είδους ελλείψεις και στα πιο στοιχειώδη. Έχουν σημειωθεί σοκαριστικά περιστατικά, λόγω των απάνθρωπων συνθηκών. Η εγκληματική αμέλεια οδήγησε στον θάνατο τον 44χρονο Macky Diabete στο κέντρο κράτησης στην Κω: ταλαιπωρούνταν από περιτονίτιδα και χρειαζόταν νοσηλεία, σφαδάζοντας επί τρεις μέρες στον πόνο, χωρίς κανείς να του δίνει σημασία. 24χρονος κούρδος πρόσφυγας, κρατούμενος σε κέντρο στην Κόρινθο για 16 μήνες, που δεν είχε χαρτιά, αυτοκτόνησε όταν ανακοινώθηκε η επ' αόριστο κράτησή του.

Οι παράνομες επαναπροωθήσεις συνεχίζονται, παρά και ενάντια στις διεθνείς συμβάσεις και σε κάθε έννοια προστασίας της ανθρώπινης ζωής. Οι πρόσφυγες αντιμετωπίζονται σαν κοινωνικά απόβλητα, τους αρνούνται το δικαίωμα στην ίδια τη ζωή, με το τείχος της ντροπής στον Έβρο, την σκόπιμη δημιουργία «αφιλόξεων» συνθηκών διαμονής. Δεν παρέχονται ούτε στοιχειώδη μέτρα υγειονομικής προστασίας, με τα κρούσματα κορονοϊού να θερίζουν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου στοιβάζονται. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με το λιβάνισμα των ΜΜΕ και τις κραυγές ανοιχτών χουντοακροδεξιών, τους αντιμετωπίζει ως εισβολείς. Τα τραγικά γεγονότα στη Μόρια (που αντικαταστάθηκε, μετά από απανωτά τραγικά περιστατικά και εξεγέρσεις απελπισμένων προσφύγων, από τον Καρά Τεπέ, άλλο μνημείο αίσχους) και

αλλού, οι χαμένες ζωές ακόμα και μικρών παιδιών, είναι αποτέλεσμα αυτής της κτηνωδίας.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει ενσωματώσει πλήρως την αντιπροσφυγική-αντιμεταναστευτική ατζέντα, καλλιεργώντας την ξενοφοβία και τον ρατσισμό ως απαραίτητο συμπλήρωμα στην επιβολή σκληρών χτυπημάτων στο εργατικό κίνημα (νόμοι Χατζηδάκη και Κεραμέως, απαγορεύσεις πορειών κ.ά.) και του αστυνομικού κράτους, ως εργαλείο για να διατρέψουν την εργατική τάξη. Όστε να βλέπει τον εχθρό στο πρόσωπο κάθε κατατρεγμένου και όχι στη δική του αστική κυβέρνηση (της ΝΔ τώρα, του ΣΥΡΙΖΑ πριν), στους ευρωπαίους και αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Η ίδια η ΕΕ, φρούριο για τους μετανάστες, είναι και μια φυλακή ανεργίας και φτώχειας για τους εργαζόμενους, τους νέους, τους λαούς της. Κοροϊδία και απαράδεκτη είναι και η στάση του ΣΥΡΙΖΑ, καθώς προσπαθεί να βγάλει την ουρά του απέξω και να το παίζει προστάτης των προσφύγων. Ενώ είχε ενισχύσει την εμπλοκή της χώρας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια στην περιοχή και υπέγραψε τη ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας, εγκλωβίζοντας σε συνθήκες κόλασης χιλιάδες ξεριζωμένους, φέρνοντας τη Frontex και το NATO στο Αιγαίο.

Το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα πρέπει να παλέψει για να ανατρέψει την απάνθρωπη πολιτική της ΕΕ και της κυβέρνησης

Μητσοτάκη. Είναι απαραίτητο να αποκρούσουμε τον αποπροσανατολισμό και τη διαίρεση, τον εκβαρβαρισμό και την καταστολή που προωθείται με όχημα τον ρατσισμό και την ξενοφοβία. Να αγωνιστούμε για σύνορα ανοιχτά, με οργανωμένη-ασφαλή-ελεύθερη μετακίνηση. Για χορήγηση ασύλου και ταξιδιωτικών εγγράφων με απλές και σύντομες διαδικασίες. Για να κλείσουν όλα τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, για αξιοπρεπείς χώρους στέγασης εντός των πόλεων, με ισότιμη πρόσβαση σε υγειονομική περίθαλψη, στην εκπαίδευση για όλα τα παιδιά, στην εργασία, με ίσα δικαιώματα. Τα «κονδύλια για το προσφυγικό» να σταματήσουν να ροκανίζονται από ΜΚΟ (όλες κυβερνητικά παραρτήματα στην πραγματικότητα) και καπιταλιστές-τρωκτικά, αλλά να απαιτήσουμε να γίνουν οικονομική ενίσχυση στις χώρες προέλευσης των προσφύγων: γιατί χωρίς να επουλωθούν οι πληγές των πολέμων, της καταστολής, της φτώχειας και της περιβαλλοντικής καταστροφής, πάντα η προσφυγιά θα φοντώνει. Για να απεμπλακούμε μια και καλή από τα σχέδια και τους πολέμους των ιμπεριαλιστών, να κλείσουν όλες οι βάσεις, να βγούμε από NATO και ΕΕ – προτάσσοντας την αλληλεγγύη και κοινή πάλη των λαών.

■ Αχιλλέας Μ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΛΟΜΒΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΣΤΡΑΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΤΟΥΚΕ

Η Κολομβία ζει από τις 28 Απρίλη τη μεγαλύτερη κοινωνική εξέγερση των τελευταίων 70 χρόνων. Αφορμή στάθηκε νομοσχέδιο της κυβέρνησης του Ιβάν Ντούκε για την επιβολή πρόσθετων φόρων με στόχο την αντιμετώπιση των βαρύτατων οικονομικών επιπτώσεων της πανδημίας.

Στην Κολομβία το 42% του πληθυσμού (21 εκατ.) ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, το οποίο ισούται με το ένα τρίτο του κατώτατου μισθού, ο οποίος έτσι και αλλιώς είναι πενιχρός. Στη νεολαία, το 50,4% των νέων νοικοκυριών βρίσκονται κάτω από το όριο της φτώχειας, ενώ το 33% των νέων είναι οι «*pinis*» – νέοι που ούτε σπουδάζουν ούτε εργάζονται. Τα δε ποσοστά ανεργίας που ήταν σε διψήφια νούμερα πριν ακόμη την εμφάνιση της πανδημίας έχουν εκτοξευθεί. Υπαίτιες για αυτή την κατάσταση είναι οι συμφωνίες ελεύθερων συναλλαγών και οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφαρμόζουν οι κυβερνήσεις από το 1990 με αποτέλεσμα, την καθίζηση της βιομηχανικής και γεωργικής παραγωγής της χώρας. Έτσι, η Κολομβία εισάγει πια πληθώρα βασικών αγαθών, ακόμη και καφέ! Όταν λοιπόν χτύπησε η πανδημία ο παραγωγικός ιστός της χώρας ήταν τόσο αδύναμος που δεν μπορούσε να αντέξει ούτε ένα μήνα κλεισίματος. Η κυβέρνηση δεν παρείχε κανένα επίδομα, γεγονός που επέτεινε την φτωχοποίηση και προκάλεσε καθίζηση της ζήτησης.

Όμως αν για κάτι φημίζεται η αστική πολιτική ελίτ της Κολομβίας πέρα από την εφαρμογή ακραίων νεοφιλελεύθερων πολι-

τικών είναι η ακραία καταστολή που ειδικά η κυβέρνηση Ντούκε είχε κάνει σημαία. Παρά την υπογραφή συμφωνίας ειρήνης από τις δυνάμεις των ανταρτών του FARC το 2016, το κολομβιανό κράτος συνέχισε να λειτουργεί «εμφυλιοπολεμικά», τάση που ενισχύθηκε με την εκλογή του Ντούκε. Αυτό που άλλαξε όμως ήταν ότι οι οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες που διαμορφώθηκαν προετοίμαζαν την έκρηξη. Οι «προσεισμικές δονήσεις» εκδηλώθηκαν με μία σειρά φοιτητικών και εργατικών αγώνων που κατάληξαν σε μία 24ωρη γενική απεργία το φθινόπωρο του 2019 και στον σχηματισμό της Εθνικής Απεργιακής Επιτροπής (ΕΑΕ) από σωματεία, ομοσπονδίες και φοιτητικά συνδικάτα.

Η βία που έχει εξαπολύσει το αστικό καθεστώς, παρά το ότι συμβαδίζει με την διεθνή τάση σκλήρυνσης των όρων διεξαγωγής της ταξικής πάλης όπου είχαμε ανάλογες εξελίξεις (βλ. Χιλή, Σουδάν, κ.α.) σοκάρει. Καταγράφονται 3.655 περιστατικά αστυνομικής βίας, 63 ανθρωποκτονίες, 22 περιπτώσεις σεξουαλικής βίας (σίγουρα είναι πολύ περισσότερες, πάντα ένα ελάχιστο κλάσμα δηλώνεται) και 42 περιπτώσεις τύφλωσης. Ο αριθμός των εξαφανισμένων είναι ανυπολόγιστος και ίσως ξεπερνά τις 300. Τίποτα από αυτά όμως, ούτε καν η ανάπτυξη στρατιωτών στην Κάλι –επίκεντρο της εξέγερσης– δεν έχει καταφέρει να την τερματίσει.

Κοινωνικά η αιχμή του δόρατος της εξέγερσης είναι οι *pinis*. Αυτοί και οι οικογένειές τους αποτελούν περίπου τον μισό πληθυσμό της χώρας. Η έλλειψη οποιουδήποτε εισοδήματος ειδικά κατά τη διάρκεια της πανδημίας

τους έχει μετατρέψει κυριολεκτικά σε *προλετάρους που δεν έχουν να χάσουν παρά μόνο τις αλυσίδες τους*. Οργανώνονται σε συνελύσεις γύρω από τα μπλόκα που στήνουν, χονδρικά ανά συνοικία, και αποτέλεσαν την πρωταγωνιστική δύναμη στα οδοφράγματα αντιμετωπίζοντας το κύριο βάρος της αστυνομικής τρομοκρατίας. Από κοντά και οι φοιτητές που μεταφέροντας τις εμπειρίες των αγώνων που πραγματοποιούν από το 2018 συνέβαλλαν σημαντικά στην ριζοσπαστικοποίηση της Εθνικής Απεργιακής Επιτροπής και την γενική απεργία της 28 Απρίλη.

Ο αριθμός των μαζών της Κολομβιανής κοινωνίας που έχει κινητοποιηθεί είναι τεράστιος ενώ τα γεγονότα είναι τόσο συμπεκνωμένα που προκαλούν πολιτικά άλματα στη συνείδηση της πρωτοπορίας τους. Έχουν ξεπεράσει πια τα όρια πολλών οργανωμένων δυνάμεων ακόμη και της ΕΑΕ. Αυτό έγινε σαφές την 1η Μάη όταν οι μάζες πραγματοποίησαν γενική απεργία παρά την αντίθεση της ηγεσίας της. Ακόμη ενώ η πλειοψηφία των διαδηλωτών επαναλαμβάνει: «Δεν φτάνει να φύγει ο Ντούκε, πρέπει να κάνουμε ότι κάνουν στην Χιλή», η ΕΑΕ δεν έχει εντάξει στο πρόγραμμά της (που έχει κατά τα λοιπά χαρακτηρισμό της άμεσου ενοποιητικού προγράμματος σωτηρίας για τους εργαζόμενους και τις φτωχές μάζες), το αίτημα για Συντακτική Συνέλευση, ούτε –παρά την κλιμάκωση της κρατικής βίας– το σύνθημα για την ενεργητική αυτοάμυνα του κινήματος. Το κρίσιμο σημείο στη δεδομένη στιγμή είναι είτε τα μπλόκα να εκλέξουν αντιπροσώπους για να ενταχθούν στην ΕΑΕ, κάνοντας την αντιπρο-

σωπικότερη και βαθαινοντας την ριζοσπαστικοποίηση της, είτε να δημιουργηθεί ένα νέο πανεθνικό όργανο συντονισμού. Βήμα απαραίτητο για να συνδεθούν όλοι οι περιφερειακοί αγώνες σε ένα πανεθνικό κέντρο απέναντι στην κυβέρνηση, η οποία χρησιμοποιεί το όπλο των διαπραγματεύσεων ανά περιοχή και κλάδο. Βήμα διόλου εύκολο αφού οι *pinis* δεν έχουν κανένα είδος φοιτητικής ή συνδικαλιστικής οργάνωσης και εμπειρίας.

Η νομομοποίηση της κυβέρνησης έχει χαθεί. Τα προφανή ψέματα και η δολοφονική βία είναι το μόνο που έχει απομείνει. Ο Ντούκε αν και επικίνδυνος, έχει εξαντληθεί ως πολιτική δύναμη ενώ μαζί του για μεγάλο χρονικό διάστημα θα βυθιστούν στην ανυποληψία τα αστικά πολιτικά κόμματα και οι αστικοί θεσμοί της Κολομβίας. Η Κολομβία υπήρξε για καιρό μια απολιτική κοινωνία, σήμερα οι νέοι (και όχι μόνο) γνωρίζουν μια βαθιά πολιτικοποίηση που πρέπει να αξιοποιηθεί από τις δυνάμεις του επαναστατικού μαρξισμού/τροτσκιισμού, για την οικοδόμηση μαζικών οργανώσεων σφυρηλατημένων που θα μπορέσουν να δώσουν συνέχεια και επαναστατική προοπτική στην εξέγερση και στην περίοδο πολιτικής αστάθειας που ακολουθεί, ώστε να δικαιωθούν οι θυσίες και οι αγώνες των εργαζόμενων και φτωχών λαϊκών μαζών, να μην περιοριστούν ούτε στο παρανάλωμα μίας κοινωνικής έκρηξης δίχως συνέχεια, ούτε στο κυνήγι αμφίβωλων και πρόσκαιρων εκλογικών αποτελεσμάτων.

■ Δημήτρης Γκ.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ: ΣΕ ΚΛΟΙΟ ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΩΝ Ο ΜΠΟΛΣΟΝΑΡΟ

Οταν το 2019 ο ακροδεξιός και πρώην λοχαγός Ζαΐρ Μπολσονάρο νικούσε στις προεδρικές εκλογές, φάνταζε ως ισχυρός ηγέτης που με τον αέρα της τάσης Τραμπ θα ποδοπατούσε το βραζιλιάνικο εργατικό κίνημα. Σε αυτό συνηγορούσε και η αναπτέρωση της Δεξιάς συνολικά στην Λ. Αμερική, μετά την αποτυχία των Σοσιαλδημοκρατών/αριστερών διαχειριστών, όπως του Εργατικού Κόμματος (PT) Βραζιλίας, που οι δύο πρόεδροί του είτε φυλακίστηκαν (Λούλα) είτε αποπέμφθηκαν (Ντίλμα Ρούσεφ). Στην ταξική, ρατσιστική, αμοραλιστική διακυβέρνηση Μπολσονάρο στήριξε και μερίδα της βραζιλιάνικης αστικής τάξης τις ελπίδες για ανάταση της βραζιλιάνικης οικονομίας μετά το χτύπημα της κρίσης του 2008.

Η βραζιλιάνικη οικονομία όμως συνέχισε να βρίσκεται σε μηδενικούς ρυθμούς ανάπτυξης παρά τον χαλάνωτο νεοφιλελευθερισμό του Μπολσονάρου, και τη χρονιά της πανδημίας κατέγραψε ύφεση -5,8%, απειλώντας να κηρύξει ανοιχτή χρεοκοπία! Η επίσημη ανεργία είναι στο 14%, η πραγματική πολύ μεγαλύτερη. Η κοινωνική ανισότητα/ένταση εξωθήθηκε στα άκρα με την πανδημία και την υγειονομική/πολιτική διαχείρισή της από τον Μπολσονάρο.

Αρνητής της πανδημίας – Εξολοθρευτής των δασών

Εξαρχής ο Μπολσονάρο υπέταξε την διαχείριση της πανδημίας στα οικονομικά συμφέροντα. Πολέμιος της μάσκας, των κοινωνικών αποστάσεων, αντίθετος σε οποιαδήποτε μορφής καραντίνα, φανατικός της «ανοσίας της αγέλης» και κάθετα αντίθετος

σε οποιαδήποτε μορφή ενίσχυσης της Δημόσιας Υγείας. Ακολουθώντας πιστά τις ΗΠΑ και τον Τραμπ, αγόρασε εκατομμύρια δόσεις χλωροκίνης που την παρουσίαζε ως δραστικό φάρμακο. Αρνήθηκε να εισάγει από την Βενεζουέλα οξυγόνο και να ανοίξει τα στρατιωτικά νοσοκομεία στο Μανάους, με αποτέλεσμα να πεθάνουν χιλιάδες από έλλειψη οξυγόνου στην συγκεκριμένη πολιτεία. Άρρηξε να εξασφαλίσει εμβόλια με αποτέλεσμα σήμερα να είναι πλήρως εμβολιασμένο μόνο το 15% του πληθυσμού. Δέχτηκε να αναλάβει η Βραζιλία την διεξαγωγή του *Copa America* παρόλο που η χώρα είναι εστία υπερμετάδοσης για όλη την Λ. Αμερική. Το αποτέλεσμα είναι η Βραζιλία να είναι η δεύτερη χώρα σε θανάτους (550.000) μετά τις ΗΠΑ, να καταγράφει περίπου 100.000 κρούσματα και πάνω από 2.000 νεκρούς την ημέρα. Ειδικά τα μεγάλα αστικά κέντρα έχουν θεριστεί από την πανδημία, ενώ οι μεταλλάξεις απειλούν με νέο ξέφρενο κύμα.

Φυσικά η «πανδημία έγινε ευκαιρία» για νόμους-δώρα στους επιχειρηματίες και για διαφθορά. Η αποκάλυψη της σύναψης συμβολαίου 324 εκατ. δολαρίων για την αγορά υπερτιμολογημένων κατά 1.000% ινδικών εμβολίων, σε γνώση του Μπολσονάρου, άνοιξε τους ασκούς του Αϊόλου και μετά από εξεταστικές επιτροπές στη Γερουσία, το Ανώτατο Δικαστήριο παρήγγειλε έρευνα σε βάρος του για «έγκλημα ευθύνης». Μία κατηγορία που μπορεί να οδηγήσει στην αποπομπή του, όπως και της προηγούμενης προέδρου του PT, Ντίλμα Ρούσεφ. Η απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου αντικατοπτρίζει τις μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στον Μπολσονάρο, που εκδηλώνονται από την άνοιξη, με

αποκορύφωση την 3η Ιούλη, όταν σε δεκάδες πόλεις, εκατοντάδες χιλιάδες βραζιλιάνοι πανηγύρισαν την απόφαση του δικαστηρίου και ζήτησαν την καταδίκη του. Ωστόσο οι κινητοποιήσεις δεν συνδυάστηκαν με την γενική απεργία που είχαν εξαγγείλει οι συνδικαλιστικές ηγεσίες και τελικά την ακύρωσαν.

Σημαντικό μέτωπο που βαραίνει τον βραζιλιάνο ακροδεξιό πρόεδρο, είναι και το περιβάλλον. Επί των ημερών του καταμετρήθηκε η μεγαλύτερη αποψίλωση του Αμαζονίου (από τον Αύγουστο του 2019 έως τον Ιούλιο του 2020 εξαφανίστηκαν 11.000 τετρ. χλμ. δάσους), ενώ με νόμους προώθησε τις εξορύξεις, μείωσε στο ελάχιστο τα πρόστιμα, απέτρεψε ελέγχους, παραβίασε ιθαγενικά εδάφη, χάρισε αποψιλωμένες εκτάσεις σε εταιρείες. Πρόσφατα αποκαλύφθηκε παράνομη υλοτόμηση 65.000 δέντρων του Αμαζονίου (κέρδος 12 εκατ. ευρώ), ενώ μείωσε τον προϋπολογισμό του υπουργείου Περιβάλλοντος κατά 24%. Σε διεθνή Σύνοδο για το περιβάλλον απαίτησε 1 δισ. δολάρια ετησίως ως ενίσχυση, για να σταματήσει την αποψίλωση του πνεύμονα του πλανήτη μας, της Αμαζονίας. Δικαίως το βραζιλιάνικο κίνημα τον βάφτισε «εξολοθρευτή των δασών».

Η φθορά του Μπολσονάρου «μετρήθηκε» και στις περιφερειακές εκλογές του 2020 όπου είχε μεγάλη πτώση. Η τωρινή έρευνα εναντίον του πιθανά να μην καταλήξει σε τιμωρία του, όμως θα αποτελέσει ένα βαρύ χτύπημα εν όψει των προεδρικών εκλογών του 2022 και αυτός είναι και ο στόχος της αντιπολιτευσης που ανακίνησε το θέμα. Μιας αντιπολιτευσης που προφανώς παλεύει ξανά για το χρίσμα της βραζιλιάνικης αστικής τάξης.

■ Α.Φ.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΜΠΑΙΝΤΕΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΑΝΑΣΧΕΣΗΣ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Πέντε μήνες αφότου ανέλαβε την προεδρία των ΗΠΑ και αφού ήδη έδειξε με σαφήνεια τις γενικές κατευθύνσεις της ιμπεριαλιστικής πολιτικής του σε παγκόσμιο επίπεδο, ο Μπάιντεν πραγματοποίησε περιοδεία στην Ευρώπη προκειμένου να υλοποιήσει την πολιτική του. Ξεκίνησε από τη Σύνοδο Κορυφής των G7 (δηλαδή τους παραδοσιακούς ιμπεριαλιστές) στην Κορνουάλη, στις 11 Ιούνη, συνέχισε με την Σύνοδο Κορυφής του NATO στις Βρυξέλες στις 14 Ιούνη και ολοκλήρωσε την περιοδεία με τη συνάντησή του με τον Πούτιν στη Γενεύη, στις 16 Ιουνίου. Οι δύο τακτικοί στόχοι αυτής της περιοδείας ήταν η συστράτευση των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών και η εξουδετέρωση της Ρωσίας ή τουλάχιστον η αποστασιοποίησή της από την Κίνα. Και οι δύο αυτοί τακτικοί στόχοι είναι απαραίτητοι για την πραγματοποίηση του στρατηγικού στόχου δηλαδή την αντιμετώπιση του ανερχόμενου ιμπεριαλισμού της Κίνας.

«Οι Ηνωμένες Πολιτείες επέστρεψαν» ήταν η πρώτη δήλωση του Μπάιντεν με το που πάτησε το πόδι του στην Ευρώπη. Πράγματι, το πρώτο βήμα για την συστράτευση των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών έπρεπε να είναι η επούλωση του τραύματος που δημιούργησε η πολιτική του Τραμπ στο στρατόπεδο των παραδοσιακών ιμπεριαλιστών που είχε κυριολεκτικά παραλύσει («Το NATO είναι εγκεφαλικά νεκρό» όπως είχε δηλώσει ο Μακρόν). Σε αυτό το πρώτο βήμα φαίνεται ότι σημείωσε μια επιτυχία, υποσχόμενος ότι θα διατηρήσει τις διαβουλεύσεις με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και κυρίως θα μείνει πιστός στην στρατιωτική προστασία τους («η προστασία της Ευρώπης είναι ιερή υποχρέωση για τις ΗΠΑ»).

Ωστόσο από κει και πέρα τα πράγματα δεν φαίνονται καθόλου εύκολα. Είναι αλήθεια ότι υπέρ της συστράτευσης των παραδοσιακών ιμπεριαλιστών (ΗΠΑ, ΕΕ, Ιαπωνία) συνηγορούν αρκετοί λόγοι: α) η συμμαχία τους είναι η πιο μακρόχρονη στην ιστορία του καπιταλισμού, και επιπλέον αρκετά δοκιμασμένη, β) υπάρχει ένας πολύ σοβαρός λόγος για την διατήρησή της και αυτός δεν είναι άλλος από τις διεθνείς ανακατατάξεις δηλαδή ότι οι παραδοσιακοί ιμπεριαλιστές δεν έχουν μπροστά τους απλώς μια αλλαγή της ηγεμονικής ιμπεριαλιστικής δύναμης, αλλά μια ανατροπή της αυστηρά ιεραρχημένης ιμπεριαλιστικής αλυσίδας. Με άλλα λόγια κινδυνεύουν σε 10 ή 20 χρόνια να εκτοπιστούν από την κεφαλή της ιμπεριαλιστικής πυραμίδας όχι μόνο από την Κίνα αλλά και από μια σειρά άλλων χωρών (Βραζιλία, Ινδία, Ινδονησία, Νιγηρία, κ.α.) και οι ίδιοι να ξεπέσουν στην μέση ή ακόμη πιο κάτω της πυραμίδας.

Παρ' όλα αυτά, τα πράγματα δεν είναι αρκετά εύκολα για να γίνει συμπαγές το μέτωπο των παραδοσιακών ιμπεριαλιστών. Καταρχάς, ως μην ξεχνάμε ότι η πρώτη προσπάθεια επί προεδρίας Ομπάμα (τόσο η Βορειοατλαντική συμφωνία όσο και η Συμφωνία των Ειρηνικών με την Ιαπωνία) απέτυχε λόγω των έντονων εσωτερικών διαφορών τους. Δεύτερον, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές γνωρίζουν την εσωτερική πολιτική κρίση (αν όχι ρήξη) των ΗΠΑ κι ότι μια αλλαγή προεδρίας, με άνοδο των Ρεπουμπλικανών, μπορεί να αναδείξει ξανά, και με αγριότερες διαθέσεις, την πολιτική του Τραμπ απέναντί τους. Τρίτον, ο ίδιος ο Μπάιντεν μπορεί επιφανειακά να υποκρίνεται ότι παραμένει δεσμευμένος στην βορειοατλαντική συμμαχία (εξάλλου την έχει ανάγκη) και να διαβουλεύεται με τους ευρωπαίους και τους ιάπωνες, αλλά επί της ουσίας συνεχίζει την ίδια πολιτική του Τραμπ, «πρώτη [και μοναδικά ωφελημένη] η Αμερική» — κοντολογίς η επανάκτηση της οικονομικής ηγεμονίας των ΗΠΑ δεν προϋποθέτει μόνο το τσάκισμα της Κίνας και των νεοαναδυόμενων ιμπεριαλισμών αλλά και, τουλάχιστον, την υποβάθμιση της

ΕΕ και της Ιαπωνίας. Τέταρτον, και το σημαντικότερο, έχουν αλλάξει αμετάκλητα και βαθιά οι οικονομικοί συσχετισμοί τόσο στο εσωτερικό των παραδοσιακών ιμπεριαλιστών όσο και μεταξύ αυτών και της Κίνας και των άλλων νεοαναδυόμενων. Για τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές (και περισσότερο για την Ιαπωνία) η αγορά της Κίνας (τόσο ως εξαγωγές όσο και σαν επενδύσεις) κοντεύει πλέον να έχει την ίδια σημασία με την αγορά των ΗΠΑ.

Τα πενιχρά αποτελέσματα της περιοδείας Μπάιντεν

Αυτή η πρώτη και σημαντική προσπάθεια των ΗΠΑ να προωθήσουν το σχέδιό τους για την ανάσχεση της Κίνας δεν καρποφόρησε. Στην προσπάθεια συστράτευσης των ευρωπαϊών και γιαπωνέζων ιμπεριαλιστών τα αποτελέσματα είναι πενιχρά και οι διαπραγματεύσεις αναμεταξύ τους μόλις τώρα αρχίζουν αλλά ταυτόχρονα γίνονται εμφανείς και οι διαφοροποιήσεις τους. Στην Σύνοδο των G7 συζητήθηκαν δύο σημαντικά θέματα: η αντιμετώπιση της πανδημίας σε παγκόσμιο επίπεδο και η συγκρότηση ενός αντίπαλου σχεδίου απέναντι στον Δρόμο του Μεταξιού της Κίνας. Και στα δύο υπήρξαν μόνο ευχολόγια. Στο πρώτο οι παραδοσιακοί ιμπεριαλιστές αποφάσισαν να διαθέσουν μόνο 1 δις εμβόλια και να ευχηθούν οι φαρμακευτικές εταιρείες τους να πουλήσουν τα εμβόλια σε τιμή κόστους! Στο δεύτερο, δόθηκαν απλώς γενικόλογες κατευθύνσεις περί επενδύσεων σε τρίτες χώρες, κ.α., δηλαδή οι γνωστές υποκρισίες των ιμπεριαλιστών.

Είναι αλήθεια ότι στη Σύνοδο του NATO υπήρξε μια ομοφωνία στο ζήτημα της αντιμετώπισης της Ρωσίας, και εμμέσως της Κίνας, αλλά ταυτόχρονα αναδείχθηκαν και πιο καθαρά οι διαφορές τους. Όλοι τους δεσμεύτηκαν στην αναθεώρηση του δόγματος του NATO, δηλαδή ότι ο κύριος εχθρός δεν είναι πλέον η Ρωσία που απειλεί την Ευρώπη αλλά η ανάδυση της Κίνας που απειλεί τον «ελεύθερο κόσμο». Αλλά από την δέσμευση να ξεκινήσει η διαδικασία αναθεώρησης μέχρι την ίδια την αναθεώρηση η απόσταση είναι πολύ μεγάλη. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ΕΕ (προφανώς η Γερμανία) απέρριψε την απαίτηση του Μπάιντεν να σταματήσει τον αγωγό φυσικού αερίου από την Ρωσία (πράγμα που θα σήμαινε όντως μία ρήξη με τη Ρωσία) ενώ σε σχέση με την Κίνα, που ήταν και ο βασικός στόχος του Μπάιντεν, η ανακοίνωση της Συνόδου ενώ αναφέρεται ρητά στον κίνδυνο της Ρωσίας για την Κίνα καταφεύγει στον γενικόλογο χαρακτηρισμό «προκλήσεις» (προφανώς και πάλι με πίεση των ευρωπαίων και των γιαπωνέζων).

Με αυτούς τους όρους τα περιθώρια πίεσης του Μπάιντεν στον Πούτιν ήταν περιορισμένα. Τόσο η Κίνα όσο και η Ρωσία γνωρίζουν πολύ καλά και εκμεταλλεύονται τις διαφοροποιήσεις στο εσωτερικό των παραδοσιακών ιμπεριαλιστών. Εξάλλου, λίγο πριν την συνάντηση με τον Μπάιντεν, ο Πούτιν υπέγραψε μια επέκταση της αμυντικής και οικονομικής συνεργασίας με τον Σι Τζιπίνγκ. Έτσι στην συνάντηση Μπάιντεν και Πούτιν η κατάληξη ήταν περίπου ότι «συμφωνούμε ότι διαφωνούμε». Ο Πούτιν φαίνεται ότι δεν υποχώρησε σε κανέναν σημείο από τις θέσεις του (Συρία, Ιράν, Λιβύη, Καύκασος, Ουκρανία, κ.α.) και εμφανίστηκε αδιάλλακτος στην απαίτηση του Μπάιντεν να αποστασιοποιηθεί από την Κίνα. Λόγω αυτής της κατάληξης κρίθηκε αναγκαία από τους παραδοσιακούς ιμπεριαλιστές να προκληθεί η Ρωσία με την πραγματοποίηση της ναταοϊκής θαλάσσιας άσκησης στον Εύξεινο Πόντο. Κι αυτό είναι ενδεικτικό της όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και των θανάσιμων κινδύνων που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

στον κόσμο...**ΗΠΑ**

Για περισσότερους από δύο μήνες απεργούν οι εργαζόμενοι στην “United Metro Energy Corp” του Γιάννη Κατσιματίδη, παλεύοντας για την υπογραφή συλλογικής σύμβασης. Η εταιρία αποθηκεύει και διανέμει πετρέλαιο και άλλα ορυκτά καύσιμα στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης. Η απεργία ξεκίνησε στις 19/4 και αποτελεί την κορύφωση του αγώνα των εργαζομένων, που ξεκίνησε τον Φλεβάρη του 2019, όταν και ψήφισαν υπέρ της ένταξής τους στο σωματείο των Teamsters. Τα αιτήματά τους αφορούν την αύξηση των μισθών, το συνταξιοδοτικό πρόγραμμα και την ένταξή τους στο πρόγραμμα ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης του σωματείου των Teamsters.

Οι εργαζόμενοι της εταιρίας, που είναι από τους λίγους ασυνδικαλιστούς και άρα χωρίς συλλογική σύμβαση, πληρώνονται 10 έως 15 δολάρια την ώρα (λιγότερο από τους συναδέλφους τους σε ανάλογες εταιρίες). Ο Κατσιματίδης αρνείται να ικανοποιήσει τα αιτήματα των απεργών και με απειλές για απόλυση και απεργοσπάστες προσπαθεί να σπάσει την απεργία. Οι απεργοί βρίσκονται καθημερινά έξω από την επιχείρηση με πικετοφορίες και αρκετοί συνδικαλισμένοι συνάδελφοί τους σε άλλες εταιρίες αρνούνται να σπάσουν την απεργία και δεν εισέρχονται στις εγκαταστάσεις της “United Metro Energy Corp”. Μειονέκτημα του αγώνα είναι ότι οι εργαζόμενοι, παρά τη μεγάλη συμμετοχή τους στον αγώνα, δεν παρευρίσκονται στις διαπραγματεύσεις ενώ ακόμη και η απόφαση για απεργία δεν πάρθηκε από συνέλευση των εργαζομένων.

ΤΥΝΗΣΙΑ

Οι νεολαίοι, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα βγήκαν για άλλη μια φορά στους δρόμους για να παλέψουν εναντίον της αστυνομικής βίας. Αφορμή αποτέλεσε η δολοφονία του Άχμεντ μπιν Άμαρ από την αστυνομία, ο οποίος ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου. Την επόμενη μέρα, στις 9/6, ξέσπασαν διαδηλώσεις στην φτωχή συνοικία Σετζούμι, που επεκτάθηκαν σε όλη την πρωτεύουσα μετά το βίντεο που δημοσιεύτηκε και έδειχνε τον γδυμένο ανήλικο διαδηλωτή να ξυλοκοπείται άγρια από έναν αστυνομικό.

Δέκα χρόνια μετά την πυροδότηση της Αραβικής Άνοιξης στην Τυνησία, οι διαδηλωτές συνεχίζουν να βγαίνουν στους δρόμους ενάντια στην έλλειψη δημοκρατίας, τη φτώχεια και τις ανεξέλεγκτες δυνάμεις καταστολής που επιδεικνύουν το μένος τους απέναντι στους κατοίκους των φτωχών συνοικιών. Στις πρόσφατες πολύ μαζικές κινητοποιήσεις του Ιανουαρίου, η αστυνομία συνέλαβε 2.000 διαδηλωτές (στην πλειοψηφία τους ανήλικοι), οι οποίοι υπέστησαν βίαιη μεταχείριση και βασανιστήρια.

ΚΙΝΑ

Σε απεργιακές κινητοποιήσεις προχώρησαν εργαζόμενοι διανομείς φαγητού σε τουλάχιστον τρεις πόλεις μέσα στον Ιούνιο, ως απάντηση στην μείωση του μισθού τους και στην αύξηση της εντατικοποίησης από τις διάφορες διαδικτυακές πλατφόρμες. Οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν μείωση του μισθού τους κατά 800 γουάν την εβδομάδα και αποκαλύπτουν μια δυστοπική πραγματικότητα, με τις εταιρίες να επιβάλλουν πρόστιμα σε περίπτωση μη επίτευξης των άπιαστων στόχων σε αριθμό παραγγελιών και χρόνο παράδοσης, όπως και για ακυρωθείσες παραγγελίες ή για κακές κριτικές! Εργαζόμενος καταγγέλλει πως δέχτηκε χρηματικό πρόστιμο και μείωση στον αριθμό των παραγγελιών που μπορεί να αναλάβει, επειδή δεν δέχτηκε να... πετάξει τα σκουπίδια ενός πελάτη.

Αυτά, την στιγμή που στις περισσότερες εταιρίες, όπως και στην “Meituan”, στην οποία πραγματοποιήθηκε και απεργία, οι εργαζόμενοι όχι μόνο δεν υπογράφουν σύμβαση και πρέπει να έχουν δική τους μηχανή και εξοπλισμό αλλά καλύπτουν οι ίδιοι το κόστος της συντήρησης και την ιατροφαρμακευτική τους περίθαλψη. Τέλος, δικαιούνται δύο μέρες άδεια τον μήνα. Στην συγκεκριμένη εταιρία, τον Μάιο, σε μια συμβολική διαμαρτυρία, εργαζόμενοι έκαψαν τις στολές της εταιρίας έξω από τα γραφεία της στην πόλη Βεινάν.

Εκλογές στο Περού

Όχι στο «λευκό πραξικόπημα» των διεφθαρμένων ελίτ

Η νίκη του Καστίγιο με 50,12% ενάντια στην Κέϊκο Φουτζιμόρι (49,8%), κόρη του πρώην δικτάτορα Αλμπέρτο Φουτζιμόρι στον δεύτερο γύρο των εκλογών στις 6 Ιουνίου έκλεισε έναν κύκλο παρατεταμένης πολιτικής κρίσης, από τις προεδρικές εκλογές του 2016 (είχε κερδίσει ο κεντροδεξιός Πέδρο Κουζίνσκι) και κορυφώθηκε με μαζικές διαδηλώσεις και συγκρούσεις τον περασμένο χειμώνα. Ο Κουζίνσκι κατηγορήθηκε για συμμετοχή σε σκάνδαλο με αποτέλεσμα να αναγκαστεί σε παραίτηση το 2018 ενώ η εξουσία πέρασε στον αντιπρόεδρο Μάρτιν Βισκάρα. Τον Γενάρη του 2020 έγιναν πρόωρες βουλευτικές εκλογές οι οποίες θρυμάτισαν περισσότερο το πολιτικό σύστημα και εκτίναξαν την λαϊκή δυσαρέσκεια εφόσον ξανά την εξουσία ανέλαβαν οι διεφθαρμένες αστικές ελίτ (μέσω συμμαχιών). Η νέα κοινοβουλευτική πλειοψηφία με επικεφαλής τον Μανουέλ Μερίνο ενορχήστρωσε ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα που ανέτρεψε τον Βισκάρα, γεγονός που πυροδότησε την οργή των φτωχών μαζών οι οποίες υπέφεραν κατά την διάρκεια της πανδημίας (το Περού συγκαταλέγεται ανάμεσα στις 4 χώρες με τους περισσότερους θανάτους αναλογικά με τον πληθυσμό). Οι μαχητικές διαδηλώσεις παρά την αστυνομική καταστολή (2 νεκροί διαδηλωτές) οδηγούν στην παραίτηση του Μερίνο αλλά δεν σταματούν εκεί. Το κίνημα της νεολαίας οργανώνεται ζητώντας δικαιοσύνη για τους νεκρούς και ενώνει τις δυνάμεις του με μια μεγάλη απεργία εργατών γης που πάλευε ενάντια στον «νόμο των δούλων» της Φουτζιμόρι τον οποίο η κυβέρνηση Μερίνο είχε παρατείνει έως το 2031. Το αποτέλεσμα είναι άλλη μια νίκη του κινήματος τον Δεκέμβρη του 2020.

Η υποψηφιότητα του Πέδρο Καστίγιο, ενός συνδικαλιστή δασκάλου (ηγέτης στην απεργία των εκπαιδευτικών του 2017) από φτωχή αυτόχθονη αγροτική οικογένεια έφερε ρίγη ανατριχίλας στις ελίτ του Περού ξυπνώντας μνήμες από τη δεκαετία του 1960 όταν εξεγέρ-

θηκαν οι εργατοαγροτικές μάζες με καθοριστική συμμετοχή του τροτσικιστικού κινήματος.

Πόσο μάλλον που ο πολιτικός σχηματισμός «Ελεύθερο Περού» αυτοαποκαλείται «μαρξιστικός - λενινιστικός», παρότι το πρόγραμμα του (λαϊκή οικονομία με ελεύθερη αγορά υπό κρατικό σχεδιασμό και ρύθμιση) απέχει πολύ από ένα επαναστατικό πρόγραμμα. Όπως ήταν αναμενόμενο η απροσδόκητη νίκη ενός «απόκληρου» ρίζωσε τον τρόπο στις καρδιές των αστικών ελίτ. Αφότου έχασαν, ανακάλυψαν την κλασική όσο και γελοία κατηγορία της «νοθείας» (χιλιάδες εθνικοί και διεθνείς παρατηρητές δεν ανέφεραν το παραμικρό) ζητώντας να ακυρωθούν 200.000 ψήφοι από το εκλογοδικείο.

Αμέσως έπιασε δουλειά η παραδοσιακή λατινοαμερικάνικη αστική κρεατομηχανή όπου αστικοί θεσμοί, δικαστήρια, αστυνομία, στρατός και ελεγχόμενα ΜΜΕ ξεκίνησαν να οργανώνουν με λύσσα ένα λευκό πραξικόπημα. Με επιστολή τους εκατοντάδες εν αποστρατεία αξιωματικοί κάλεσαν την ηγεσία του στρατού να εμποδίσει τον Καστίγιο να ανακηρυχθεί «κατά τρόπο παράνομο» πρόεδρος ενώ η Φουτζιμόρι (ήδη προφυλακισμένη για δωροδοκία, αντί να είναι στην φυλακή - ο εισαγγελέας έχει προτείνει 35 χρόνια φυλάκιση - ηγείται της αντιπολίτευσης!) μήκε επικεφαλής της αντικομμουνιστικής εκστρατείας οργανώνοντας αντισυγκεντρώσεις έξω από το εκλογοδικείο δικαστήριο όπου έχουν κατασκηνώσει για εβδομάδες εκατοντάδες φτωχοί αγρότες, υποστηρικτές του «Ελεύθερο Περού».

Ένα μήνα μετά την νίκη του Καστίγιο το «Εθνικό Εκλογικό Δικαστήριο» το οποίο είναι υπεύθυνο να ανακηρύξει τον νικητή των εκλογών έως τις 28 Ιουλίου εξετάζει με ρυθμούς χελώνας τις «καταγγελίες», βοηθώντας την Φουτζιμόρι, ώστε να παρέλθει η χρονική διορία για να ολοκληρωθεί το λευκό πραξικόπημα. Την ίδια ώρα τα βιομηχανικά και εμπορικά επιμελητήρια καλούν τον «υποψήφιο» Καστίγιο εάν ανακηρυχθεί πρόεδρος να εφαρμόσει το οικονομικό

του πρόγραμμα στο τρίτο έτος της θητείας του...

Οι εξελίξεις έχουν θορυβήσει τις λαϊκές μάζες. Συνδικάτα εργαζομένων και αγροτών οργάνωσαν πανεθνική απεργία στις 6 Ιουλίου και διαδήλωσαν μαζικά στην πρωτεύουσα Λίμα με σκοπό να μπει τέλος στο σχεδιαζόμενο πραξικόπημα.

Λίγη Ιστορία ...

Παρότι η εμφάνιση μιας τροτσικιστικής οργάνωσης στο Περού ήρθε καθυστερημένα (πρώτα η Επαναστατική Μαρξιστική Ομάδα (GOM) 1943 που μετονομάστηκε σε Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα (POR) 1946) σε σχέση με τις άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής, οφείλεται στην σημαντική επιρροή της οργάνωσης Λαϊκή Επαναστατική Συμμαχία της Αμερικής (APRA) με αντι-ιμπεριαλιστικές θέσεις, στα αριστερά του σταλινισμού και της επιρροής των ιδεών του μαρξιστή επαναστάτη Κάρλος Μαριάτεγκι. Οι Περουβιανοί τροτσικιστές χαρακτηρίζονται από την αφοσίωση και το πνεύμα αυτοθυσίας, με τα οποία κέρδισαν θέση στο λαϊκό εργατικό κίνημα. Κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Οδρίγια (1948-1956) που ανέτρεψε την ρεφορμιστική κυβέρνηση των Bustamante και Rivero (1945-1948) και ενώ το APRA και οι σταλινικοί είχαν πλήρως παραιτηθεί από κάθε αντίσταση οι τροτσικιστές αποδείχθηκαν οι πιο συνεπείς αναγκάζοντας τα ΜΜΕ της δικτατορίας σε επιθέσεις λάσπης.

Από το 1956, φαίνεται ξεκάθαρα η χρεοκοπία των σταλινικών και της APRA (οι τελευταίοι συμμετέχουν σε διάφορες κυβερνήσεις έως το 1961) ενώ το τροτσικιστικό κίνημα, δείχνει σημαντική παρουσία στην υπεράσπιση των λαϊκών αιτημάτων και έκτοτε παίξει καθοριστικό ρόλο στην οργάνωση της εργατικής τάξης και των αγροτών. Το 1957 πρωταγωνιστούν στις μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στην επίσκεψη Νίξον. Το 1958 προωθούν τις Λαϊκές Επιτροπές Εργαζομένων στο Κούσκο, προσπαθώντας να τις μετατρέψουν σε όργανα λαϊκής εξουσίας - πρόλο-

γος για ό,τι θα ερχόταν αργότερα: την εξέγερση των αγροτών των επαρχιών Λα Κονβενθιόν και Λάρες στο Κούσκο (1958-1964), η οποία αποτελεί την πρώτη μεγάλη συνάντηση του επαναστατικού μαρξισμού με το κίνημα των ιθαγενών. Η ηγεσία του τροτσικιστικού κινήματος μέσω της ηρωικής μορφής του Ούγκο Μπλάνκο συγκλίνει με τα αιτήματα των αυτόχθονων αγροτών και αποκτά τεράστιο μέγεθος που θα κλονίσει την κυριαρχία της ολιγαρχίας. Η απάνθρωπη εκμετάλλευση από τους γαιοκτήμονες (μεταξύ 1900-1918 το 49% της γης το κατείχαν 3 οικογένειες) και η βία εναντίον των εργατών γης θα οδηγήσει την **Συνέλευση των Αντιπροσώπων των Αυτόχθονων Αγροτών** να αποφασίσει την οργάνωση της ένοπλης αυτοάμυνας και να ορίσει επικεφαλής αυτής τον Ούγκο Μπλάνκο. Με επικεφαλής τον Μπλάνκο οι αγρότες επέβαλαν την αγροτική μεταρρύθμιση που εκκαθάρισε το ημι-φεουδαρχικό λατιφούντιο δίνοντας τη γη στα χέρια εκείνων που την δούλευαν. Το παράδειγμα τους ακολούθησαν αγρότες σε όλη την χώρα αναγκάζοντας τις κυβερνήσεις να ξεκινήσουν επίσημα την αγροτική μεταρρύθμιση που ακόμη δεν έχει ολοκληρωθεί.

Η εξέγερση προκάλεσε τον θαυμασμό του διεθνούς επαναστατικού κινήματος αλλά και των σημαντικότερων διανοούμενων της εποχής. Η διεθνής καμπάνια αλληλεγγύης που εξαπέλυσε η 4η Διεθνής και τα τμήματά της σε όλο τον κόσμο και η επιρροή της εξέγερσης των αγροτών μπόρεσε να σώσει από την θανατική καταδίκη τον Ούγκο Μπλάνκο (καταδικάστηκε σε 25 χρόνια φυλάκιση) και αργότερα να του δοθεί αμνηστία και ταυτόχρονη απέλαση. Το 2019 κυκλοφόρησε ντοκιμαντέρ που εξιστορεί αυτούς τους αγώνες αναδεικνύοντας τον καθοριστικό ρόλο του τροτσικιστικού κινήματος: Hugo Blanco, Rio Profundo (Ούγκο Μπλάνκο, βαθύ ποτάμι) της Malena Martínez Cabrera. Αυστρία - Περού, 2019

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

Η επέτειος της έναρξης του Ισπανικού Εμφυλίου

Τον Ιούλιο του 1936, η ανταρσία του στρατηγού Φράνκο σήμανε τον ξεσηκωμό της εργατικής τάξης της Ισπανίας και την έναρξη της Ισπανικής Επανάστασης 1936-39, που τα διδάγματά της παραμένουν εξαιρετικά πολύτιμα.

Η αστική-ρεφορμιστική αποτίμηση βλέπει κατά βάση έναν ιδεολογικό αγώνα μεταξύ δημοκρατίας και φασισμού στις παραμονές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, αποκολλώντας τον από τις κοινωνικές του ρίζες και αφαιρώντας κάθε επαναστατική δυναμική. Αφηγείται τον «εμφύλιο» με τον πιο απλοϊκό στρατιωτικό τρόπο, φωτίζοντας μονάχα ένα κομμάτι της σύγκρουσης και συσκοτίζοντας όλο το υπόλοιπο. Ο ισπανικός «εμφύλιος» παρουσιάζεται σαν καμβάς με αποτέλεσμα λίγο-πολύ προδιαγεγραμμένο, δεδομένης της διεθνούς κατάστασης και της στρατιωτικής βοήθειας στον Φράνκο από τους Χίτλερ-Μουσολίνι-Σαλαζάρ. Αναγνωρίζεται μόνο ο ηρωισμός του ισπανικού λαού, που τραγικοποιείται από τους «δυσμενείς» συσχετισμούς. Αυτή είναι η άποψη των ρεφορμιστών και αναρχικών.

Αντίθετα, η ταξική ανάλυση αντιμετωπίζει τον «εμφύλιο» σαν μια εισβολή των εργαζομένων και φτωχών χωρικών στην πολιτική σκηνή με στόχο την κοινωνική αλλαγή. Αυτή η επανάσταση πρέπει να τοποθετηθεί στο διεθνές της περιβάλλον: νίκη των επαναστατών θα σήμαινε σπάσιμο της απομόνωσης του εργατικού κράτους της ΕΣΣΔ, άνοδος της πολιτικοποίησης στο εσωτερικό της σε αντιγραφειοκρατική κατεύθυνση, ριζοσπαστικοποίηση των εργαζομένων σε παγκόσμιο επίπεδο, άνοδος της ταξικής πάλης στις εμπλεκόμενες καπιταλιστικές χώρες, δυνατότητα να νικηθεί ο φασισμός και να σταματήσει η πορεία προς τον Β' ΠΠ. Το τελευταίο μπορεί

εκ των υστέρων να ακούγεται υπερβολικό, αλλά οι χιλιάδες αγωνιστές (30.000 συμμετείχαν στις Διεθνείς Ταξιαρχίες) που εγκατέλειψαν τις χώρες τους και κατατάχθηκαν στις διεθνείς μπριγάδες για να πολεμήσουν τον Φράνκο (έχοντας μεγάλες απώλειες) είχαν μάλλον αντίθετη άποψη.

Η επανάσταση ξεκίνησε ως αντίδραση στο στρατιωτικό πραξικόπημα ενάντια στη νόμιμη εκλεγμένη κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου του Αθάνια. Οι εθνικιστές αντιμετωπίστηκαν εύκολα από τον ισπανικό λαό, ο οποίος, έπειτα από δεκαετίες εξεγέρσεων, καταστολής και εκλογών κατανοούσε πως η όποια κοινωνική αλλαγή βρισκόταν στο εξής στα δικά του χέρια και στην πράξη αντικατέστησε με τη δράση του τα τοπικά όργανα της κυβέρνησης (χωρίς όμως να τα διαλύσει). Οι εθνικιστές περιορίστηκαν σε ένα μικρό και όχι σημαντικό κομμάτι της ηπειρωτικής Ισπανίας, καθώς και σε κάποια νησιά και ήταν οπωσδήποτε ζήτημα χρόνου να ηττηθούν. Όμως η βοήθεια που έλαβαν από τον Χίτλερ και τον Μουσολίνι, η ανοχή που έδειξε απέναντί τους το «δημοκρατικό μέτωπο» και η συσπείρωση γύρω τους της αστικής τάξης και των μεγαλογαιοκτημόνων, μετεξέλιξαν το πραξικόπημα σε ανοιχτό πόλεμο, κατά τη διάρκεια του οποίου οι ισπανικές φτωχές μάζες βάλθηκαν όχι μόνο να περισώσουν τις δημοκρατικές κατακτήσεις τους, αλλά και να αναμορφώσουν την ισπανική κοινωνία κολλεκτιβοποιώντας τη γη και παίρνοντας τον έλεγχο των εργοστασίων και των επιχειρήσεων. Έτσι έγινε φανερό πως μια ήττα του Φράνκο (που είχε αντικαταστήσει τον αρχικό ηγέτη των εθνικιστών Σανχούρχο) θα σήμαινε μια σοσιαλιστική επανάσταση στην καρδιά της Ευρώπης, πράγμα που έδωσε άλλες διαστάσεις στη σύγκρουση, θέτοντας σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες το ζήτημα της

επέμβασης.

Η πιο συνηθισμένη άποψη για το ρόλο των ξένων δυνάμεων είναι η εξής: ΕΣΣΔ και Μεξικό βοήθησαν τους «δημοκρατικούς», οι φασίστες τους Εθνικιστές, οι υπόλοιπες χώρες έμειναν ουδέτερες. Η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Οι ταξικοί συσχετισμοί στο εσωτερικό των καπιταλιστικών χωρών (κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία) δεν επέτρεπαν βεβαίως ανοιχτή παρέμβαση υπέρ του Φράνκο, γι' αυτό η «επέμβαση» των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της Αγγλίας και της Γαλλίας πήρε τη μορφή του Συμφώνου Μη Επέμβασης, πράγμα που μεταφραζόταν σε εμπάργκο όπλων προς τους εξεγερμένους. Την ίδια στιγμή, όμως, αυτές οι χώρες δεν έκαναν το παραμικρό για να εμποδίσουν τον Χίτλερ και τον Μουσολίνι να στέλνουν τεράστια στρατιωτική βοήθεια σε άντρες και όπλα στον Φράνκο. Έτσι η Μη Επέμβαση σήμαινε σιωπηρή επέμβαση υπέρ των Εθνικιστών.

Η σταλινική γραφειοκρατία επίσης δεν ήθελε να επέμβει ανοιχτά υπέρ των επαναστατών. Πιστή στη θεωρία της οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μία χώρα, στην πολιτική των Λαϊκών Μετώπων και τρομοκρατημένη από την προοπτική της επανάστασης, άφησε για δύο μήνες τους επαναστάτες δίχως καμία απολύτως βοήθεια και τελικά προσχώρησε στη Μη Επέμβαση. Παρείχε ελάχιστη υλική βοήθεια (επί πληρωμή), επιβάλλοντας ταυτόχρονα όρους για τη χρησιμοποίησή της, όπως η εξόντωση των τροτσκιστών, των επαναστατών αναρχικών και των ΡΟΟΜιστών, ενισχύοντας τους ντόπιους σταλινικούς, σοσιαλδημοκράτες και κεντροδεξιούς αναρχικούς.

Η σταλινική πολιτική πράγματι διαμόρφωσε πολύ «δυσμενείς συσχετισμούς» για τους επαναστάτες. Μοναδική διέξοδος θα μπορούσε να αποτελέσει η διάσπαση του

στρατού του Φράνκο. Αυτό θα μπορούσε να γίνει μόνο αν οι φτωχοί εργαζόμενοι και χωρικοί που πολεμούσαν για τους Εθνικιστές πείθονταν για τα κέρδη που θα τους έφερνε μια νίκη της επανάστασης. Έτσι, αυτή μπορούσε εντέλει να εξασφαλιστεί μόνο μέσω του προχωρήματος της κοινωνικής επανάστασης, του περάσματος της εξουσίας σε μια εργατοαγροτική κυβέρνηση των ενοποιημένων σοβιέτ, απαλλαγμένη από αστικές δυνάμεις. Αυτό εμποδίστηκε λυσοσασμένα τόσο από τους σταλινικούς του ΚΚΙ και τους σοσιαλιστές του PSOE (και οι δύο είχαν αυξήσει πολύ τις δυνάμεις τους στρατολογώντας μικροαστικά συντηρητικά στρώματα, ακριβώς επειδή αντιμετώπιζον τις κολλεκτιβοποιήσεις), όσο και από την ΕΣΣΔ (που πάσχιζε να αποδείξει στους «συμμάχους» αγγλογάλλους ιμπεριαλιστές ότι είχε απαρνηθεί τη σοσιαλιστική επανάσταση). Το τελευταίο λιθαράκι στην προδοσία έβγαλε η πολιτική των αναρχικών, που ορμώμενοι από την άρνησή τους για τη δικτατορία του προλεταριάτου και τη δημιουργία ενός εργατικού κράτους, συμμετείχαν (ενάντια σ' όλα όσα για χρόνια διακήρυσσαν) στις κυβερνήσεις των Λαϊκών Μετώπων και δεν προώθησαν μια τέτοια πολιτική σε εθνικό επίπεδο, παρ' όλο που προωθούσαν τις κολλεκτιβοποιήσεις και τα σοβιέτ τοπικά. Οι δυνάμεις που διέθεταν σωστή πολιτική ήταν οι τροτσκιστές της 4ης Διεθνούς και η αναρχική ομάδα «Φίλοι του Ντουρούτι», όμως δεν είχαν τη δύναμη να την εφαρμόσουν. Η σταλινική καταστολή ήταν εξαιρετικά σκληρή, είχε αμέτρητα θύματα: τροτσκιστές, αναρχικούς, μέλη του ΡΟΟΜ (συμπεριλαμβανομένου του ηγέτη του, Αντρές Νίν). Οι σταλινικοί και οι σοσιαλιστές επαναλάμβαναν: «να κερδίσουμε τον πόλεμο πρώτα, θα ασχοληθούμε με την επανάσταση μετά». Η ιστορία έδειξε ότι απέτυχαν, όπως και οι αναρχικοί, και στα δύο.

82 χρόνια από το Σύμφωνο Χίτλερ – Στάλιν

Στις 23 Αυγούστου 1939 υπογράφηκε στη Μόσχα το σύμφωνο Χίτλερ - Στάλιν, γνωστό και ως Σύμφωνο Ρίμπεντροπ - Μολότοφ (από τα ονόματα των υπουργών Εξωτερικών). Επίσημα ονομάστηκε «Σύμφωνο Μη Επίθεσης». Η υπογραφή του, που πραγματοποιήθηκε λίγο μετά τη λήξη του ισπανικού Εμφυλίου, φόβισε τις ευρωπαϊκές «δημοκρατικές» δυνάμεις και συγκλόνισε τους εργάτες όλου του κόσμου. Το Σύμφωνο και το μοίρασμα της Πολωνίας μεταξύ Γερμανίας και ΕΣΣΔ που το ακολούθησε, απέδειξε για ακόμα μια φορά την προδοσία της γραφειοκρατικής ηγεσίας της ΕΣΣΔ απέναντι στον σκοπό της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, αποκάλυψε πλήρως τη φύση και τις προθέσεις των σταλινικών, ενώ αντικειμενικά βοήθησε τον Χίτλερ να προχωρήσει τα σχέδιά του για έναν γρήγορο πόλεμο σε ένα μέτωπο κάθε φορά. Το επαίσχυντο αυτό Σύμφωνο δυσφήμιζε την ΕΣΣΔ και έβλαψε σημαντικά τον σοσιαλισμό στα μάτια εκατομμυρίων αγωνιστών.

Με το Σύμφωνο, οι δύο δυνάμεις δεσμεύονταν να μην εμπλακούν σε πόλεμο μεταξύ τους, καθώς και να διατηρήσουν την ουδετερότητά τους σε περίπτωση που κάποια αναμειχθεί σε πόλεμο. Με μυστική συμφωνία, Γερμανία και ΕΣΣΔ, κατένεμαν περιοχές της Ευρώπης σε ζώνες επιρροής. Αυτή η συμφωνία, που αποτυπώθηκε σε μυστικό πρωτόκολλο, περιλάμβανε το διαμελισμό της Πολωνίας μεταξύ των δύο δυνάμεων, το πέρασμα δύο βαλτικών χωρών (Εσθονία, Λετονία) και της Φινλανδίας, στη σφαίρα επιρροής της ΕΣΣΔ και την παραχώρηση διευκολύνσεων από την ΕΣΣΔ στο πρόγραμμα εξοπλισμού της ναζι-

στικής Γερμανίας.

Εφαρμόζοντας πιστά το πρωτόκολλο, Χίτλερ και Στάλιν εισέβαλαν στην Πολωνία και τη διαμέλισαν (Σεπτέμβρης 1939). Λίγο αργότερα, η ΕΣΣΔ εισέβαλε σε εδάφη της Ρουμανίας και τις βαλτικές χώρες (και στη Λιθουανία) και ενσωμάτωσε με τη βία αυτές τις περιοχές. Το Σύμφωνο παραβιάστηκε όταν η Γερμανία εισέβαλε στην ΕΣΣΔ το καλοκαίρι του 1941, προκαλώντας σοκ στον Στάλιν και τη σοβιετική γραφειοκρατία, που περίμεναν ότι με ένα Σύμφωνο αντί για την παγκόσμια επανάσταση, θα την γλίτωναν από τον επερχόμενο πόλεμο.

Σύμφωνο Χίτλερ - Στάλιν: Λογική συνέχεια της εγκατάλειψης της παγκόσμιας επανάστασης

Οι στόχοι του Χίτλερ ήταν απλοί: επειδή η Γερμανία δεν είχε τη δυνατότητα να εμπλακεί σε πολλά μέτωπα ταυτόχρονα, επιθυμούσε να εξασφαλίσει το ανατολικό της μέτωπο, ώστε να επιτεθεί στο δυτικό, όπως και έκανε και η γραφειοκρατία της ΕΣΣΔ του άναψε το πράσινο φως.

Οι απολογητές του σταλινισμού υποστηρίζουν πως η ΕΣΣΔ «αναγκάστηκε» να υπογράψει το Σύμφωνο, προκειμένου να «κερδίσει χρόνο». Γελοίο επιχείρημα. Η εισβολή και ο διαμελισμός της Πολωνίας, όπως και οι εισβολές στις βαλτικές χώρες δεν ήταν καθόλου «αναγκαστικές» ούτε και εξασφάλιζαν «χρόνο». Η μεγαλύτερη απόδειξη είναι ότι οι σοβιετικοί γραφειοκράτες όχι μόνο δεν προετοίμαστηκαν για τον επερχόμενο πόλεμο (τα γερμανικά στρατεύματα έφτασαν εύκολα μέχρι τα Ουράλια) αλλά η εισβολή τους σοκάρε

τόσο που τις πρώτες ώρες αδυνατούσαν να πιστέψουν ότι ήταν αληθινή.

Ούτε είναι σωστή η άποψη ότι το Σύμφωνο ήταν μια «λανθασμένη» τακτική των σοβιετικών. Στην πραγματικότητα, το Σύμφωνο Χίτλερ - Στάλιν ήταν λογική συνέχεια της πολιτικής της «οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μία χώρα».

Ο Λένιν, ο Τρότσκι και οι υπόλοιποι μπολσεβίκοι, ακόμη και πριν την Οκτωβριανή Επανάσταση, ανέμεναν την εξάπλωση της επανάστασης στην Ευρώπη και ιδίως στη Γερμανία. Αυτό σήμαινε ανάπτυξη των εργατικών αγώνων και πάλη των κομμουνιστικών κομμάτων σε κάθε χώρα, με στόχο την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη. Με την άνοδο της σταλινικής γραφειοκρατίας στην ΕΣΣΔ, οι προτεραιότητες άλλαξαν. Έχοντας σφετεριστεί την πολιτική εξουσία και απολαμβάνοντας τεράστια προνόμια, οι γραφειοκράτες με επικεφαλής τον Στάλιν έθεσαν ως πρώτη προτεραιότητα τη διατήρησή τους στην εξουσία με κάθε κόστος.

Αυτό μεταφράστηκε σε στραγγαλισμό της δημοκρατίας των Σοβιέτ, εξορίες, δίκες, δολοφονίες μπολσεβίκων στο εσωτερικό και σε εγκατάλειψη της προσπάθειας για σοσιαλιστικές επαναστάσεις στο εξωτερικό. Μέσω της γραφειοκρατικοποίησης της Κομμουνιστικής Διεθνούς, των διώξεων - διαγραφών κομμουνιστών ηγετών και τους διορισμούς σταλινικών ηγεσιών στα ΚΚ, η πάλη για την επέκταση της σοσιαλιστικής επανάστασης αντικαταστάθηκε από την λυσοσασμένη προσπάθεια για διατήρηση της σταλινικής γραφειοκρατίας. Ο Στάλιν πάνω απ' όλα φοβόταν πως μια νέα σοσιαλιστική επανάσταση

θα αφύπνιζε τις εργατικές μάζες στην ΕΣΣΔ και θα προκαλούσε μια πολιτική επανάσταση ενάντια στη γραφειοκρατία. Γι' αυτό και πριν τον πόλεμο πραγματοποιήθηκαν μια σειρά από προδοσίες των επαναστάσεων σε Κίνα, Γερμανία, Γαλλία, Ισπανία κ.α.

Η άνοδος του Χίτλερ στην εξουσία θα μπορούσε να έχει αντιμετωπιστεί με την ενωτική πάλη των Γερμανών εργατών, οι οποίοι ήταν χωρισμένοι μεταξύ κομμουνιστών και σοσιαλιστών. Ωστόσο ο Στάλιν και το γερμανικό ΚΚ προώθησαν τη γραμμή του «σοσιαλφασισμού», δηλαδή ότι οι εργάτες που πρόσκεινται στο γερμανικό σοσιαλιστικό κόμμα ήταν χειρότεροι από φασίστες. Αυτή η αντίληψη απέτρεψε μία ενωτική γενική απεργία και αγώνα, που θα μπορούσε να εξελιχθεί σε πολιτική πάλη ενάντια στον Χίτλερ.

Αφού απέτυχε να αποτρέψει την άνοδο του ναζισμού, ο Στάλιν επέβαλε την πολιτική του αντιφασιστικού μετώπου (με Σοσιαλδημοκρατία αλλά και αστικά κόμματα) για να κάνει κατόπιν ακόμα μια στροφή 180 μοιρών, με την υπογραφή του «Συμφώνου Μη Επίθεσης» με τον Χίτλερ, αφιωνιάζοντας πλήρως τα διάφορα ΚΚ τα οποία θεωρούσαν ως βασικό εχθρό τον φασισμό. Με την υπογραφή του Συμφώνου έπαυσαν να θεωρούν τον φασισμό κύριο εχθρό, φτάνοντας στη γελοία θέση να τον προτιμούν από τη Σοσιαλδημοκρατία. Για την ιστορία, μετά την εισβολή του Χίτλερ στην ΕΣΣΔ, το εκκρεμές κινήθηκε ξανά προς το αντιφασιστικό μέτωπο. Ποτέ όμως προς την επανάσταση!

■ Γιώργος Θ.

Ερνέστ Μαντέλ: Μία ζωή αφιερωμένη στην επανάσταση και το σοσιαλισμό

Είκοσι έξι χρόνια συμπληρώνονται φέτος από την ημέρα που ο Ερνέστ Μαντέλ φεύγει από τη ζωή, στις 20 Ιουλίου 1995. Μια ζωή, που την αφιέρωσε ψυχή τε και σώματι στην υπόθεση του σοσιαλισμού και της επανάστασης, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου επαναστατικού κόμματος και στο προχώρημα της μαρξιστικής ιδεολογίας και σκέψης.

Γεννημένος στη διάρκεια του μεσοπολέμου και μεγαλωμένος μέσα σε ένα βαθιά πολιτικοποιημένο κοινωνικό και οικογενειακό περιβάλλον, από όπου παίρνει και την αρχική ώθηση για την ενασχόλησή του με τα κοινωνικά προβλήματα, γρήγορα θα μπει στην ενεργό πολιτική ζωή της χώρας του, εντασσόμενος στο Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα, το βέλγικο τμήμα της νεοσύστατης τότε 4ης Διεθνούς.

Η νεανική του ζωή στο κατεχόμενο από τα ναζιστικά στρατεύματα Βέλγιο θα είναι πολυτάραχη και ριψοκίνδυνη, καθώς τρεις φορές θα συλληφθεί και θα σταλεί σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και άλλες δύο θα δραπετεύσει και θα συνεχίσει την αντιπολεμική και διεθνιστική του δράση, μοιράζοντας προκηρύξεις κατά του πολέμου, τόσο σε βέλγους εργάτες όσο και σε γερμανούς φαντάρους. Η τρίτη σύλληψή του θα τον οδηγήσει σε στρατόπεδο στην Γερμανία, όπου τον βρίσκει και το τέλος του πολέμου. Σε συνέντευξή του - αρκετά χρόνια αργότερα - θα εξομολογηθεί πως χάρηκε για αυτή του την μεταγωγή στην Γερμανία, καθώς έτσι μεταφερόταν (από τον εχθρό, τους Ναζί) εκεί που χτυπούσε

η καρδιά της ευρωπαϊκής επανάστασης!

Μετά τον πόλεμο θα ηγηθεί του βελγικού τμήματος και θα γίνει το νεότερο μέλος της Γραμματείας της 4ης Διεθνούς, σε ηλικία μόλις 23 χρονών. Έκτοτε, και για μισό αιώνα, θα παίξει καταλυτικό ρόλο, τόσο με τις σημαντικότερες επιστημονικές του συμβολές στην ανάπτυξη του μαρξισμού στην μεταπολεμική περίοδο (μια εποχή που θα την ονομάσει 'Υστερο Καπιταλισμό) όσο και με την αγωνιστική του παρουσία στα σημαντικότερα κινήματα, εξεγέρσεις και επαναστάσεις του δεύτερου μισού του 20ου αιώνα.

Η μαρξιστική σκέψη και διάνοηση της εποχής του ψυχρού πολέμου, θα επέσει στο μοιραίο λάθος να πιστέψει πως η εποχή των κρίσεων του καπιταλισμού έχει παρέλθει και θα στρέψει το θεωρητικό της έργο σε φιλοσοφικές αναζητήσεις, απομακρυνόμενη από την ουσία και τα διδάγματα του μαρξισμού. Μέσα σε αυτήν την περίοδο άγονων αναζητήσεων και λάθους εκτιμήσεων, ο Μαντέλ θα έρθει ορμητικός με τα έργα του για να τοποθετήσει την συζήτηση στην σωστή βάση και να επανευθυγραμμίσει την μαρξιστική σκέψη, επαναφέροντας την πολιτική οικονομία στην καρδιά της εξέτασης των νέων μορφών εξέλιξης του καπιταλιστικού συστήματος. Και αυτό, κυρίως με τα τρία βιβλία του: α) «Εισαγωγή στον Μαρξισμό», β) «Σχηματισμός και εξέλιξη των οικονομικών θεωριών του Μαρξ» και γ) «Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας». Σε αυτά θα βασιστεί το κολοσσιαίο έργο του «Ο Ύστερος Καπιταλισμός», που είναι μέχρι σήμερα η πληρέστερη μελέτη

της εξέλιξης του μεταπολεμικού καπιταλισμού, του μακρού κύματος ανάπτυξης και του περάσματος στο μακρύ κύμα κάμψης την δεκαετία του 1970. Με αυτό του το έργο πάνω στα μακρά κύματα της καπιταλιστικής εξέλιξης, καλύπτει ένα σημαντικό κενό που υπήρχε από την εποχή του Μαρξ.

Συνολικά, η θεωρητική/πολιτική του συνεισφορά θα είναι τεράστια για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα και τους αγωνιστές του: εξέδωσε περίπου 2.000 άρθρα και 30 βιβλία σε διάφορες γλώσσες, ενώ θεωρείται, και όχι υπερβολικά, ο πληρέστερα καταρτισμένος και μεγαλύτερος θεωρητικός του μαρξισμού από την μεταπολεμική περίοδο μέχρι σήμερα.

Από την θεωρία στην πράξη!

Τόσο στην σκέψη όσο και στην προσωπικότητα του Μαντέλ, η θεωρία και η πράξη ενώνονται με έναν αδιάρηκτο δεσμό.

Το 1950 θα σταλεί από την 4η Διεθνή σε ενίσχυση της Γιουγκοσλαβικής Επανάστασης και του νεαρού εργατικού της κράτους, που απειλούσε να συντρίψει η σταλινική γραφειοκρατία, την ίδια δεκαετία θα συμβάλλει στην εκστρατεία υπεράσπισης και ενίσχυσης των αντιποικιακών επαναστάσεων στον Τρίτο Κόσμο, από την Αλγερία ως την Κούβα. Έχοντας αρχίσει να αποκτά διεθνή φήμη ως μαρξιστής οικονομολόγος, καλείται από τον Τσε Γκεβάρα να συμμετάσχει στη συζήτηση για τη νεοσύστατη σχεδιασμένη οικονομία της επαναστατικής Κούβας.

Το 1960 διαδραματίζει αποφασιστικό

ρόλο στην προετοιμασία και το ξεδίπλωμα της μεγάλης γενικής απεργίας στο Βέλγιο και για αυτήν του τη δράση διώκεται από το βέλγικο αστικό κράτος. Καθώς οι επαναστατικές προοπτικές αναζωπυρώνονταν στην Ευρώπη, μετατόπισε εκεί σημαντικό μέρος της δράσης του. Συμμετέχει στα φλεγόμενα οδοφράγματα του Μάη του '68, και ταυτόχρονα προσπαθεί να βοηθήσει αυτά τα κινήματα να επιτύχουν, δίνοντας τις απαραίτητες πολιτικές κατευθύνσεις και προωθώντας την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων, εθνικών τμημάτων της 4ης Διεθνούς. Ήταν από τους πρωτεργάτες αυτής της στροφής στην οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς, μέσα από την αυτόνομη συμμετοχή της στο επαναστατικό κύμα του 1965-75, ξεπερνώντας τον «εισοδοισμό» της προηγούμενης περιόδου.

Η έλξη που άσκησε και ασκεί ο Μαντέλ στους αγωνιστές όλου του κόσμου, δεν έγκειται μόνο στην βαρύτητα του θεωρητικού του έργου ή την επαναστατική και διεθνιστική του δράση. Έγκειται κυρίως στο ότι όλο του το έργο διανέμεται από έναν αγνό επαναστατικό ανθρωπισμό. Όλες του οι θεωρίες και οι μαρξιστικές αναλύσεις συνδέονται με την ταξική πάλη, με τον πόνο και τα βάσανα των φτωχών αυτού του κόσμου και καταλήγουν πάντα σε ένα σχέδιο για την οριστική απελευθέρωση της εργατικής τάξης από τα δεσμά του καπιταλισμού, με την Σοσιαλιστική Επανάσταση και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

■ Καζαντζίδης Κ.

100 χρόνια από την καταδίκη των αναρχικών Σάκο και Βαντσέτι

Στις 23 Αυγούστου του 1927, μετά από 6 χρόνια κράτησης, εκτελούνται από το αστικό κράτος των ΗΠΑ, οι αναρχικοί-πολιτικοί κρατούμενοι, ιταλοί μετανάστες, Μπαρτολομέο Βαντσέτι και Νικόλα Σάκο. Κατηγορήθηκαν και καταδικάστηκαν με χαλκευμένα στοιχεία (ψευδομαρτυρίες, διορισμό ενόρκων, συκοφαντίες, φύτεμα στοιχείων) για την ληστεία και δολοφονία του λογιστή κι ενός φρουρού του εργοστασίου υποδημάτων Σλέιτερ και Μορίλ, στις 15/4/1920.

Ο πραγματικός λόγος εξόντωσης από τον κατασταλτικό μηχανισμό της Αμερικανικής Κυβέρνησης, ήταν η ενεργή συμμετοχή τους στις απεργιακές κινητοποιήσεις της περιόδου και στο αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στον 1ο παγκόσμιο πόλεμο. Όπως παραδέχθηκε ο ακροδεξιός-ρατσιστής δικαστής, Ουέμπστερ Θάγιερ: «Ακόμα κι αν δεν έχουν διαπράξει το έγκλημα που τους καταλογίζεται, είναι, πάντως, ηθικά ένοχοι, γιατί είναι εχθροί των σημερινών θεσμών». Η δολοφονία τους αποτελούσε παράδειγμα προς το εργατικό κίνημα των ΗΠΑ και στο πιο δυναμικό του κομμάτι, τους μετανάστες, που εκείνη την περίοδο αναπτύσσεται και συγκροτείται αλλά και ένα ξεκάθαρο μήνυμα: αρκεί να είσαι μετανάστης, κομμουνιστής ή αναρχικός, για να καταλήξεις στην ηλεκτρική καρέκλα.

Οι Σάκο και Βαντσέτι μετανάστευσαν στην Αμερική στις αρχές του 20 αιώνα.

Εκείνη την περίοδο οι ΗΠΑ γνωρίζουν μία δυναμική βιομηχανική ανάπτυξη, ιδιαίτερα μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και ξεκινούν σταδιακά να κυριαρχούν σε πολλούς τομείς της οικονομίας έναντι των παλιών ιμπεριαλιστών. Το βιομηχανικό κεφάλαιο είχε ανάγκη από μία σημαντική αύξηση του εργατικού δυναμικού. Επομένως, μέσα σε μία δεκαετία (1901-1920) επιτρέπουν την μετακίνηση περίπου 14 εκατ. μεταναστών, κυρίως από την Ευρώπη, που επανδρώνουν τα εργοστάσια. Ο εφεδρικός στρατός εργαζομένων που καταφτάνει στην χώρα, χρησιμοποιείται από την αστική τάξη, για να συμπιέσει την αξία της εργατικής δύναμης (ο μισθός των αγρόφωνων ήταν περίπου διπλάσιος από των μεταναστών). Η ανάπτυξη και η κυριαρχία της αμερικανικής οικονομίας βασίστηκε ως ένα βαθμό στην άγρια εκμετάλλευση των αφροαμερικανών και των μεταναστών.

Οι άθλιες συνθήκες εργασίας και διαβίωσης των μεταναστών και του αμερικανικού λαού σε αντίθεση με την αυξανόμενη ανάπτυξη της οικονομίας και του προκλητικού πλουτισμού της αστικής ελίτ και των μονοπωλίων δημιουργεί τις συνθήκες για την ανάπτυξη και την διαμόρφωση του εργατικού κινήματος. Το προτσές αυτό επιταχύνεται στις αρχές του 20ου αιώνα λόγω: α) της μαζικής έλευσης ευρωπαίων μεταναστών που αποτελούν φορείς των σοσιαλιστικών ιδεών και το πιο εκμεταλλεζόμενο κομμάτι της εργατικής τάξης. β) Της Οκτω-

βριανής επανάστασης του 1917 στην Ρωσία και του επαναστατικού κύματος 1917-1923 που κατακλύζει την ευρωπαϊκή ήπειρο. Έτσι, ανάμεσα στο 1909 και 1919 ξεσπούν μαζικές απεργίες με πρωτοπορία τους μετανάστες και τους ανειδίκευτους βιομηχανικούς εργάτες. Ο Νικόλα Σάκο και ο Μπαρτολομέο Βαντσέτι θα συμμετέχουν ενεργά σε αυτούς τους αγώνες.

Η αμερικανική αστική τάξη, έντρομη από την αλματώδη ανάπτυξη της οργάνωσης των εργαζομένων και των μεταναστών, υπό τον φόβο της εξάπλωσης των ιδεών του κομμουνισμού, επιτίθεται σκληρά στους αγώνες και τις διεκδικήσεις του αμερικανικού λαού. Πια να μπορέσουν να διατρέψουν και να διασπασούν την εργατική τάξη, καλλιεργούν τον ρατσισμό και χρηματοδοτούν ακροδεξιές-παρακρατικές οργανώσεις (Κου-Κλουξ-Κλάν). Παράλληλα καλλιεργούν την αντικομμουνιστική υστερία που συνοδεύεται με διώξεις και φυλακίσεις, χιλιάδων κομμουνιστών και αναρχικών. Η σύλληψη των Σάκο και Βαντσέντι εντάσσεται σε αυτό το πλαίσιο.

Η άδικη, εκδικητική φυλάκιση και η καταδίκη των δύο αγωνιστών οδήγησε στην ανάπτυξη ενός σημαντικού και διαρκούς (6 χρόνια) κινήματος αλληλεγγύης στις ΗΠΑ αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο. Μαχητικές - μαζικές διαδηλώσεις ξεσπούν από την Αμερική, μέχρι την Άπω Ανατολή (Γαλλία, Ιταλία, Ινδία, Λατινική Αμερική κ.α.). Εκδίδονται εκατοντάδες ψηφίσματα στήριξης

και αλληλεγγύης από εργατικές οργανώσεις σε όλο τον κόσμο, από σημαντικές προσωπικότητες και διανοούμενους (Άνατολ Φρανς, Άλμπερτ Αϊνστάιν, Μπερνάρντ Σο κ.α.). Το κράτος των ΗΠΑ βλέποντας την αθώωση του Νικόλα και Μπαρτ, σαν μία σημαντική υποχώρηση απέναντι στο εργατικό κίνημα, προχωρεί αποφασιστικά προς την εκτέλεση τους. Πενήντα χρόνια αργότερα αναγνωρίζεται η αθωότητα τους.

Εκατό χρόνια μετά, το ταξικό μίσος των αστικών κυβερνήσεων, απέναντι σε αγωνιστές και εξεγερμένους, όχι μόνο δεν έχει εκλείψει αλλά εντείνεται, όσο η κρίση και η σήψη του καπιταλιστικού συστήματος βαθαίνει. Σχεδόν σε κάθε χώρα οικοδομείται ένα αστυνοκρατούμενο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης με απαραίτητο συμπλήρωμα την ακροδεξιά που προσβλέπει στην καταστολή του εργατικού κινήματος, που εμφανίζεται στο προσκήνιο με ένα νέο κύκλο εξεγέρσεων και αγώνων. Αποτελεί ζήτημα ζωής ή θανάτου για τους εργαζομένους όλου του κόσμου, η αντίσταση απέναντι στην αντιδημοκρατική αναδίπλωση και το ξήλωμα των δικαιωμάτων μας, τον όλεθρο που γεννά το καπιταλιστικό σύστημα.

■ Αλέξης Μ.

(Υποσημειώσεις)

1: Το 4ο συνέδριο της 3ης Διεθνούς αποφασίζει την δημιουργία οργάνωσης, με σκοπό την στήριξη των πολιτικών κρατουμένων.

Κύπρος 1974

Το «Ιωαννινδικό» πραξικόπημα και η εισβολή του «Αττίλα»

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Ιστορικά, το κυπριακό ζήτημα αποτελεί ένα πεδίο διενέξεων των δυτικών ιμπεριαλιστών και των επιδιώξεων των ΗΠΑ, Μ. Βρετανίας και ευρύτερα του ΝΑΤΟ για τη διασφάλιση της ένταξης της «Μεγαλονήσου» στους γεωστρατηγικούς σχεδιασμούς τους, αποτελώντας ένα «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» και μια απέναντη βάση για τον έλεγχο της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής. Ασφαλώς οι ΗΠΑ προσέβλεπαν να αξιοποιήσουν την Κύπρο και ως ανάχωμα απέναντι στην ΕΣΣΔ και τους συμμάχους της. Σε αυτή την υπόθεση, ενεργό αρνητικό ρόλο έπαιξαν και συνεχίζουν να το κάνουν μέχρι σήμερα (ενάντια στη Ρωσία) οι κυβερνήσεις Ελλάδας και Τουρκίας, λόγω της μεγάλης γεωστρατηγικής σημασίας της περιοχής, αλλά και για τον έλεγχο-εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων.

Η Μεγάλη Βρετανία, 9 μόλις χρόνια μετά τη διάνοιξη της διώρυγας του Σουέζ (1869) στην Αίγυπτο, έσπευσε το 1878 να αγοράσει από την Οθωμανική Αυτοκρατορία το νησί της Κύπρου, ώστε να διασφαλίσει τα ιμπεριαλιστικά της σχέδια στη Μέση Ανατολή και να ελέγξει το ύψιστης σημασίας εμπορικό και γεωστρατηγικό σταυροδρόμι της Ανατολικής Μεσογείου.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η μέχρι τότε πρώτη ιμπεριαλιστική δύναμη υποσκελίζεται από τις ΗΠΑ, που σκαρφάζουν στην κορυφή της ιμπεριαλιστικής πυραμίδας. Αυτή η αλλαγή διαμόρφωσε ένα νέο status quo σε διάφορες ζώνες επιρροής του πλανήτη. Στις δεκαετίες του 1950 και 1960, ξεσπά το παγκόσμιο κύμα των ανταποικιακών επαναστάσεων (Κούβα, Βιετνάμ, Αλγερία κ.ά.). Από αυτή την άνοδο δεν έμεινε ανεπηρέαστη η Κύπρος. Ο αγώνας για την απελευθέρωση από την βρετανική αποικιοκρατία βρέθηκε υπό ηγεσία αστική και συγκεκριμένα της δεξιάς ΕΟΚΑ (αποτέλεσμα και της χρεοκοπημένης σταλινικής πολιτικής του ΚΚ (ΑΚΕΛ) από τον Μεσοπόλεμο). Παρόλο που αυτή η ηγεσία ήταν εθνικιστική, η βάση ήταν προλεταριακή και λαϊκή. Οι μάζες ακολούθησαν γιατί δεν περιόριστηκε μόνο σε μανιφέστα, αλλά έδωσε μορφή στον ανταποικιακό αγώνα με το φλάμπουρο της «ένωσης» με την Ελλάδα.

Το 1959 -και με την υποβαθμισμένη Βρετανία να δυσκολεύεται στην αναχαίτηση των ανταποικιακών κινημάτων- υπογράφονται οι Συνθήκες Ζυρίχης και Λονδίνου, που αποφάσισαν την «ανεξαρτησία». Η Κύπρος θα είχε Ελληνοκύπριο πρόεδρο, Τουρκοκύπριο αντιπρόεδρο, καθεστώς τριμερούς επιτήρησης (Αγγλία, Ελλάδα και Τουρκία), μόνιμη ξένη στρατιωτική παρουσία και ενισχυμένες βρετανικές βάσεις. Κοντολογίς επρόκειτο για μια υποθηκευμένη ανεξαρτησία, ένα ιδιόμορφο προτεκτοράτο με 3 κηδεμόνες. Η ίδια συνθήκη προέβλεπε την εγκατάσταση μιας ελληνικής και μιας τουρκικής στρατιωτικής Δύναμης Κύπρου (ΕΛΔΥΚ και ΤΟΥΡΔΥΚ) 950 και 650 ανδρών αντίστοιχα. Η δράση τους φωτογράφιζε την εξωτερική πολιτική και τις επιδιώξεις του

ελληνικού και τούρκικου καπιταλισμού αντίστοιχα και αποτέλεσε αφετηρία των σφοδρών ένοπλων συγκρούσεων μεταξύ τους, που επακολούθησαν το 1963-64. Τέλος, το 1959 η Κύπρος πραγματοποιεί τις πρώτες προεδρικές εκλογές, όπου πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας εκλέχθηκε ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος.

Οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου ουσιαστικά κατέρρευσαν το 1963 από τις αλλαγές που επιχείρησε να κάνει ο Μακάριος στο σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας. Πίσω απ' αυτές κρύβονταν οι βλέψεις της ελληνοκυπριακής ηγεσίας, που επεδίωκε ρήξη με τους Τουρκοκύπριους και αφαίρεση κάθε δικαιωμάτων τους από το υπάρχον σύνταγμα. Ήταν μια βίαιη πορεία «ελληνοποίησης» του νησιού, μετατροπής του από δικαιοδικό σε αμιγώς ελληνικό. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την αποχώρηση των Τουρκοκυπρίων από τις δομές του κράτους και τον εγκλεισμό τους σε θύλακες. Η διακοινοτική βία οξύνθηκε, προκαθορίζοντας ως αναπόφευκτη την επέμβαση και εισβολή του τουρκικού καπιταλισμού. Η κυβέρνηση του Γεωργίου Παπανδρέου έστειλε κρυφά μια ελληνική μεραρχία στο νησί με διττό σκοπό: να υπερασπίσει τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης και να διεξάγει αντικομμουνιστική εκστρατεία.

Μετά την κατάρρευση των συμφωνιών Ζυρίχης-Λονδίνου, οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές θα πάρουν τα ηνία, λόγω της έντασης του Ψυχρού Πολέμου. Το έργο ανέλαβε ο υπουργός εξωτερικών Ν. Άτσεσον με απευθείας μυστικές συνομιλίες με Ελλάδα και Τουρκία. Το σχέδιο Άτσεσον προέβλεπε «διπλή ένωση» της Κύπρου, υπό τον έλεγχο των δύο κρατών-μελών του ΝΑΤΟ και κυρίως τον απόλυτο έλεγχο του τελευταίου και των ΗΠΑ στο νησί. Συγκεκριμένα, προέβλεπε κατάργηση της Κυπριακής Δημοκρατίας και το μεγαλύτερο κομμάτι να ενωθεί με την Ελλάδα, ενώ περίπου το 10% να ενωθεί με την Τουρκία. Οι ΗΠΑ έλπίζαν ότι το σχέδιο θα αποδεχόταν ο Μακάριος, διαφορετικά θα έπρεπε να ανατραπεί. Η ελληνική και η ελληνοκυπριακή πλευρά απέρριψαν το σχέδιο, αν και αρχικά η πρώτη ήταν θετικά διακείμενη. Αυτό εξόργισε τις ΗΠΑ και καθόρισε την τύχη της κυβέρνησης του Γεωργίου Παπανδρέου (έναν χρόνο μετά, ο βασιλιάς τον εξώθησε σε παραίτηση) και το πραξικόπημα στην Κύπρο 10 χρόνια αργότερα.

Για τη δικτατορία της 21ης Απριλίου, η βασική γραμμή του Παπαδόπουλου στο Κυπριακό παρέμεινε ίδια με όλες τις προδικτατορικές αστικές κυβερνήσεις, δηλαδή διπλή ένωση και μετά από ένα σημείο απευθείας συνομιλίες με την Τουρκία παραμερίζοντας τον Μακάριο. Οι μέθοδοι της χούντας ήταν η υπονόμηση του Μακαρίου και κυρίως ο έλεγχος της ΕΛΔΥΚ και της Εθνοφρουράς για την ανατροπή του. Αυτήν προετοιμάζαν τόσο η κυβέρνηση Παπανδρέου όσο και ο δικτάτορας Παπαδόπουλος, αλλά δεν το πραγματοποίησαν, γιατί θα συνεπαγόταν επέμβαση της Τουρκίας. Κάτι τέτοιο δεν το ήθελε η ελληνική κυβέρνηση αλλά κυρίως ο αμε-

ρικάνικος ιμπεριαλισμός. Τον Νοέμβριο του 1973, η εξέγερση του Πολυτεχνείου έρχεται να αλλάξει τους συσχετισμούς δύναμης στο εσωτερικό της Ελλάδας. Την αλλαγή προσπάθησε να εκμεταλλευτεί μια ομάδα σκληροπυρηνικών γύρω από τον Ιωαννίδη, που ανέτρεψαν τον Παπαδόπουλο. Ο Ιωαννίδης διαφωνούσε με τις διαπραγματεύσεις της Αθήνας με την Άγκυρα, για όποια συμβιβαστική λύση, και ταυτόχρονα επεδίωκε ρήξη και με τον Μακάριο, που έμπαινε εμπόδιο στα σχέδια των ΗΠΑ. Τον Ιούλιο του 1974, ο Μακάριος, αφού πληροφορήθηκε για τα πλάνα της χούντας των συνταγματαρχών, προχώρησε σε ανοιχτή ρήξη μαζί τους.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είχε πλέον ανάγκη από δραστικές λύσεις. Για να εφαρμοστεί πρακτικά το σχέδιο Άτσεσον, η χούντα του Ιωαννίδη θα έπρεπε να προχωρήσει σε πραξικόπημα στην Κύπρο, ως ειλημμένη υποχρέωση προς τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, στον οποίο όφειλε και την άνοδό της στην εξουσία. Το πραξικόπημα στην Κύπρο (15 Ιουλίου 1974) είχε ως άμεσο στόχο την ανατροπή του Μακαρίου, που αντιστεκόταν σε οποιοδήποτε διχοτόμηση και ταυτόχρονα, καθυστερούσε την επιβολή καθολικού ελέγχου από ΗΠΑ και ΝΑΤΟ. Αντίθετα, η ΕΣΣΔ υποστήριζε την ανεξάρτητη Κυπριακή Δημοκρατία, γιατί δεν ήθελε την ενίσχυση των ιμπεριαλιστών. Το Σχέδιο Αφροδίτη (κωδική ονομασία του πραξικοπήματος στην Κύπρο) θα βασιζόταν στην ΕΟΚΑ Β' και την Εθνοφρουρά, αλλά κυρίως στη δεύτερη, που ελεγχόταν από Έλληνες αξιωματικούς της ομάδας Ιωαννίδη.

Το πραξικόπημα άρχισε το πρωί της Δευτέρας 15 Ιουλίου από δυνάμεις της Εθνοφρουράς, που επικράτησαν σχετικά γρήγορα. Επέδειξαν μεγάλη αγριότητα, βομβάρδισαν το προεδρικό μέγαρο με τανκς και ανακοίνωσαν ότι ο Μακάριος ήταν νεκρός, όπως αδημονούσε να ακούσει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Τελικά, όμως, ο Μακάριος σώθηκε και φυγαδεύτηκε στην Πάφο, καταφέροντας μάλιστα την ίδια μέρα μέσω ενός μικρού ραδιοφωνικού σταθμού να στείλει ένα σύντομο ηχογραφημένο μήνυμα. Η χούντα των Αθηνών, όντας σαστισμένη από αυτή την εξέλιξη, δια στόματος Ιωαννίδη διέταξε άμεση καταστολή στην Πάφο και ζήτησε το «κεφάλι» του Μακαρίου.

Ο απολογισμός του πραξικοπήματος μέσα σε 2 μέρες ήταν 300 νεκροί, πολλοί περισσότεροι τραυματίες και χιλιάδες συλλήψεις. Η χούντα, από το απόγευμα κιόλας της 15ης Ιουλίου, όρισε πρόεδρο τον Νικόλαο Σαμψών, με φήμη σκληρού «τουρκοφάγου». Ο Μακάριος, αντιλαμβανόμενος ότι αν παρέμενε στο νησί θα έχανε τη ζωή του, διέφυγε από την Πάφο στο εξωτερικό και 4 μέρες αργότερα μιλώντας στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ κατηγόρησε την Αθήνα για ξένη εισβολή. Τυπικά, βάσει των συμφωνιών Ζυρίχης-Λονδίνου, αυτό έδινε το δικαίωμα στην Τουρκία να επέμβει, όπως και έγινε στις 20 Ιουλίου, αφού πήρε πρώτα έγκριση από τις ΗΠΑ και Μ. Βρετανία.

Τέσσερις μέρες αργότερα, σε συνάντηση του Ιωαννίδη με αξιωματούχους των ΗΠΑ, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ξεκαθάρισε την πολιτική του. Ο ειδικός απεσταλμένος των ΗΠΑ κοφτά και εκβιαστικά δήλωσε: «Όχι πόλεμο με την Τουρκία, γιατί θα τον χάσετε και επιπλέον θα χάσετε την Κύπρο και τμήμα της Ελλάδας. Μόνη διέξοδος είναι η συνεννόηση. Αν δεν ακούσετε τις ΗΠΑ, θα σας εγκαταλείψουμε». Την ίδια μέρα, μετά την αποχώρηση των Αμερικανών, η χούντα επιχείρησε γενική επιστράτευση στην Ελλάδα. Αυτή αποδείχτηκε το θανάσιμο σφάλμα των ιωαννινδικών, γιατί επιστρατεύτηκε και βρέθηκε στα όπλα η «γενιά του Πολυτεχνείου», που ήταν συντριπτικά εχθρική απέναντι στη χούντα. Γι' αυτό σύντομα η επιστράτευση ανακλήθηκε. Η προσπάθεια ειδικά του Ιωαννίδη να κηρύξει πόλεμο στην Τουρκία ναυάγησε, λόγω άρνησης της στρατιωτικής ηγεσίας, που άρχισε να συνωμοτεί σε βάρος του ώστε να παραδοθεί η εξουσία στους αστούς πολιτικούς. Στις 23 Ιουλίου, η χούντα έπεσε και μια μέρα μετά ορκίστηκε στην Αθήνα «κυβέρνηση εθνικής ενότητας», με πρωθυπουργό τον Κ. Καραμανλή.

Στην Κύπρο, όλο αυτό το διάστημα, η εισβολή του τουρκικού στρατού είχε επιβάλει μονομερώς αλλά de facto τη διχοτόμηση. Ταυτόχρονα, η Εθνοφρουρά και η ΕΛΔΥΚ είχαν διαλυθεί πρακτικά, ενώ ο Σαμψών παραιτήθηκε. Την σκυτάλη πήραν οι ειρηνευτικές συνομιλίες, αλλά ο τουρκικός καπιταλισμός, κατανοώντας πως η ελληνική κυβέρνηση δεν επρόκειτο να επέμβει, προετοίμασε τη δεύτερη εισβολή (Αττίλας 2) ένα μήνα μετά, για να αλλάξει προς όφελός του και να παγώσει τους νέους συσχετισμούς στο νησί. Η αντίδραση Καραμανλή, έπειτα από υποδείξεις των Αμερικανών «συμβούλων» του, ήταν χαρακτηριστική: «η αποστολή δυνάμεων στο νησί καθίσταται αδύνατος... λόγω τετελεσμένων γεγονότων». Δήλωση που έμεινε στην ιστορία με την φράση «Η Κύπρος κείται μακράν». Μια νέα περίοδος του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού εγκαινιάστηκε, όπου οι παλιότεροι συσχετισμοί υπέρ του ελληνικού καπιταλισμού μεταποτίστηκαν πλέον σε βάρος του.

